De Woelwater

C.J. Kieviet

bron
C. Joh. Kieviet, *De Woelwater*. Met illustraties van Joh. Braakensiek. Van Holkema en Warendorf, Amsterdam z.j. [1924]

Zie voor verantwoording: https://www.dbnl.org/tekst/kiev001woel02_01/colofon.php

Let op: boeken en tijdschriftjaargangen die korter dan 140 jaar geleden verschenen zijn, kunnen auteursrechtelijk beschermd zijn. Welke vormen van gebruik zijn toegestaan voor dit werk of delen ervan, lees je in de gebruiksvoorwaarden.

dbnl digitale bibliotheek voor de Nederlandse letteren

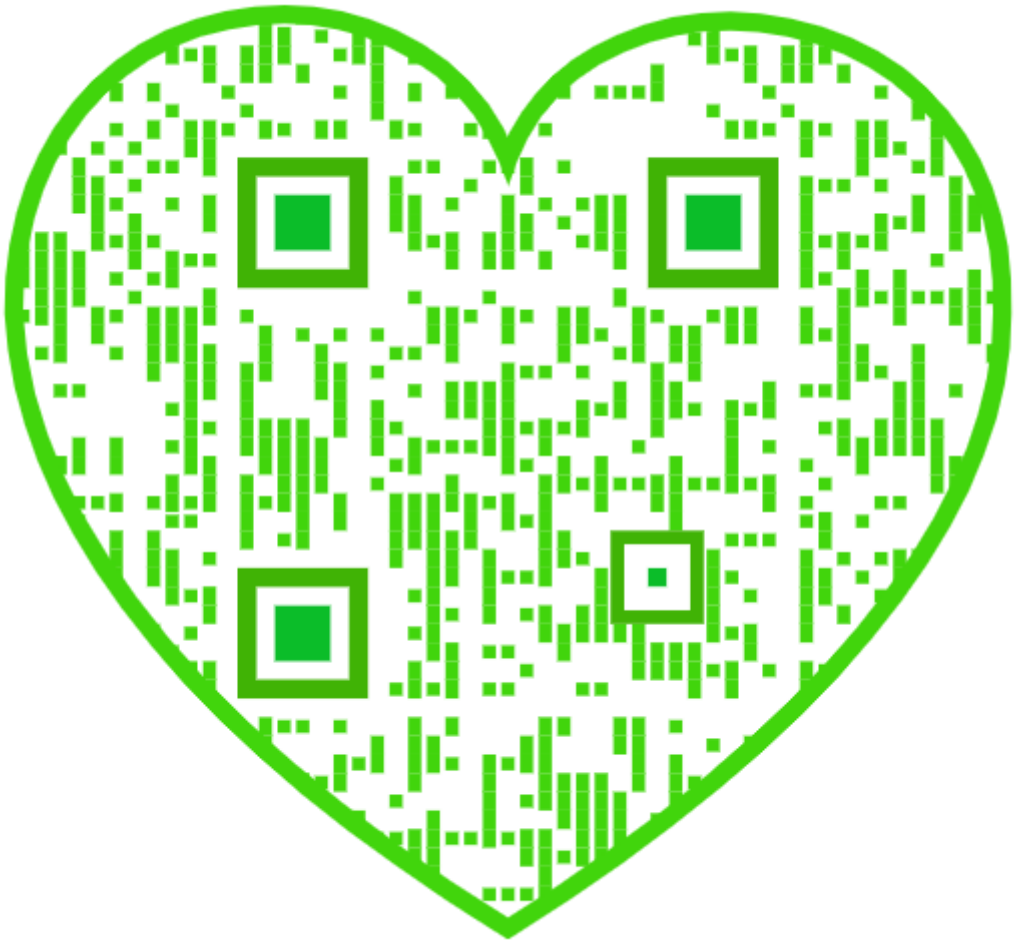

t.o. 3

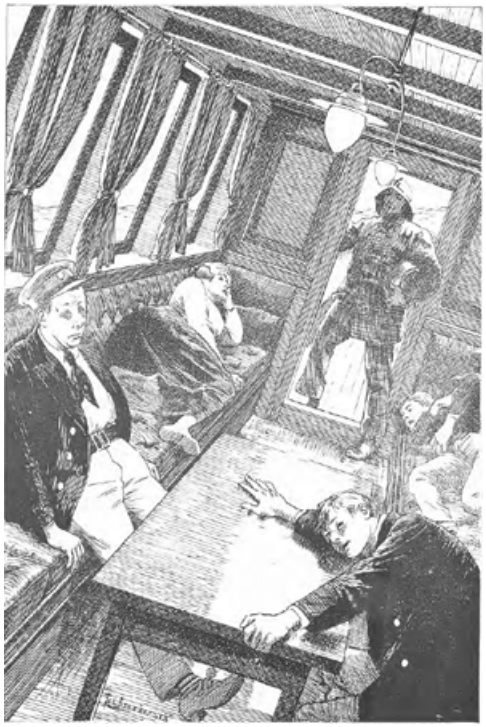

Frans wist, wat er te wachten was en bezorgde een kom.

Eerste hoofdstuk.
Een spannend half uurtje.

's Middags om twee uur moesten de leerlingen van de Hoogere Burgerschool present zijn, maar om half twee ontbrak er al bijna niemand meer op 't appèl. In groepjes wandelden zij de ruime speelplaats rondom het schoolgebouw op en neer, en zij zagen er zoo ernstig uit, of zij naar een begrafenis moesten. 't Leken wel oude mannetjes en vrouwtjes, zoo ernstig liepen zij met elkander te redeneeren, en herhaaldelijk werden er schuwe blikken geworpen naar de ramen van een bovenzaal, waar, dat wisten zij, een groot aantal heeren, bestaande uit de leeraren der school en de leden der schoolcommissie, thans beslisten over hun wel of wee. Neen, 't gejoel, dat er gewoonlijk voor den aanvang der lessen werd gehoord, was verstomd, geen pseudo-voetballen bedreigden de ruiten der omwonenden, en niemand had zelfs lust den veerman te plagen, die met zijn bootje voor een paar centen de menschen over de rivier zette, omdat de brug wat veraf was. De rivier stroomde achter langs den tuin van de H.B.S.

Geen wonder trouwens!

Om twee uur zou hun vonnis worden geveld, dan zouden zij hooren, of zij overgingen naar een

hoogere klas, of dat zij dezelfde klas nog eens een vol jaar zouden moeten doormaken. En menig hart klopte onrustig onder het fiere sporthemd, en menig oog stond somber bij de gedachte, dat er niet altijd met de noodige plichtsbetrachting was gewerkt, en dat sommige leeraren nog al eens geplaagd waren, en dat het eindcijfer van de rapporten te zamen wel eens beneden peil kon blijken.

'Ik blijf vast zitten,' zei Ben Holt tot zijn vriend Johan Bronaar, terwijl zij voor de school op en neer liepen.

'Och, dat kun je niet weten,' troostte Johan, terwijl hij een zoo zwaren zucht slaakte, dat er geen twijfel behoefde te bestaan, of hij zat zelf ook niet weinig in de penari.

'Ik weet het zeker,' beweerde Ben. 'De Lange heeft een pik op me, en geeft me altijd een zoo laag mogelijk cijfer.....'

'Geen wonder,' viel Johan in, 'dan had je zijn lieve zoontje ook maar niet zoo'n geweldig pak slaag moeten geven, een paar maanden geleden.....'

'Zoo'n mispunt!' zei Ben. 'Hij had het dubbel en dwars verdiend. - En de Franschman behoort ook niet tot mijn vrienden. Hij groet me ternauwernood terug, als ik mijn pet voor hem afneem.....'

'Ook al je eigen schuld. Waarom heb je hem van den winter met een sneeuwbal zijn hoed van zijn hoofd gegooid? Dat had je bij al de andere leeraren eerder kunnen doen, dan bij hem. Je weet, hoe 'n deftigheid hij altijd is.'

'Juist, zie je, daarom juist heb ik het gedaan. - En dan de teekenmeester, - nou zeg, die heeft ook een kijkje op me.'

'Omdat je hem een uur lang met een spons op

zijn rug hebt laten loopen. Dan moet je zulke flauwiteiten ook maar niet uithalen.'

'Wat jij flauwiteiten noemt,' bromde Ben. 'Jij moest er net zoo hard om lachen als de anderen, en *toen* vond je 't in 't geheel geen flauwiteit. Kon *ik* het helpen, dat hij van achteren knoopen op zijn jacquet had en dat er een lus aan de spons zat? Iedereen zou het in mijn geval gedaan hebben.'

'Had je 't maar niet gedaan,' zei Johan, met een tweeden zucht, nog dieper en zwaarder dan de eerste. 'Maar zeg, ik ben ook verre van gerust. Met mijn laatste proefwerk ben ik verschrikkelijk ongelukkig geweest, voornamelijk met 't Fransch, en mijn wiskunde-vraagstukken waren mij te moeilijk, ik heb er de helft maar van goed.'

'Kijk, daar komt de concièrge aan de voordeur,' viel Ben zijn vriend in de rede. 'Laten we hem zien uit te hooren. Hij weet wel, wie er overgaan en wie niet. - Dag Buitelaar, zijn de heeren nog niet uitgedélibereerd?'

'Nog lang niet,' zei de concièrge met een lachje. 'Zitten jullie in de knijpers, hè? Moet je niet een beetje voetballen?'

'Vandaag niet,' zei Ben droog. 'Zeg Buitelaar, weet u niet, of wij tweetjes overgaan naar de derde? Ja, hè, dat weet u wel?'

'En moet Bennetje geen kiezelsteentjes mikken door het tuimelraam van onze keuken, als mijn vrouw daar aan het werk is?' vervolgde de concièrge, terwijl hij met een spotlachje om de lippen Ben met half dichtgeknepen oogen aankeek.

'Dat heb ik nog nooit gedaan,' beweerde Ben met een stalen gezicht. 'En dat zal ik nooit doen ook. Toe Buitelaar, zeg het ons maar. Gaan we over?

Toe, strijk eens met uw hand over uw maag, en verlos ons uit de onzekerheid. Gaan we over?'

'Dat zal de Voorzitter van de Commissie je aanstonds wel vertellen, Ben.'

'Maar dat duurt nog zoo lang! Toe, zeg, Buitelaar.....'

'Kwade tijding komt altijd vroeg genoeg, Bennetje,' zei de concièrge plagend. 'Maar weet jij ook misschien, wie laatst de loop van mijn kippenhok opengezet heeft?'

'O, dus ga ik niet over?' vroeg Ben. 'Heb ik het je niet gezegd, Joop? Ik wist het wel. Als er onder de leeraren zijn, die een pik op je hebben, kun je natuurlijk geen goed doen, al werk je ook nog zoo hard.'

Ben zag er diep terneergeslagen uit. Zijn lip hing hem haast op zijn derde knoopsgat.

'Weet u het wel *zeker,* Buitelaar?' vroeg hij, zich als een drenkeling vastklemmende aan een stroohalm.

'Wat?' vroeg de concièrge. 'Heb ik gezegd, dat je *niet* overgaat? Daar heb ik geen woord over gesproken.'

'En je zei toch, dat kwade tijding altijd vroeg genoeg komt?' zei Ben. 'Wind er nu maar geen doekjes om. Dat heb je gezegd.'

'Ja, en dat is een waarheid als een koe, hè. Maar dat je niet overgaat, dàt heb ik niet gezegd.'

'Neen, niet met ronde woorden,' bromde Ben. 'Maar een goede verstaander heeft aan een half woord genoeg. Ik weet het nu al.'

'En ik, Buitelaar?' vroeg Johan Bronaar. 'Blijf ik zitten?'

't Was hem duidelijk aan te zien, dat hij het antwoord met angstige spanning tegemoet zag.

‘Nu vraag ik je toch, hoe *ik* dat weten wou. *Ik* ben geen lid van de Commissie.....’

‘Toe Buitelaar, zeg het me maar,’ zei Johan smeekend. ‘Ik ben zoo bang, dat het mis is. Mijn laatste proefwerk was zoo ongelukkig.’

‘Dat is het hem juist, weet je!’ zei de concièrge met een gewichtig gezicht.

‘Dus ga ik niet over?’ vroeg Johan, die bleek werd als een doek.

‘Dàt zeg ik nog niet. Maar je proefwerk liet veel te wenschen over.’

‘Mijn rapporten waren anders niet slecht,’ hield Johan vol. ‘Alleen dat laatste proefwerk maar....’

‘Hoor, daar gaat de bel, de heeren zijn klaar. Nu, je zult het nu gauw genoeg weten. Veel succes! Ik moet naar boven.’

De concièrge verdween, en de beide jongens bleven onder de droevigste omstandigheden achter.

‘Wat beroerd, Jopie,’ bromde Ben.

‘Narigheid, hoor!’ zei Johan, die haast tranen in zijn oogen kreeg. ‘Dat zal een prettige zomervacantie worden. Hè, wat lam!’

De andere jongens en meisjes hadden opgemerkt, dat de concièrge naar binnen geroepen was, waaruit zij opmaakten, dat het critieke moment dadelijk zou aanbreken. Daarom hoopten zij zich bij de voordeur op tot een dichte klomp, die wel wat op een bijenzwerm geleek.

Ben en Joop wisten hun vonnis al en hielden zich op den achtergrond. Zij waren niet nieuwsgierig meer en stonden met bedrukte gezichten naar den grond te staren.

‘Wat zien jullie er down uit,’ zei Piet Rastonder, een buurjongen van hen, die al naar de vijfde klasse zou overgaan.

‘Geen wonder,’ bromde Ben hem toe. ‘Wij weten het al, de concièrge heeft het ons gezegd. Wij blijven zitten.’

‘De concièrge!’ zei Piet met een minachtend gebaar. ‘De concièrge! Wat wou die er nu van weten?’

‘O, als iemand gelegenheid heeft, om de lijsten in te zien, dan is hij het,’ zei Ben.

‘En niemand anders,’ zei Joop. ‘Hij heeft toegang tot alle kamers, ook die van den Directeur, en kan snuffelen in alle kasten.....’

‘Goed, best, dat kan hij,’ viel Piet uit, ‘maar al wist hij het, dan zou hij het nòg niet durven zeggen.’

‘Geloof jij dat?’ vroeg Ben, met een straaltje van hoop.

‘Zou je dàt denken?’ vroeg Joop, terwijl hij weer een tikje gloed in zijn sombere oogen kreeg.

‘Wel, dat is zoo klaar als de dag! 't Zou hem immers zijn betrekking kunnen kosten, als hij uit de school klapte. Neen, die kans zal hij niet durven loopen, daar kun je zeker van zijn. En bovendien is het nog zeer de vraag, of hij er iets van weet. De baas zal de lijsten wel goed achter slot houden, geloof dat maar. - Ha, daar gaat de deur open. Nu zullen we het gauw weten. Daar verschijnt Buitelaar in al zijn gewichtigheid.’

Dat was zoo.

Buitelaar stond in de post van de deur, en riep:

‘De leerlingen van de eerste klasse worden in de teekenzaal verwacht.’

Zonder een spoor van de gewone drukte op andere

dagen stapten de jongsten naar binnen, velen met een angstig kloppend hart. Niet de vluggertjes natuurlijk, die wisten wel, dat zij geen gevaar liepen, ook niet de allerzwaksten, die nog nooit een voldoend rapport medegekregen hadden naar huis, - want die waren er wel van overtuigd, dat zij geen spoor van een kans hadden, - maar de vele twijfelaars, die evenveel kans liepen om over te gaan, als te blijven zitten. Die zaten geducht in de penari.

Enfin, na een minuut of tien was aan allen twijfel een einde gekomen en kwamen zij te voorschijn, juichend of somber, al naar de uitslag was geweest.

‘Over! Over! Hoera!’ juichten de meesten, en zij namen de félicitaties van hun vrienden en kennissen in ontvangst. De anderen echter dropen druipstaartend af en waren weldra uit het gezicht verdwenen.

Toen het gejoel wat geluwd was, riep Buitelaar:

‘De tweede kan binnen komen!’

De beide vrienden Ben en Joop waren de laatsten, die in de teekenzaal verschenen. 't Zag er daar, dat merkten zij bij den eersten oogopslag reeds op, zeer indrukwekkend uit. De leden van de Schoolcommissie en de Directeur en leeraren van de school zaten achter een lange tafel, die met een imponeerend groen laken bedekt was. De Voorzitter van de Commissie hield den voorzittershamer. 't Was een oude predikant, met een eerwaardig voorkomen en zilverwitte haren. Hij sprak een beetje zalvend.

‘Leerlingen van de tweede klasse,’ zoo begon hij, ‘daar zijn in het menschenleven dagen vol bloemengeur en zonneschijn, en daar zijn ook sombere, donkere dagen, waarbij de heerlijke zon schuil gaat achter een dikke laag van grijze wolken, die aan

alles een triest aanzien geven. Hoe zal deze dag voor ieder uwer in het bijzonder zijn?'

''k Wou, dat hij 't vast maar zei,' bromde Ben zijn vriend in het oor. Hij en Joop zagen alle twee zoo bleek als een doek, en hun harten klopten zoo onstuimig in hun borst, dat het hun niets zou verwonderd hebben, als de anderen het hadden gehoord.

Joop maakte een afwerende beweging met zijn schouder, om hem het zwijgen op te leggen.

'Hij is taai, hoor,' blies Ben hem in het oor.

'Zal het voor u wezen een dag vol zonneschijn?' ging de Voorzitter voort, niet bedenkende, hoe hij de jeugdige slachtoffers als op een pijnbank legde, - 'of zal het een dag voor u zijn, die als met een zwart kruis aangeteekend zal komen te staan in het boek uwer herinnering?

Natuurlijk zijn er onder u, die niet naar de derde klasse kunnen worden bevorderd. Die hebben voor zichzelven uit te maken, of dat misschien niet hun eigen schuld is, of zij geen gebrek hebben getoond aan plichtsgevoel, aan ernst, aan energie, of zij er niet naar hebben gestreefd, om het hoogste te bereiken, dat zij bereiken konden. Zij, die dat wel hebben gedaan, maar wier krachten te kort zijn geschoten, kunnen met opgerichten hoofde naar hun ouders terugkeeren, want hun treft geen verwijt. Laten zij met frisschen moed nogmaals de tweede klasse doormaken, om over een jaar des te sterker naar de derde te kunnen overgaan. Maar anders is het met hen, die niet hun best hebben gedaan, die gebrek hebben getoond aan ernst en toewijding, die om het maar ronduit te zeggen, te lui zijn geweest, om hun plicht te doen. Die hebben het zichzelf te wijten, als zij

daarvan heden de wrange vruchten plukken, en hun raad ik aan, van dien verkeerden weg terug te keeren en zich te verbeteren. Dan kunnen ook zij nog worden nuttige menschen in de maatschapjij, en hun ouders eer aandoen.'

'Hè hè!' zuchtte Ben Joop in 't oor, 'kwam het nu maar!'

'Thans,' vervolgde de Voorzitter, 'zal ik u niet langer nieuwsgierig laten, maar u in alphabetische volgorde mededeelen, wat door de Commissie, op advies van den heer Directeur en de heeren Leeraren, omtrent ieder uwer besloten is.'

Een tal van zuchten, zoowel tengevolge van opluchting als van angst, ging onder de leerlingen op, en met gespannen verwachting luisterden zij naar den Voorzitter, die met Willem van Aalst begon en hem mededeelde, dat hij met vlag en wimpel was overgegaan naar de derde, wat trouwens iedereen wel van hem verwacht had, want hij was een van de vlugste jongens van de klasse.

'Ik begin gelukkig met een H,' fluisterde Ben zijn vriend in.

'Ik met een B,' zei Joop. 'Nog maar een paar, en dan ben ik aan de beurt.'

Dat was ook zoo.

'Johan Bronaar,' las de Voorzitter van de lijst af. 'Je laatste proefwerk was niet van het beste, mijn jongen.'

Jopie trilde als een espeblad. 'Daar heb je 't al,' dacht hij, en hij kreeg een brok in zijn keel, dat hij onmogelijk weg kon slikken, welke wanhopige pogingen hij daartoe ook in het werk stelde.

'Vooral je wiskunde liet te wenschen over, en van de vraagstukken heb je niet meer dan de helft tot

een goede oplossing kunnen brengen. Ik raad je aan, dat gewichtige vak toch vooral niet te verwaarloozen, maar je er met de borst op toe te leggen om te voorkomen, dat het eenmaal een struikelblok voor je mocht worden. Op advies van Directeur en Leeraren, die meenen, dat je zenuwen je misschien bij het laatste proefwerk parten hebben gespeeld, en overwegende, dat je overige rapporten zeer goed zijn geweest, hebben wij besloten je te bevorderen tot de derde klasse.....'

'Au!' riep Joop, tot ieders groote verbazing.

De oorzaak daarvan was, dat Ben hem in de vreugde zijns harten zoo'n geweldigen kneep in zijn arm gaf, dat hij het schreeuwen niet laten kon.

''k Vraag excuse,' zei Joop. 'Ik bezeerde me.'

Allen lachten, zelfs de heeren aan de groene tafel.

Eindelijk kwam ook de beurt aan Ben Holt.

'Ben Holt,' sprak de Voorzitter, en hij keek Ben zeer gestreng en met gefronst voorhoofd aan, 'kom jij eens een beetje naar voren.'

'O jé,' dacht Ben. 'Daar gaan de poppen aan 't dansen.'

'Ben, jij wilt soms wel eens een beetje àl te grappig zijn,' ging de oude heer voort, 'en je ontziet je zelfs niet, je leeraren tot mikpunten voor je aardigheden te kiezen. Ik weet niet, of je zelf wel voelt, hoe klein en min dat van je is, maar ik wil voor je hopen, dat je 't wèl voelt. Dan hebben we kans, dat het beter zal worden, wat voor jezelf in de allereerste plaats wel te wenschen is. In jou geval zou ik nu voortaan mijn grappigheid maar voor mijn vrienden en kennissen bewaren, als die er van gediend zijn, en er de leeraren buiten laten.'

Hier hield de Voorzitter even op en keek Ben zeer gestreng aan.

‘Begrijp je me goed, Ben Holt?’ vervolgde hij na een pauze.

‘Ja mijnheer,’ mompelde Ben.

‘De Directeur heeft je al eens gewaarschuwd, zooals je je wel zult herinneren, niet waar?’

‘Ja mijnheer,’ kwam er benepen uit.

‘Nu, beschouw dan *mijn* waarschuwing als de laatste, en wees er van overtuigd, dat er geen *allerlaatste* op zal volgen. Overigens kan ik je mededeelen, dat je overgaat naar de derde klasse.’

Ben wist niet, wat hij hoorde. Overgegaan naar de derde klasse! En dat na de inleiding van den Voorzitter, die voor hem zoo'n geduchten uitbrander inhield? Hij keek den ouden heer een paar seconden beteuterd aan, alsof hij niet gelooven kon, wat hij gehoord had, zeide toen: ‘Dank u, mijnheer,’ en keerde na een kleine buiging half buiten zichzelven naar zijn vriend Joop terug.

‘Ik féliciteer je,’ fluisterde Joop hem toe, met stralende oogen, zoo verheugde hij zich in het succes van zijn vriend. Maar Ben hoorde hem niet eens. 't Drong eigenlijk nog niet eens goed tot hem door, dat hij overgegaan was, zoo zeker was hij er van overtuigd geweest, dat hij bleef zitten.

‘'k Féliciteer je!’ zei Joop nog eens.

En nu begon hij het pas goed te begrijpen.

‘Dank je, dank je!’ zei hij zacht. ‘'k Féliciteer jou ook, zeg! Die Buitelaar heeft er ons leelijk tusschen genomen. Maar het zal hem bezuren, wacht maar. Den een of anderen dag krijgt hij zijn streken wel eens thuis.’

Toen alle leerlingen een beurt hadden gehad, zei de

Voorzitter: ‘En nu, jongelui, wensch ik je allen een genoegelijke vacantie.’ Door een wuivend gebaar met zijn voorzittershamer gaf hij hen hun afscheid.

‘Hoera! Hoera!’ klonk het al op de trap. ‘Hoera, hoera!’ joelde het door de gang. ‘Hoera, hoera!’ weergalmde het buiten in de vrije lucht. De jongens zwaaiden met hun armen, en Ben, die er nu ten volle van overtuigd was, dat hij niet bleef zitten, gooide zijn pet zoo hoog in de lucht, dat zij boven in een lindeboom aan een tak bleef haken.

‘De derde klasse kan binnen komen!’ riep Buitelaar. En terwijl deze naar den Voorzitter van de Commissie stond te luisteren, klauterde Ben tot boven in den boom, om zijn pet terug te halen. Toen hem dit gelukt was, begaf hij zich met Joop op weg, om thuis te zeggen, dat zij overgegaan waren. Den eersten politieagent den besten, dien Ben tegen kwam, stak hij de hand toe, met de woorden: ‘Féliciteer me, mijnheer, ik ben over, ik ben over!’

De agent, een kerel als een boom, die den zeer toepasselijken naam van Pilaar droeg, want hij leek zelf inderdaad heel veel op een pilaar, zoo groot en massief zag hij er uit, - de agent keek hem met de grootste verbazing aan, en vroeg goedig, want 't was een zeer goedaardig man:

‘Wat zeg je, ben je over?’

‘Ja, ik ben over, ik ben over!’ schreeuwde Ben hem toe. ‘Féliciteer me dan toch!’

‘Hé, dat is vreemd,’ zei de agent lachend. ‘Dacht je dan eerst, dat de wereld je *te kort* kwam? En blijkt het je nu, dat je *over* bent? Een rare geschiedenis!’

‘Neen, neen,’ riep Ben, ‘ik ben overgegaan naar

de derde klas van de H.B.S.! Maar féliciteer me dan toch!'

'Wel, als dat zoo is, van harte hoor!' zei de man lachend.

'En mijn vriend Joop ook!' riep Ben de agent toe.

'Zoo, zoo, dan ook wèl geféliciteerd,' zei de agent, terwijl hij Joop zoo krachtig de hand schudde, dat Joop het wel had willen uitschreeuwen van pijn, wat hij echter niet deed, als zijnde te kinderachtig voor een derde-klasser. 'Dus dat worden nu al heele heeren, hè?' vervolgde Pilaar, terwijl hij Ben scherp in de oogen keek.

'En òf!' zei Ben met zijn borst vooruit, en hij keek den heer Pilaar even strak aan, als deze hem.

'Dus geen kwâjongens meer, hè?'

'Nooit geweest!' beweerde Ben.

'Dus geen ruitje-tikken meer aan het bureau, hè?'

'Al te kinderachtig!' vond Ben.

'En geen deuren daar meer opengooien en dan hard wegloopen, hè?'

'Ik zou me schamen!' zei Ben met een gebaar van groote minachting voor zulk klein gedoe.

'Mooi!' zei de man. 'Dan zijn we het volkomen met elkander eens. Dag - ge - - heeren!'

De kolos bracht lachend de hand aan zijn pet, bij wijze van saluut, en zette zijn wandeling voort, welk voorbeeld Ben en Joop, maar in tegenovergestelde richting, volgden.

'Wat beteekende die dwaasheid, om dien agent aan te spreken?' vroeg Joop na enkele oogenblikken.

''t Kwam alleen door mijn overgroote vreugde,' beweerde Ben. 'Als ik nòg een agent tegen kom, doe ik het weer.'

‘Een flauwe mop!’ vond Joop, ‘kom, laten we voortmaken. Ze zullen thuis ook wel nieuwsgierig wezen.’

Met groote stappen vervolgden zij hun weg, en hoe dichter zij bij huis kwamen, des te sneller liepen zij. 't Eerst kwamen zij aan Ben's huis. Zij liepen achterom, en onder den kreet: ‘Hoera, over! Over!’ renden zij Jaantje, het dienstmeisje, bijna tegen de vlakte, en de kamer in.

‘Mama, over! Over!’ juichte Ben, terwijl hij zijn moeder in de uitgebreide armen vloog en haar gelaat met kussen overdekte. En toen kwam zijn oudere zuster aan de beurt, en hij tilde zijn broertje van drie jaar van den grond op en danste met hem door de kamer rond.

‘Wat een vreugde, wat een vreugde!’ zei Mevrouw Holt met een lach op haar gelaat en met trots in de oogen. ‘Wat zal Vader blij zijn, Ben! Hij was zoo bang, dat je zou blijven zitten.’

‘Geen sprake van, Mama!’ blufte Ben. ‘De voorzitter van de Commissie zei, dat ik nog knapper was dan No. 1, en dat alle leeraren trotsch op mij waren.....’

‘Ja, ja, dat zal wel, daar twijfel ik niet aan,’ zei zijn moeder lachend. Zij wist wel, wat Ben voor een hachje was, en zij maakte zich dikwijls ongerust over de streken, die hij uithaalde. ‘En jij ook, Joop? Wel wel, wat een vreugde, maar van jou had ik trouwens niet anders verwacht.’

En zij kuste den vriend van haar zoon op de beide wangen en féliciteerde hem van ganscher harte.

‘Wat een heerlijke vacantie voor jullie, jongens,’ zei ze. ‘Heel wat vroolijker, dan als je was blijven zitten.’

‘En toch hebben we daarvoor gevreesd, Mevrouw,’ zei Joop. ‘Buitelaar, de concièrge, had ons wijs gemaakt, dat wij niet overgingen.’

‘Maar dat zal hem bezuren!’ riep Ben.

‘Kom, ga je meê naar mijn huis?’ vroeg Joop. ‘Ze zullen daar ook wel nieuwsgierig wezen.’

‘Ja, ik ga meê,’ zei Ben. ‘Zeg, ik hoop, dat Rudi Werdal nu ook maar overgaat.’

‘Dat is haast onmogelijk,’ zei Lize, zijn zus. ‘Hij is immers wel zes weken ziek geweest, en was toen nog wel een maand te zwak om te studeeren. Neen, de arme jongen zal wel niet veel kans hebben. Ik vind het echt zielig voor hem.’

‘Enfin, vandaag weet hij het,’ zei Ben. ‘Kom, Joop, laten we gaan.’

Ook in den huize Bronaar heerschte groote vreugde, toen zij hoorden, dat Joop naar de derde overgegaan was. Eerst hadden zij er wel niet aan getwijfeld, maar toen Joop hun wel twintigmaal had gezegd, dat zijn laatste proefwerk zoo slecht geweest was, waren zij eindelijk in zijn vrees gaan deelen, dat hij ditmaal zou blijven zitten, wat nog nooit gebeurd was, zoolang hij schoolgegaan had. Zijn vader, die Stads-architect was, had er den geheelen dag aan moeten denken, en tegen het uur van den uitslag had hij het op het kantoor niet langer kunnen uithouden en was naar huis gegaan. Maar gelukkig, nu was alles in orde, en nadat hij Joop hartelijk had geféliciteerd, keerde hij heel wat opgewekter, dan hij gekomen was, naar zijn kantoor terug. Joop was zijn eenig kind.

‘En nu gaan we naar Mevrouw Werdal, om het haar te vertellen,’ zei Joop, ‘dan kunnen we meteen vragen, of zij al bericht van Rudi hebben.’

‘Goed, - best!’ zei Ben. ‘Laten we gaan. Dag Mevrouw, ik zie u nog wel vandaag. Bent u niet blij?’

‘Zoo blij, of ik zelf door mijn examen gekomen was, en misschien nog wel veel blijder,’ was haar antwoord met een gelukkigen blik naar haar jongen.

Zingende verlieten Ben en Joop het huis.

Tweede hoofdstuk.
Moeder en zoon.

Hun vriend, Rudi Werdal, was het oudste kind uit een groot gezin. Zijn ouders waren zeer vermogend, de heer Werdal ging zelfs voor millionnair door, wat hij dan ook inderdaad wel was. Hij was koopman en dreef een grooten handel op het buitenland. De goederen vervoerde hij meestal op zijn eigen schepen, die bijna alle groote havens van de wereld bezochten, doch zijn meeste waren betrok hij uit Indië. Zijn huis was zeer weelderig ingericht, en voor zijn genoegen hield hij een paar auto's en een prachtige motorboot, die de ‘Woelwater’ heette. Hij kon om zoo te zeggen financieel doen en laten, wat hij wilde, zonder zich ook maar in iets te moeten bekrimpen. Geldelijke zorgen kende hij niet.

Toch, ondanks al dien rijkdom en die weelde had er de laatste jaren altijd een donkere wolk boven zijn huis gezweefd, die zijn geluk en dat van zijn kinderen maar al te wreed dreigde te verstoren. Zijn lieve vrouw toch, die hij zoo innig lief had, was, zonder dat men kon zeggen, aan welke ziekte zij eigenlijk leed, gaan kwijnen en werd maand op maand zwakker. 't Was een zeer langzaam proces, maar toch kon het zijn zorgzaam oog niet ontgaan, dat de achteruitgang gestadig, en er van eenige verbetering nooit sprake was. Het behoeft niet te worden gezegd, dat de knapste professoren uit het land wer-

den geraadpleegd, maar zij hadden hem weinig, of eigenlijk in het geheel geen hoop kunnen geven, dat zij ooit herstellen zou, en zij hadden haar de meest mogelijke rust voorgeschreven. De zorgen voor de huishouding en de kinderen moesten haar van de schouders worden genomen en zij mocht zich in geen enkel opzicht, noch lichamelijk, noch geestelijk, vermoeien.

Doch Mevrouw Werdal kon er niet toe besluiten, geheel aan den raad der Professoren te voldoen. Wel vond zij het goed, dat er een juffrouw in huis kwam, die voor de huishouding zou zorgen, ook verzette zij er zich niet tegen, dat de kinderen in een zijvleugel van het huis zouden eten en hun huiswerk maken en in den winter spelen, - maar zich geheel van hen afzonderen, neen, dat kon zij niet. Daarvoor had zij haar kinderen te lief en was zij een te goede moeder. Zij besloot, het oppertoezicht nooit ofte nimmer uit haar handen te geven en over hen een waakzaam oog te blijven houden. Tijdens de schooluren, ja, dan nam zij haar rust, dan lag zij op haar bed in de slaapkamer, of op een divan in het woonvertrek, of bij mooi weer in een daarvoor expres gebouwd huisje in een rustig hoekje van den tuin. Maar de overige uren van den dag was zij, indien haar toestand haar dat eenigszins veroorloofde, herhaaldelijk bij haar kinderen, zonder wie zij niet leven kon.

Het meeste verdriet had haar echter gedaan, dat zij van haar vroolijken, levenslustigen Rudi had moeten scheiden, haar oudsten jongen, die het heele huis kon vullen met zijn vroolijken zang en zijn helderen lach, die den grooten tuin deed weergalmen van zijn gejoel en gejuich, als hij daar met zijn vrienden Ben en Joop aan het spelen was. O, wat had

dat afscheid haar bittere tranen gekost, toen zijn vader hem weg ging brengen naar Nijmegen, waar hij liefderijk bij zijn tante werd opgenomen, om in die stad het gymnasium af te loopen, Ja, dat was een droevig afscheid geweest, en dagen lang had zij daarna in een sombere stemming verkeerd. Maar langzamerhand was dat beter geworden. Rudi schreef haar heel dikwijls, en zijn tante zond haar over hem de beste berichten. Ook op 't gymnasium hield hij zich goed. Hij kon uitstekend leeren en kreeg zeer goede rapporten, waarop zijn ouders niet weinig trotsch waren. En de vacanties waren voor de moeder ware oasen in de woestijn. Dan genoot zij volop van zijn tegenwoordigheid en omringde zij hem met de bewijzen harer groote liefde. Want zij had zoo'n diep medelijden met hem, nu het ouderlijk huis voor hem gedurende zoo vele maanden van het jaar gesloten moest blijven, en hij zoo weinig genieten kon van de liefde, die zij en zijn vader hem in zoo groote mate toedroegen. En was het in die vacanties al eens wat druk en vermoeiend voor haar, als hij met zijn vrienden in den tuin stoeide of het huis min of meer op stelten zette, - nooit zou zij zich daarover beklagen of zeggen, dat zij het niet verdragen kon. Neen, die weinige dagen waren voor haar feestdagen, en zij wilde, dat zij dat ook voor haar jongen zouden zijn.

O, hoe had zij geleden, toen haar enkele weken voor de Paaschvacantie het bericht bereikte, dat haar lieve jongen ernstig ziek geworden was. Hij had typhus, en wel in een hevigen graad. Eerst had men de droeve tijding voor haar willen verzwijgen, en dat had men ook gedaan, maar toen na enkele dagen het vreeselijke bericht kwam, dat de dokter weinig hoop

meer durfde geven op herstel, neen, toen had Rudi's vader het niet langer stil durven houden en had hij het haar voorzichtig medegedeeld. En nog dienzelfden dag was hij naar zijn jongen gegaan, om hem bij te staan in zijn laatste uur. Dag en nacht zat hij bij zijn ziekbed, tot hij eindelijk door den dokter gedwongen werd, zelf wat rust te nemen. Dagen lang zweefde Rudi tusschen leven en dood, tot eindelijk de crisis kwam en de beterschap intrad, wat bijna niemand meer had durven hopen. Toen het gevaar, althans het grootste, geweken was, keerde hij naar huis terug, de zorgen voor zijn zoon overlatende aan zijn zuster, Rudi's tante, en twee verpleegsters, die haar ter zijde stonden.

Wat schrok hij, toen hij zijn vrouw terug zag. O, hoe was het haar aan te zien, hoe vreeselijk zij geleden had. Zoo bleek en vermagerd had hij haar nog nooit gezien. Maar de blijde tijding, die hij medebracht, dat Rudi het gevaar te boven was en, als er niets bijzonders gebeurde, ongetwijfeld weer geheel herstellen zou, verrichtte wonderen bij haar. Zij kreeg weer nieuwen levenslust en het scheen wel, of er zelfs een algemeene beterschap bij haar intrad. Zij voelde zich na enkele dagen minder slap en zwak en veel opgewekter, dan sedert langen tijd. Zelfs de dokter kreeg weer hoop, dat alle kans op herstel, al was het dan ook een zeer langzaam, nog niet uitgesloten was. Zij sprak er zelfs van, dat zij Rudi thuis wilde hebben, om zelf voor hem te kunnen zorgen, maar dat wilde de dokter absoluut niet toestaan. Daarvoor was zij nog veel te zwak, en bovendien was de Geldersche lucht veel beter voor hem dan de Noord-Hollandsche. Zoo werd er dan besloten, dat hij te Nijmegen zou blijven, om weer geheel op

krachten te komen. Van schoolgaan kon in de eerste weken geen sprake zijn. Kort, nadat de beterschap bij Rudi ingetreden was, gaf zijn Mama haar wensch te kennen, om hem te gaan bezoeken, maar ook dat kon de dokter niet toestaan. Hij vond haar veel te zwak, om zoo'n groote reis te ondernemen. De arme Moeder schreide heete tranen van verdriet, tot zij plotseling zeide:

'Ben ik te zwak, dokter? Welaan, dan wil ik sterk worden.' En van dat oogenblik af begon zij zich sterk te voeden, ook al stond het voedsel haar tegen. Met de grootste wilskracht gebruikte zij eieren, melk en vleesch, en het was haar spoedig aan te zien, dat het haar goed deed. Zij begon er gezonder uit te zien en nam dagelijks in gewicht toe.

Wat gaf dat een vreugde in huis!

'Vrouwtjelief, wat begin je er goed uit te zien,' zei haar man dikwijls, als hij thuis kwam. 'O, ik geloof, dat je op weg bent, om weer geheel beter te worden. Wat een geluk! Wat een geluk!'

'Lieve man, ik *wil* beter worden, om naar mijn jongen te gaan. Hoe lang zou het nog duren, eer de dokter zijn toestemming geeft?'

Dat duurde heusch niet lang. Toen de dokter zag, met hoeveel wilskracht zij er naar streefde, om sterker te worden, begreep hij, dat het thans zeer goed mogelijk was, dat er ook in haar ziekte een gunstige wending gekomen was, en hoewel hij haar eigenlijk nog niet sterk genoeg vond, om de reis te ondernemen, gaf hij haar toch verlof, om te gaan, en stelde zich daar zelfs heel veel goeds van voor.

En zoo was zij dan naar Nijmegen vertrokken, onder geleide van haar man en van een verpleegster, die al sedert maanden bij haar was.

O, wat voelde zij zich gelukkig, en wat hunkerde zij naar het oogenblik, waarop zij haar lieven jongen aan haar hart zou drukken. De auto ging haar veel te langzaam en herhaaldelijk maande zij Frans, den chauffeur, tot meerderen spoed aan. Frans lachte dan maar eens, maar van harder rijden was geen sprake. Mijnheer Werdal had hem gezegd, wat zijn maximum snelheid moest zijn, en daar hield hij zich aan. Trouwens, deze had de reis tot in kleinigheden vooraf geregeld, want hij wilde alle vermoeienis voor zijn beminde vrouw zooveel mogelijk voorkomen. De reis werd dan ook allerminst in één stuk afgelegd. Herhaaldelijk werd gestopt en hield men een uurtje pauze, zoodat het al laat in den middag was, eer men het doel van de reis bereikte.

Dat was een teeder wederzien tusschen Moeder en kind. De tranen vloeiden beiden over de wangen, maar het waren tranen van geluk. Och, wat vond zij, dat Rudi er nog bleek en zwak uitzag. Hoe mager waren die wangen geworden en hoe hol stonden die oogen. O, haar besluit stond vast, zij zou voorloopig bij hem blijven, om hem te verzorgen en te vertroetelen, en met hem naar buiten te gaan naar de groene velden en de heerlijke bosschen. Dan moest Frans met den auto ook maar in Nijmegen blijven, om dagelijks met hen uit toeren te kunnen gaan. Dat zou heerlijk wezen. Zij wilde van geen naar-huis-gaan meer weten en was vast besloten, in deze haar eigen wil te volgen.

En mijnheer Werdal vond het, tot groot genoegen van de patiënten, heel goed. Zelfs verheugde hij er zich in, want nu ook zijn vrouw sedert korten tijd aan de beterende hand was, stelde hij zich van haar plannen niet alleen voor Rudi, maar ook voor haar-

zelf niets anders dan goeds voor. En zoo kwam het, dat mijnheer Werdal na eenige dagen alleen per spoortrein de terugreis aanvaardde, en Mevrouw met de verpleegster en den chauffeur in Nijmegen achterbleef. Mevrouw en de zuster namen haar intrek bij Tante Sofie, die haar pleegzoon tijdens zijn ziekte zooveel liefde had bewezen en hem met de teederste zorgen had omringd, - en Frans, de chauffeur, vond een geschikte kamer in een eenvoudig hôtel, dicht in hun nabijheid, waar zij elk oogenblik van den dag over hem beschikken konden.

Het was gelukkig een bijzonder mooi voorjaar, zoodat zij dagelijks uit toeren konden gaan. Dan werd de lunch medegenomen, om die op een mooi plaatsje in het bosch, of hier of daar aan den oever van een klaterend beekje te nuttigen. En aan mooie plaatsjes ontbreekt het in den omtrek van Nijmegen niet. De gevolgen van die toertjes en van hun verblijf in de open lucht lieten zich weldra blijken. Rudi haalde bij den dag op en zijn eetlust werd dagelijks grooter. Lag hij in de eerste dagen maar 't liefst uren lang uitgestrekt op het zachte mos, weldra begon hij meer beweging te nemen en keerden zijn oude levenslust en vroegere veerkracht terug. Zijn wangen werden voller en de blauwe kringen onder zijn oogen verdwenen. En toen hij zich meer en meer ging bewegen, had zijn Mama allerminst lust, om in het gras of op het mos te blijven luieren, neen, nu zij eenmaal bij haar Rudi was, wilde zij zooveel mogelijk bij hem blijven en zich in zijn gezelschap verlustigen. Zij was dus wel genoodzaakt, spelletjes met hem te doen en wandelingetjes te maken, die eerst wel van korten duur waren, maar dagelijks ongemerkt grooter werden. En die wandelingen deden

haar goed. Er kwam weer gloed in haar oogen en er verschenen blosjes op haar wangen. Zij begon zich weer jong en sterk te voelen, en het vermoeide haar eindelijk al niet meer, zelfs al wandelde zij een uur met Rudi aan één stuk, of speelde zij een half uur raket. 't Was haar duidelijk aan te zien, dat zij beter werd, vroolijker en sterker, dat de bange en geheimzinnige ziekte van haar geweken was. Rudi merkte het zeer duidelijk op en het maakte hem in-gelukkig. Hij hoopte, dat zijn lieve Moeder nog lang bij hem zou blijven, want dan zou zij ongetwijfeld, o, dat wist hij wel bijna zeker, geheel herstellen.

Maar aan den anderen kant wilde Rudi, toen hij zich weer wat sterker begon te voelen, weer graag naar het gymnasium, om daar de lessen te volgen. Hij durfde die niet langer te verzuimen uit vrees, dat hij anders niet zou kunnen overgaan naar de derde klasse. Door zijn langdurige ziekte zou de kans daarop toch al zeer gering geworden zijn. Hij wist echter, dat hij heel goed leeren kon en dat hij tot de eersten van zijn klasse behoorde. O, wat zou het hem spijten, als hij moest blijven zitten. Hij stond dus voor een moeilijk geval, dat hem veel zorg begon te kosten. Ging hij weer naar school, ja, dan was het aan geen twijfel onderhevig, of zijn Mama zou naar huis terugkeeren, om bij haar andere kinderen te zijn, maar dan zou zij ook die heerlijke dagelijksche uitstapjes in de vrije natuur vaarwel moeten zeggen, wie weet, misschien wel ten koste van haar gezondheid. En dit wilde Rudi niet voor al het geld ter wereld. Dan moest hij in vredesnaam maar blijven zitten, hoeveel verdriet het hem ook berokkenen zou. Dat had hij met liefde voor haar over.

Eindelijk besloot hij er met zijn vader over te

spreken. Deze kwam elken Zaterdagavond naar Nijmegen, om er tot Maandagmorgen te blijven. En bij zijn eerstvolgende bezoek deed hij het ook.

‘Papa,’ zei hij, toen hij 's avonds een kleine wandeling met hem maakte in de stad, ‘ik zou zoo graag uw raad willen vragen.’

‘Wel, mijn jongen, daar ben ik het naaste aan toe, zou ik zeggen, hè? Heb je moeilijkheid met het een of ander?’

‘Ja Papa, groote moeilijkheid,’ zei Rudi. ‘Vind u niet, dat ik weer sterk genoeg ben, om naar het gymnasium te gaan? Ik zou het zoo graag willen.’

Zijn vader keek hem bezorgd aan.

‘Nu al?’ zei hij zacht. ‘Waarom al zoo gauw? Je bent nog mijn oude Rudi niet, en ik zou niet graag willen, dat je gezondheid er onder lijden moest. Waarom al zoo gauw, mijn jongen?’

‘Omdat het me zoo vreeselijk veel verdriet zou doen, als ik van den zomer niet overging, Papa,’ zei Rudi. ‘Ik zou de schade nog zoo graag zien in te halen.....’

‘Ten koste van je gezondheid, - neen Rudi, daar zou ik eerst met den dokter over moeten spreken. Zou je het zóó erg vinden, als je bleef zitten?’

‘Ik zou het verschrikkelijk vinden, Papa, afschuwelijk! Met hard werken zou ik het misschien nog kunnen voorkomen.’

‘Ja ja, hard werken met een verzwakt lichaam. Neen jongen, ik stel me daar niets goeds van voor, en ik vrees, dat we het ons te laat zouden beklagen. - En bovendien, zou het nog wel mogelijk zijn? De tijd is nog maar zoo kort.....’

‘Ach, ik vrees het ook,’ zei Rudi zoo droevig, dat zijn vader diep medelijden met hem kreeg. ‘Maar

ik kan goed leeren, Papa, en ik zou het zoo graag willen probeeren.'

'Goed, - ik zal vanavond nog een bezoek brengen bij den dokter, en als hij het goed vindt, dan zal ik er mij niet tegen verzetten, onder één voorwaarde echter.'

'Welke?' vroeg Rudi.

'Dat de Rector van het gymnasium je nog eenige kans geeft om te slagen. Anders in geen geval. Je gezondheid is bij mij numero één, m'n beste jongen, en veel liever zag ik, dat je dezen zomer in het geheel niet meer naar school ging, dan kon je weer kerngezond worden tegen den tijd, dat de nieuwe cursus begint.....'

'En blijven zitten,' zei Rudi met een zucht.

'Ja, dat vind ik wel jammer, maar niet onoverkomelijk. Enfin, zooals ik gezegd heb, zal ik vanavond het oordeel van den dokter vragen en morgen dat van den Rector.'

'Graag, Papa,' zei Rudi, terwijl hij stilstond en zijn hand op den arm van zijn vader legde. - 'Maar ik heb nog andere zorg, Papa.'

'Ja? Welke?'

'U ziet zelf, hoe Mama dagelijks sterker en gezonder wordt, en hoe vroolijk en opgewekt zij is. Ik geloof stellig, dat dit een gevolg is van onze dagelijksche toertjes naar buiten, en van onze wandelingen en spelletjes. En nu vrees ik, dat Mama hier niet langer blijven zou, als ik weer naar school ging. Gelooft u ook niet, dat zij dan spoedig naar huis zou terugkeeren, en dat zij dan misschien weer zou achteruitgaan? - O Papa, dat zou ik zoo jammer vinden! Ik zou zoo graag willen, dat zij nog een maandje hier bleef. Papa, als het niet anders kon,

dan zou ik liever nog een jaar blijven zitten. - Ziet u, daar heb ik den laatsten tijd zooveel zorg over.'

'Beste jongen, je ziet den zaak goed in. Als jij weer naar school gaat, zal Mama meenen, dat zij hier niet meer in de eerste plaats noodig is en, zooals je zegt, naar huis willen terugkeeren. Maar je hebt gelijk, dat mag niet gebeuren. 't Is inderdaad een moeilijk geval, waar ik eens op mijn gemak over moet nadenken. Willen we terugkeeren?'

Onderweg spraken zij verder niet veel meer. De heer Werdal was blijkbaar in zijn gedachten verdiept, en Rudi wilde hem daarin niet storen. En al spoedig na het diner stond de vader op, om een bezoek bij den dokter te brengen.

Gelukkig was deze thuis en kon hij hem dadelijk ontvangen. Zijn oordeel was tweeledig.

'Kijk eens, mijnheer Werdal,' zei hij, 'je kunt de zaak van twee kanten bekijken. Als dokter ben ik verplicht, in de allereerste plaats over de gezondheid van uw zoon te waken, en dan zou ik zeggen, laat de school de school, en geef Rudi de frissche buitenlucht, waar de gezondheid hem bij lepels vol toegediend wordt. Maar aan den anderen kant zie ik duidelijk in, dat het voor hem een allerakeligst idée moet wezen, vlug als hij is, nog een jaar in de tweede klasse te moeten blijven zitten. Als ik zijn vader was, zou ik zeggen, laat hij het maar eens probeeren. Ik kan hem zorgvuldig in het oog houden en dadelijk een einde aan de studie maken, indien ik zie, dat het verkeerd gaat. 't Is zoowel voor u als voor mij een moeilijk probleem, mijnheer Werdal. Is hij niet over te halen, om zich maar bij het geval neer te leggen?'

''t Zou hem vreeselijk veel verdriet doen, dokter.'

'En ook dàt moeten we vermijden,' zei de dokter.

‘Maar daar krijg ik een idée. Is het een niet met het ander te combineeren? Zou hij 's morgens b.v. niet een paar lessen kunnen krijgen in de moeilijkste vakken, en dan toch 's middags van de buitenlucht genieten? U zegt, dat hij vlug is en dat geloof ik graag. Mij dunkt, u kon er in dien geest wel eens met den Rector over spreken.’

De heer Werdal was bij het hooren van dien raad verrast opgesprongen. Ha, als dàt eens kon! Dan waren èn Moeder èn zoon geholpen. Dan kon hij 's morgens studeeren, en 's middags toeren en wandelen en spelen, en dan was er voor Mama alle reden, om bij hem te blijven. Ha ja, hij zou haar vragen, om een waakzaam oog op Rudi te blijven houden, zoodat hij niet te hard aan de studie zou gaan, en dan kon zij voor de noodige afleiding zorgen. Ja ja, zoo zou het gaan. Als nu de Rector maar geen bezwaren had, maar dat zou hij hem dadelijk gaan vragen. 't Was nog vroeg genoeg, om een bezoek bij hem te brengen.

‘Dank u zeer voor uw gewaardeerd advies, dokter. Ik zal dadelijk naar den Rector gaan, om de zaak met hem te bespreken. En u belooft me een paar maal 's weeks mijn jongen te bezoeken, om een oogje in het zeil te houden?’

‘Met genoegen,’ zei de dokter.

De heer Werdal vond tot zijn groot genoegen den Rector thuis en bereid hem te ontvangen. Deze vroeg dadelijk, hoe het met Rudi ging.

‘'t Is een van mijn allerbeste leerlingen, mijnheer Werdal,’ zei hij, ‘en ik heb met de grootste belangstelling het beloop van zijn ziekte gevolgd. Het is een dubbeltje op zijn kant geweest, niet waar?’

‘Ja, hij is den dood nabij geweest, mijnheer, maar

nu begint hij al weer flink aan te sterken, en hij verlangt naar school. Hij is bang, dat hij anders niet zal overgaan.....'

De Rector trok een bedenkelijk gezicht.

'Mijns inziens heeft hij daar niet veel kans op, zelfs al kwam hij morgen weer op school, mijnheer Werdal. Hij is nu al langer dan twee maanden absent geweest.....'

'Bijna drie,' viel Rudi's vader in.

'Ja, juist, bijna drie. Ik vrees, dat het niet meer zal gaan. Ik weet wel, dat hij bijzonder gemakkelijk studeert en een kolossaal geheugen heeft, maar de tijd, die hem rest, is maar heel kort. En hij zal bovendien nog wel niet geheel op kracht gekomen zijn.'

'Neen, zeker niet, mijnheer. Maar toch zou hij het zoo graag willen probeeren. Zouden de heeren leeraren misschien niet bereid zijn, hem in de morgenuren les te geven bij zijn tante aan huis? Ik bedoel alleen in de moeilijkste vakken? Dan zou hij nog niet naar school behoeven te gaan en kon hij 's middags nog van de buitenlucht blijven profiteeren. De heeren zijn toch niet alle uren bezet?'

'Neen, dat zijn ze niet. Als zij willen, zou er op die manier wel een oplossing gevonden kunnen worden, maar ik zeg u vooruit, dat zijn kans om over te gaan uiterst gering blijft. Met het oog op zijn gezondheid zou ik het beter achten, dat hij zich maar bij het geval neerlegde.'

'De dokter geeft zijn toestemming, mijnheer, en heeft mij beloofd, Rudi niet uit het oog te zullen verliezen. Laten wij het daarom, en ook omdat mijn jongen het zoo graag wil, maar eens probeeren. Gaat het niet, welaan, dan gaat het niet, en dan kunnen we de lessen dadelijk stopzetten. Zou u zoo goed

willen zijn, de leiding van een en ander op u te nemen? Dan weet ik, dat zij aan goede handen is toevertrouwd.'

'Zeker, mijnheer Werdal, ik wil dat met genoegen doen, maar ik herhaal, dat u geen hooge verwachtingen mag gaan koesteren, en dat zal ik ook aan Rudi zeggen. Vraag hem, of hij Maandagmorgen om tien uur even bij mij wil komen, dan zal ik de zaak met hem bespreken.'

Onder hartelijke dankbetuiging nam de heer Werdal zijn afscheid, en een kwartiertje later vernam Rudi de blijde tijding, dat hij 's Maandags zijn studiën mocht hervatten op de wijze, zooals dat met den Rector geregeld was en onder toezicht van den dokter. Wat was Rudi blij! Reeds den volgenden dag bracht hij een bezoek bij een van zijn vlugste medeleerlingen, om hem te vragen, hoever zij thans in de verschillende vakken gevorderd waren, en hij besloot zijn uiterste kracht in te spannen, om den verloren tijd zooveel mogelijk in te halen.

Nadat hij 's Maandags zijn vader naar den trein had gebracht, die hem bij het afscheid nog eens met ernst op het hart drukte, nu niet te hard van stal te loopen en zich vooral aan de voorschriften van den dokter te houden, begaf hij zich naar het gymnasium, waar hij dadelijk bij den Rector werd toegelaten. Deze probeerde nog eens, Rudi van zijn plan, om de studie te hervatten, te doen afzien, en zeide hem, toen dit niet gelukte, hoe hij de lessen dacht te regelen. Reeds dadelijk kon hij zijn eerste les in het Latijn krijgen, daar de leeraar dat uur vrij had en in het gebouw aanwezig was.

Toen hij thuis kwam, vond hij daar den dokter, die hem verlof gaf in de morgenuren te studeeren,

onder beding echter, dat de dagelijksche toertjes naar buiten na de lunch niet mochten worden verzuimd. Hij drukte Mevrouw Werdal op het hart, daar stipt de hand aan te houden, wat deze trouwens ook reeds aan haar man had moeten beloven.

Zoo waren dus Rudi's zorgen hem van de schouders genomen, en kon zijn Mama bij hem blijven en over hem waken, zonder zelf te weten, hoe haar jongen eigenlijk over haar gewaakt had. Rudi voelde zich thans volmaakt gelukkig. Elken morgen stond hij heel vroeg op, maakte dan een frissche wandeling van een klein uurtje, en begaf zich daarna met zijn boeken naar het tuinhuisje, om daar te werken en zijn leeraars te ontvangen. En 's middags, na de koffie, kwam Frans met den auto voor, om hem en zijn Mama naar het bosch te brengen. Mama voelde zich dan verplicht, haar jongen flink lichaamsbeweging te laten nemen. Zij maakte groote wandelingen met hem, en als zij dan bij den auto teruggekomen waren en een poosje op het zachte mos hadden uitgerust, bedacht zij spelletjes, waaraan Frans soms, als zij zelf te moê was, moest deelnemen. Frans was nog heel jong, nog niet ouder dan vier en twintig jaar. Hij deed dienst als chauffeur op de lastauto's van de fabriek en tevens van de auto's, die voor familie-gebruik bestemd waren. Ook fungeerde hij als schipper op de motorboot. Hij was getrouwd met Hansje, een vroeger dienstmeisje van Mevrouw Werdal, en zij hadden samen een prettig en gelukkig leventje. Met het meeste genoegen nam hij aan de lichaamsoefeningen van Rudi deel, daarbij er zorgvuldig voor wakende, dat deze zich te veel inspande.

Mevrouw Werdal werd bij den dag gezonder, sterker en levenslustiger, en zij begon eindelijk een on-

weerstaanbaar verlangen te koesteren naar haar huis, haar man en haar kinderen. Zij was thans weer vroolijk en gezond geworden en het leed geen twijfel, of de zoo zorgbarende ziekte en lustelooshid waren voor goed van haar geweken.

Toen zij na een paar weken zag, dat het met Rudi goed ging, wat zijn gezondheid betrof, en dat hij er, ondanks zijn studie, weer blozend en sterk begon uit te zien, besloot zij naar huis terug te keeren. Zij nam een hartelijk afscheid van haar jongen en van tante Sofie, en liet zich door Frans per auto naar huis brengen. Daar was iedereen er over opgetogen, zoo goed als zij er uitzag, en er heerschte groote vreugde in heel haar huis.

Rudi ging toen weer, met verlof van den dokter, geregeld naar het gymnasium, daar hij thans sterk genoeg was, om alle lessen te volgen. Of hij echter nog kans had om over te gaan?

Hij hoopte het zeer, maar vreesde er even hard voor.

Derde hoofdstuk.
Een blijde thuiskomst en een heerlijk vooruitzicht.

Mevrouw Werdal bevond zich met haar jongste kinderen in den tuin, toen de poort geopend werd en Ben Holt en Joop Bronaar aan den ingang verschenen.

‘Hoera, Mevrouw, we zijn over! We zijn over!’ juichte Ben, terwijl hij met uitgestoken hand op haar toeliep. ‘U kunt ons féliciteeren, Mevrouw!’

‘Ja? - Wel, dat is heerlijk voor jullie, jongens,’ zei ze, terwijl ze de beide vrienden van Rudi de hand drukte. ‘Van harte geféliciteerd, hoor, ik ben er erg blij om.’

‘Dank u, Mevrouw,’ zei Ben, ‘en heeft u al bericht van Rudi?’

‘Nog niet, Ben. Hij heeft weinig of geen kans, zooals je weet.’

‘Maar vandaag hoort hij den uitslag, niet waar?’ vroeg Joop.

‘Ja, hij hoort het vandaag. Maar ik heb er geen moed op. De Rector meende, dat er geen schijn van een kans voor hem was.’

‘Ja, maar een Rector weet àlles niet,’ beweerde Ben.

‘Neen,’ lachte Mevrouw, ‘àlles niet, dat is waar, maar toch heel veel, - meer dan jij, Bennetje.’

‘Maar Rudi heeft hard gewerkt,’ merkte Joop op. ‘Dat heeft hij mij zelf geschreven.’

‘Mij ook,’ zei Ben. ‘Ik geef de hoop nog niet op. - Vang mij, Charlie, - vang me, Dot!’ riep hij de beide kinderen toe, terwijl hij zich vlug achter een boomstam verschuilde.

‘Ik jou vang!’ riep de kleine Dot, die nog maar twee jaar oud was, en vlug trippelde zij op den boom toe, waarachter Ben weggekropen was.

‘Ha, ik kan jou wel krijgen,’ juichte Charlie, die vier jaar oud was. ‘Wacht maar!’

‘Wachten? Dank je hartelijk!’ riep Ben, terwijl hij vlug naar een anderen boom rende. ‘Pak me! Pak me!’

Dat gaf een gejuich bij de kleintjes. Zij liepen, wat zij loopen konden, om Ben te vangen, maar zij hadden niet veel succes. Telkens, als zij dicht bij zijn boom kwamen, snapte Ben weer weg.

‘Wacht,’ riep Mama vroolijk, ‘ik zal jullie helpen.’ En op een drafje liep zij met de kleintjes mede om Ben te grijpen, wat geen gemakkelijke taak was.

‘En mij kun je ook niet vangen!’ riep Joop de kinderen toe, terwijl hij zich haastig ook achter een boomstam verborg. Wat werd dat een vroolijk spelletje. Telkens lieten de jongens de juichende kleintjes tot dicht bij zich komen, om dan haastig de vlucht te nemen, en Mevrouw Werdal deed ijverig en van ganscher harte mede. Zij juichte even hard als haar kindertjes en spande haar uiterste krachten in, om een van de jongens te vangen. Ha, hoe schitterden haar oogen en hoe verschenen er blosjes op haar wangen. Neen, 't was haar aan te zien, dat zij niet alleen ter wille van haar kindertjes aan het spel

deelnam, maar dat zij het zeker ook voor haar eigen genoegen deed. Want al had zij een groot gezin, bestaande uit niet minder dan zes kinderen, toch was haar oudste nog maar veertien jaar en was zij zelf nog in het begin van de dertig, daar zij op zeer jongen leeftijd getrouwd was.

Eindelijk zat Dot Joop zoo dicht op de hielen, dat zij hem met haar hand bijna kon aanraken.

'Pak me! Pak me!' riep Joop haar toe. Maar zij kon niet, de afstand tusschen haar en Joop bleef even groot. En van den anderen kant kwamen Ben en Charlie aangerend, gevolgd door Mama, tot Joop plotseling midden op een gazon struikelde, Dot juichend bovenop hem terecht kwam, Ben vlak naast hem neerplofte, en Charlie onder vreugdekreten zich bovenop hen wierp, terwijl Mama zich lachend op het gras neerzette, om eens een poosje uit te blazen.

'Dat mooi! Dat mooi!' juichte de kleine Dot. 'Ikke jou vangt, ikke jou vangt!'

'En ik jou!' riep Charlie tegen Ben. 'Ik kan harder loopen dan jij!'

Weer ging de poort open en mijnheer Werdal verscheen in den tuin. Zijn gedachten waren den geheelen dag al bij Rudi geweest en eindelijk had hij het niet langer kunnen uithouden en was hij naar huis gegaan om te hooren, of er nog geen bericht van hem was. Hij zette zich bij de anderen op het gazon neer, waar de twee kleintjes zich dadelijk van hem meester maakten, en vroeg:

'Nog geen nieuws, vrouwtje?'

'Ja, groot nieuws,' zei ze. 'Joop en Ben zijn beiden overgegaan naar de derde.'

'Wel, dat is zeker groot nieuws,' zei hij. 'Van

harte geféliciteerd, jongens. Wat ben je wel in je schik, hè?'

'En òf, mijnheer!' riep Ben. 'Dank u wel!'

'Niet zoo'n beetje!' zei Joop. 'Dank u! - En nu kwamen we hier vragen, of er al bericht van Rudi was.'

'Neen, hè?' vroeg mijnheer aan zijn vrouw.

'Neen, nog niet,' zei deze. 'Maar ik zei al tegen Ben en Joop, dat hij wel geen kans zal hebben om over te gaan.'

'Neen, neen, natuurlijk niet,' zei mijnheer. 'De Rector heeft me daaromtrent niet veel twijfel overgelaten. Hij achtte het een onmogelijkheid.'

Toch hoopte hij, zoowel als zijn vrouw, in den grond van zijn hart nog op een goed bericht. Zij zouden het zoo heerlijk vinden voor hun jongen. Maar beiden wachtten zij er zich wel voor, die hoop tegenover elkander kenbaar te maken. 't Zou zoo'n groote teleurstelling wezen, als het eens anders uitkwam.

'Maar àls er een telegram komt, is de zaak gezond, niet waar?' vroeg Ben.

'Neen,' zei mijnheer Werdal, 'ik heb hem gevraagd, in elk geval te telegrafeeren, dan behoeven wij niet langer in spanning te zitten, dan noodig is.'

Op dit oogenblik ging de achterdeur van het huis open en verscheen Jansje, het dienstmeisje, in den tuin, met een brief in de hand.

'Een telegram?' riep Ben haar toe.

'Een telegram?' vroeg Joop, terwijl hij van het gras opsprong.

'Een telegram, mijnheer,' zei Jansje, terwijl zij het papier overreikte.

Er heerschte enkele seconden groote spanning.

Mijnheer scheurde zenuwachtig den brief open en las:

‘Geslaagd, hoera! Kom vanavond thuis, 9.14 station.

Rudi.’

De jongens sprongen van blijdschap als gekken in het rond, vielen toen Mevrouw om haar hals, drukten mijnheer de beide handen en schreeuwden om het hardst:

‘Hoera! Hoera! Hoera! Leve Rudi!’

‘Dat had ik niet gedacht!’ zei Mevrouw, met tranen van geluk in de oogen.

‘Maar wel gehoopt, niet waar, lieve?’ zei mijnheer, en hij kuste haar op de beide wangen.

‘Zeker, - zeker, - maar jij ook!’ zei Mevrouw. ‘Zeg maar, of het niet waar is.’

‘Ik beken het,’ zei mijnheer. ‘Jongens, wat een vreugde! Alle drie geslaagd, alle drie over! Wat zal dat een prettige vacantie worden. En wat ben ik blij, dat ik het vandaag nog weet, want morgen moet ik voor een dag of drie naar Parijs.’

‘Moet je naar Parijs?’ vroeg Mevrouw. ‘Daar wist ik niets van.’

‘Geen wonder; tot voor een groot uur wist ik het zelf niet. Ik moet daar confereeren met een paar heeren van een Londensche firma, die een lading rijst van mij willen overnemen, welke met de Phoenix onderweg is. 't Wordt een groote transactie, waar ik hoogst waarschijnlijk een mooie winst mede kan maken. De heeren wenschen mij in Parijs te ontmoeten. Maar lang blijf ik niet weg. Met een dag of drie ben ik weer terug.’

‘Gelukkig,’ zei Mevrouw. ‘En hoe heerlijk, dat Rudi vanavond nog thuiskomt. Ik kan je niet zeggen, hoe ik al weer naar hem verlang.’

‘Wij gaan hem van den trein halen, hè Joop!’ riep Ben. ‘Om kwart over negenen komt zijn trein binnen, niet waar, mijnheer?’

‘Ja, negen uur veertien,’ zei mijnheer.

‘Dat scheelt maar één minuutje, mijnheer,’ zei Ben. ‘Ik kijk niet op een kleintje. Ziet u nu wel, Mevrouw, dat wij gelijk hadden? Hij is toch maar lekker overgegaan. Wij wisten wel, hoe vlug hij is, hè Joop?’

‘Veel vlugger dan wij,’ beaamde Joop. ‘Wij zijn maar middelmatigheden, maar hij was hier op school altijd ook al een van de vlugsten.’

‘Jij ons niet vinden niet!’ klonk er een fijn stemmetje op eenigen afstand. 't Was de kleine Dot, die stilletjes weggekropen was en het oude spelletje weer wilde hervatten.

‘Neen, neen, jij kan ons niet vinden!’ riep Charlie uit een anderen hoek van den tuin.

‘Dat zul je eens zien!’ riep Joop terug.

‘Daar komen we al!’ riep Ben. En tot mijnheer en mevrouw: ‘Vanavond gaan we Ru van den trein halen!’

Na nog een poosje met de kleintjes te hebben gespeeld, namen zij afscheid, om eens naar den uitslag van enkele kennissen uit de andere klassen te gaan informeeren!’

Maar al vóór negenen drentelden zij het perron op en af, om Rudi welkom te heeten. Zij verlangden sterk naar hem, want er had zich heel wat met hem afgespeeld, nadat zij hem in de kerstvacantie hadden gezien. Sedert hadden zij hem niet weer ontmoet; in de Paaschvacantie was hij nog hard ziek en kon elk oogenblik zijn doodsbericht worden verwacht. Dat waren ook voor hen dagen van groote zorg en

droefheid geweest, want zij hielden heel veel van hem.

Even over negenen kwamen ook mijnheer en mevrouw Werdal op het perron, en met hun vieren zagen zij in blijde spanning de aankomst van den trein tegemoet.

‘De arm staat al in de hoogte,’ zei Ben. ‘De trein zal nu wel spoedig komen.’

‘Ik hoor hem over de groote spoorbrug gaan, geloof ik,’ zei Joop. ‘Hoor maar!’

‘Ja ja, 't is hem!’ zei Ben. ‘Nog één minuutje, mevrouw.’

Weldra klonk in de verte het langdurig gegil van de stoomfluit, en nog even later rolde de trein onder donderend lawaai het station binnen, de remmen knarsten, de portieren werden opengeworpen, en Rudi sprong op het perron.

‘Hoera! Hoera!’ schreeuwden Ben en Joop, tot niet geringe verbazing van de reizigers, die niet konden begrijpen, waaraan deze juichkreten hun oorsprong ontleenden.

Rudi lag al in de armen zijner ouders, die hem kusten en kusten, terwijl de gelukkige moeder de tranen langs de wangen vloeiden. Zij zeiden niet veel, maar 't was hun aan te zien, hoe gelukkig en ontroerd zij waren.

Toen drukten ook Ben en Joop hem de hand en féliciteerden hem uit den grond van hun hart.

‘Dat heb j'm gelapt, Rudietje,’ zei Ben. ‘En wat zie je er goed uit!’ - En zeg, wij zijn ook over!’

‘Maar nog wat magertjes,’ zei mevrouw. ‘Magerder, dan toen ik je verliet, Ru. Je bent toch wel goed in orde?’

Er klonk zorg in haar stem.

‘Wees maar niet bezorgd, Mamaatje,’ zei Rudi. ‘Ik heb den laatsten tijd erg hard gestudeerd, misschien wel een beetje te hard, maar ik begon meer en meer te begrijpen, dat ik nog wel een kansje maakte om over te gaan, en dat wilde ik mij niet laten ontglippen. Geen nood, Moedertje, ik ben, dat zegt ook de dokter, goed gezond, en de groote vacantie zal mij wel weer geheel opknappen. O, o, ik kan u niet zeggen, hoe blij ik ben!’

‘En wij niet minder,’ zei Mevrouw.

‘Maar zeg, jongens, daar heb ik nog heelemaal vergeten, om jullie te féliciteeren,’ hernam Rudi: ‘Laat ik dat bij deze doen. Van harte, hoor. Ik vind het fijn!’

‘Dat komt door de émotie van het teeder wederzien,’ zei Ben op zoo'n mallen toon, dat allen in een lach schoten.

En toen keerden zij huiswaarts, de heer en mevrouw in het midden, Rudi gearmd tusschen hen in, en Ben en Joop aan weerskanten van dit drietal.

Wat was dat een heerlijke thuiskomst voor Rudi, die nu langer dan een half jaar afwezig was geweest.

Frans, de chauffeur, de huishoudster, de dienstmeisjes en de kinderjuffrouw hadden lange slingers gemaakt van blijvend groen, en er de huiskamer mede versierd. Prachtige rozen prijkten tusschen het donkere groen, en op den versierden spiegel was met dikke letters geschreven:

HARTELIJK WELKOM!

Er heerschte groote vreugde. Allen drukten Rudi de hand en wenschten hem geluk met zijn herstel en met zijn geslaagd overgangs-examen, en zijn

broertjes en zusjes, die voor deze feestelijke gelegenheid langer hadden mogen opblijven, hingen hem als klitten aan het lijf en praatten allemaal tegelijk tegen hem, zoodat het in de kamer een lawaai en drukte was van belang. Rudi's ooren tuitten er van en hij wist niet, wien hij het eerst moest beantwoorden. En toen de grootste drukte wat gekalmeerd was, trakteerde Mama op limonade en taartjes, waarna de kleintjes naar bed werden getransporteerd, waarvoor het dan trouwens ook hoog tijd werd.

Maar de ouderen, en ook Ben en Joop, bleven nog een paar uurtjes in de vroolijkste stemming bij elkander, en de vreugde van de jongens werd nog veel grooter, toen het bleek, dat er voor hen nog een zeer groote verrassing was weggelegd.

Wat toch was het geval?

Mijnheer Werdal, wiens hart om zoo te zeggen overvloeide van geluk en dankbaarheid, nu hij zijn jongen weer gezond en wel bij zich had na zijn vreeselijke ziekte, en die hem zoo graag een groot genoegen wilde doen na de inspanning, die hij zich getroost had, om de verloren uren nog zooveel mogelijk in te halen, zei op een gegeven oogenblik:

‘En nu, Rudi, mag je zeggen, met welk geschenk Mama en ik je een groot pleizier kunnen doen. Kies zelf maar, wat je graag hebben wilt, - niet waar, Mama?’

‘Zeker,’ zei deze, ‘hij mag zelf kiezen, wat hij hebben wil, dan weten wij zeker, dat het naar zijn genoegen is.’

Rudi keek zijn ouders blij verrast aan, en zonder zich een oogenblik te bedenken, zei hij lachend:

‘Dan geen geschenk, maar u kan me toch wel zoo

blij maken, als ik nog maar zelden in mijn leven geweest ben.....'

'Hoe dan?' vroegen zijn ouders als uit een mond. 'Zeg het maar.'

'Het allerliefst zou ik een weekje met de Woelwater uit varen willen gaan, en als u het goedvindt, zou ik Ben en Joop willen uitnoodigen, om ook van de partij te zijn.....'

Ben, die juist een grooten hap van een roomhoorn genomen had, kreeg ten gevolge van de verrassing bij het hooren van dien voorslag een deel van den room in zijn verkeerde keelgat, waarvan een geweldige hoestbui het gevolg was, en Joop onderging een zelfde lot, daar hij zich in zijn limonade verslikte, zoo erg, dat het goedje een kleine geheimzinnige rondreis maakte en door zijn neusgaten weer te voorschijn kwam. De twee jongens kregen het erg benauwd en maakten door hun hevig gehoest elk gesprek onmogelijk.

Mevrouw Werdal keek hen eerst bezorgd aan, want zij beleefden, Ben vooral, een benauwd half-elfje. Maar gelukkig liep alles goed af, en toen zij wat tot bedaren gekomen waren, zei Rudi's vader:

'En hoe wou je die reis maken?'

'Zoo maar, met ons drietjes,' zei Rudi lachend, terwijl hij een knipoogje zond naar elk zijner vrienden.

'Maar dan toch met Frans als schipper?' vroeg zijn vader, die er niet over dacht, zijn kostbare Woelwater aan de drie jongens toe te vertrouwen.

'Natuurlijk, Papa,' zei Rudi. 'Frans mag mijnentwege als stuurman fungeeren. Wij beloven, dat wij hem stipt in alles zullen gehoorzamen, niet waar, jongens?'

Maar de jongens zeiden niets; dat durfden zij niet. O, hoe hoopten zij, dat Rudi's verzoek zou worden ingewilligd.

Mijnheer glimlachte heel fijntjes, bijna onzichtbaar.

'En waar zou de reis dan naar toe gaan?' vroeg hij.

'O, dat weet ik nog niet,' zei Rudi. 'Dat zouden wij onder elkander nog moeten afspreken, niet waar, jongens?'

De jongens volhardden bij hun angstig stilzwijgen en verkeerden blijkbaar in de grootste spanning. Ze durfden haast geen kik te geven uit vrees, dat zij het spel bederven zouden.

'En waar zou je dan moeten eten?' vroeg Mevrouw.

'Aan boord natuurlijk,' zei Rudi, 'niet waar, jongens? Dat zou het leukste wezen.'

'Zoo, zoo,' zei Mijnheer, 'zou je dat zoo graag willen? En jij ook, Ben, en jij ook, Joop?'

'En òf, mijnheer!' zei Ben uit den grond van zijn hart.

'Dol graag, mijnheer!' zei Joop. 'Ha, als dàt eens mocht!'

'Goed,' zei mijnheer, 'dan is het verzoek toegestaan. Jullie moogt heelemaal alleen.....'

'Hoera! Hoera!' schreeuwde Ben, en hij zwaaide met zijn linkerarm een limonadeglas van de tafel en kwam met zijn rechterhand in de schaal met taartjes terecht, waar hij een geweldige ruïne veroorzaakte.

De heer en mevrouw Werdal moesten er smakelijk om lachen, en de eerste hernam:

'Ik herhaal, jullie moogt met je drietjes alleen een reisje met de Woelwater maken, onder beding

echter, dat je niets onderneemt zonder goedkeuring van Frans, die als schipper den tocht zal medemaken, en dat je geen onbezonnen dingen zult doen.....'

'Dat beloven we, dat beloven we!' klonk het uit drie monden tegelijk!' En Ben juichte nogmaals 'Hoera, hoera!' Maar zijn armen hield hij in rust.

'En Hansje moet mede aan boord,' zei Mevrouw. 'Er zijn slaapplaatsen genoeg, en dan kan zij de boot schoonhouden en voor het eten zorgen. Frans en Hansje kunnen in de afdeeling voor het personeel overnachten, en jullie met je drieën in den slaapsalon. Dat kan heel goed, en dan weet ik zeker, dat jullie magen niets te kort zullen komen. Rudi moet flink eten, dat is hem nog wel aan te zien. En Hansje mag ook wel eens een pleziertje hebben, want toen Frans zoo lang bij ons in Nijmegen moest blijven, was het voor haar een vervelende tijd, hoewel ik moet zeggen, dat zij er zich nooit over beklaagd heeft.'

'Goed, vrouwtje, best, uitstekend!' zei Rudi's papa, die recht in zijn nopjes was, nu hij zijn jongen, en diens vrienden mèt hem, zoo 'n groot genoegen kon bereiden. 'Ik laat alles daaromtrent aan jou goede zorgen over, en ik twijfel niet, of het zal alles wel in de puntjes door je geregeld worden. - En zeg eens, jongens, wanneer wou je de reis aanvaarden?'

'Morgenochtend,' riep Ben, 'zoo vroeg mogelijk!'

Allen moesten er om lachen.

'En je weet nog niet eens, of je ouders het wel goedvinden,' zei Mijnheer Werdal.

‘O, daar twijfel ik geen moment aan,’ zei Ben.

‘En ik evenmin!’ zei Joop. ‘O, ik mag stellig!’

‘Papa,’ vroeg Rudi, ‘als wij overmorgen eens gingen? Dan hebben wij morgen mooi den tijd, om alles in orde te brengen. De fietsen nemen we natuurlijk mede aan boord.....’

‘En de hengels!’ opperde Ben. ‘Dat zal leuk wezen. Als we dan 's avonds hier of daar voor anker liggen, kunnen we gaan hengelen.....’

‘Prachtig!’ vond Joop. ‘En onze zwempakken!’

‘Ja, ja!’ riepen de anderen. ‘Die vooral niet te vergeten!’

‘Als je maar voorzichtig bent,’ zei Mama, niet zonder een beetje zorg bij al die plannen.

‘Wees maar niet bang, Mama, wij kunnen alle drie best zwemmen, en we beloven niets te zullen doen zonder Frans' goedkeuring.’

‘Och kom, vrouwtje, dat zal allemaal wel terecht komen. Frans zal wel een oogje in 't zeil houden en ik zal hem mijn instructies wel medegeven. - Goed jongens, dat is afgesproken. De afvaart wordt bepaald op overmorgen, zoo vroeg, als je zelf maar wilt. En morgen wordt alles voor de reis in orde gemaakt. Maar nu wordt het bedtijd, en Ben en Joop moeten naar huis, als zij hier niet blijven logeeren.’

‘Geen sprake van,’ zei Mevrouw lachend. ‘Ik heb al kinderen genoeg in huis.’

Opgetogen namen Ben en Joop afscheid, en op een draf liepen zij naar huis, om daar te vertellen, welk een heerlijk buitenkansje hun te beurt viel. Zij konden, toen zij eenmaal goed en wel op bed lagen, den slaap bijna niet vatten van blijdschap. En toen zij hem eenmaal te pakken hadden, droomden zij

aan één stuk door van al het genoegen, dat hun wachtte. Ben had, eer het morgen werd, wel al driemaal in het water gelegen, en het was hem den laatsten keer zelfs onmogelijk gebleken, hoewel hij heel snel kon zwemmen, de boot weer in te halen. Dat was dubbel jammer voor hem, want de anderen hadden niet gemerkt, dat hij overboord geraakt was, en voeren maar lustigjes door, zonder ook maar een oogenblik om te kijken. Hoe hij later weer op de boot terecht is gekomen, is zijn leven lang een raadsel voor hem gebleven. - En Joop was tot in den top van den mast geklommen en toen naar beneden gevallen. Hoe dat mogelijk geweest was, kon hij zich ook niet begrijpen, want hij wist, dat de Woelwater geen mast rijk was. Hij had er althans nog nooit een op gezien.

Zij waren 's morgens al voor dag en dauw in de kleeren en gunden zich haast geen tijd om te ontbijten, zóó verlangden zij er naar om bij Rudi en diens Woelwater te komen. Alles was echter bij de Werdals nog gesloten en Rudi lag zelfs nog in een diepen slaap. Hij had de laatste dagen wel wat te veel van zijn krachten gevergd, zoodat hij erg vermoeid was. En nu alle leed geleden was, deed het lichaam zijn rechten gelden. 't Was al haast negen uur, eer hij uit de slaapkamer kwam, maar toen zag hij er dan ook verfrischt en opgewekt uit en voelde hij zich heerlijk uitgerust. Haastig gebruikte hij zijn ontbijt, en spoedde zich naar de boot, waar hij alles al in rep en roer vond.

Frans en zijn vrouw waren er druk aan het werk, om alles schoon te maken en het koper op te poetsen, want het moet gezegd worden, de Woelwater was een prachtboot en Frans was er buitengewoon

trotsch op. En Hansje was zoo vroolijk en zong er zoo lustig op los als een jonge leeuwerik, zoo blij was ze, dat ze de reis mocht medemaken. Zij vond het in één woord heerlijk, en niemand had haar bij mogelijkheid een grooter genoegen kunnen doen. 't Was een lust om te zien, hoe er gepoetst en gewreven werd, tot alles blonk als een spiegeltje. Dat Ben en Joop daarbij ijverig hielpen, behoeft niet te worden gezegd, maar Frans vond, dat zij eigenlijk meer in den weg liepen, dan van nut waren. Maar daarom niet getreurd. Zij zongen alle drie het hoogste lied en aan vroolijkheid ontbrak het reeds niet aan boord, ook al lag deze nog aan wal.

'Een prachtboot, hè!' beweerde Ben. 'Hoeveel paardekracht heeft hij wel, Frans?'

'Hoeveel paardekracht?' zei Frans peinzend. 'Precies weet ik het niet, maar ik geloof zoo ongeveer tweehonderd.....'

'Als je me nou voor den gek houdt!' zei Ben ongeloovig.

'Geloof je me niet? Hij vaart heel wat harder dan een sneltrein, en als ik hem vollen stoom geef, zie je geen telegraafpaal langs den weg. 't Is waar, wat ik zeg.'

'Dat rijmt,' zei Joop.

'En Frans denkt, dat hij met een klein kindje te doen heeft,' zei Ben. 'Zoo'n opsnijder!'

'Toch is het de waarheid,' zei Frans met een knipoogje naar Joop. 'Hij vaart harder dan een sneltrein, zeg ik, - haha, die vaart immers in het geheel niet? Een sneltrein *rijdt* Bennetje!'

'Dat is jou slag!' bromde Ben. 'Maar die telegraafpalen dan?'

'Oók waar!' beweerde Frans. 'Toen we laatst

op een mooien dag tusschen Marken en Urk voeren en volop stoom gaven.....'

'Volop gas bedoel je zeker, Frans,' zei Joop. 'Een motorboot vaart toch niet met stoom.'

'Haha, snap je 't? Dan ben je slimmer dan Ben, want die at ook dat voor zoete koek op. Nou Bennetje, toen we hem dan tusschen Marken en Urk volop gas gaven, gingen we zoo snel, dat we geen telegraafpaal gezien hebben.....'

'Tjonge tjonge, Frans, wat ben jij een geestigaard,' zei Ben. 'Morgen Rudi, goed uitgerust?' riep hij zijn vriend toe, toen deze bij de boot verscheen.

'Morgen! Morgen!' klonk het uit verschillende monden, en Rudi stapte aan boord.

'Wat ziet hij er fijn uit, en wat blinkt dat koper prachtig, Frans.'

'Niet waar?' vroeg deze. 'Ja ja, 't wordt een feesttocht.'

'Dag Rudi!' riep Hansje, terwijl zij haar hoofd buiten de kajuitdeur stak. 'Wel geféliciteerd, hoor.'

'Dank je, Hansje,' zei Rudi, 'en vind-je 't niet fijn, om met ons uit toeren te gaan?'

'Of ik het fijn vind, heerlijk!' riep zij uit, en 't was haar aan te zien, dat zij het meende. 'En jullie zult het goed bij me hebben, dat beloof ik je!' vervolgde ze.

'Dat is je ook geraden, Hansje,' zei Ben. 'Anders gooien we je zonder complimenten over boord.'

'Ja ja, als ìk er niet was,' zei Frans. 'Jij zoudt eerder in het water terecht komen, dan Hansje. Daar kun je zeker van zijn.'

Mijnheer en Mevrouw kwamen ook een kijkje nemen, en zij genoten van de vreugde, die op de ge-

zichten der aanstaande jonge toeristen te lezen stond. Frans kreeg van Mijnheer de noodige instructies, terwijl Mevrouw een gewichtig onderhoud had met Hansje, waarbij afgesproken werd, wat er zoo al aan boord medegenomen moest worden. Hansje kwam al gauw tot de conclusie, dat zij een papier en een potlood noodig had, omdat het haar anders onmogelijk was, alles te onthouden.

'En nu wordt het tijd, om den auto uit de garage te halen, Frans,' zei Mijnheer. 'Je moet me even naar den trein brengen. Ik ga naar Parijs.'

'Hij staat klaar, mijnheer. In een paar minuten ben ik gereed.'

'Goed, dan wacht ik hier zoolang.'

Even later nam Mijnheer Werdal afscheid van Mevrouw, Rudi en de anderen, en met zijn aktentasch onder den arm begaf hij zich naar den auto en stapte in. Het geheele gezelschap, Hansje uitgezonderd, deed hem uitgeleide, Frans zette de handle om, gaf een paar stooten op den signaalhoorn, en door allen hartelijk nagewuifd reed mijnheer Werdal weg.

'Goede reis! Goede reis!' klonk het hem na, en toen keerden allen naar de Woelwater terug, om den arbeid daar voort te zetten. De jongens hadden het er den heelen dag druk mede, maar eindelijk was dan toch alles voor de reis gereed. Splinternieuwe hengsels waren voor deze feestelijke gelegenheid aangeschaft en aan boord gebracht, en 't allerlaatst werden daar ook de fietsen opgeborgen, ook die van Frans en Hansje. Dat de laatste voor een voldoenden voorraad proviand had gezorgd, behoeft niet te worden gezegd.

De afvaart was bepaald op den volgenden morgen

om negen uur. De jongens hadden wel eerder gewild, maar Mevrouw Werdal achtte een flinke nachtrust voor Rudi nog hoog noodig, opdat hij van de groote inspanning der laatste dagen geheel zou kunnen bekomen.

En daar had zij volkomen gelijk aan, dat moesten allen toegeven.

Vierde hoofdstuk.
De Woelwater.

De Woelwater was een prachtige motorboot, van ongeveer 10 M. lengte. Zij werd gedreven door een motor van 35 P.K. en kon een zeer groote snelheid ontwikkelen. De inrichting van het mooie vaartuig, dat expres voor den heer Werdal was gebouwd, was bijzonder practisch en weelderig. Er waren geen kosten gespaard, om het zoo gemakkelijk mogelijk in te richten. Het achterste gedeelte werd ingenomen door den zoogenaamden kuil, die een allergezelligst zitje opleverde, dan volgde de groote kajuit met zijn beide sofa's, zijn haard, zijn prachtig bewerkt buffet, den marmeren schoorsteenmantel en de mooie kastjes. Verder kwam men door een kleine deur in het aangrenzende slaapvertrek, waar gelegenheid genoeg gevonden werd, om drie of vier personen te logeeren. Ook in de kajuit zelve was gelegenheid om te slapen. Voor dat doel konden de sofa's worden uitgetrokken, terwijl er bovendien nog matrassen aan boord waren, waarvan men op den vloer kermisbedden kon maken. Nog verder, dus op het voorschip, bevonden zich de motor en de stuurinrichting, die beide door één man konden worden bediend, terwijl er voor gezorgd was, dat de plaats van den stuurman zoodanig was overkapt, dat hij geen last had van regen of te fellen zonneschijn. Geheel aan

de voorzijde van de boot was nog een kleine, eenvoudig ingerichte kajuit voor het dienstpersoneel. Deze bevatte ook twee slaapplaatsen. Bovendien was de boot nog voorzien van een kleine keuken, volgens Hansje echter groot genoeg, om er de lekkerste gerechten in klaar te kunnen maken, een waschgelegenheid en een W.C., zoodat met recht kon worden gezegd, dat de Woelwater een boot was, die er wezen mocht en het den meest-eischenden passagier naar zijn zin kon maken.

's Morgens om negen uur waren alle passagiers present. Ben en Joop waren eigenlijk al om vijf uur kant en klaar, maar hun ouders hadden hun verboden, vóór den vastgestelden tijd van huis te gaan.. Zij waren het met Mevrouw Werdal eens, dat Rudi terdege moest uitslapen en niet gestoord mocht worden. Rudi was om acht uur opgestaan, en voelde zich zoo lekker als een hoentje, en om negen uur stapte het jeugdige gezelschap aan boord. De familiën Werdal, Holt en Bronaar waren van de inscheping getuige, en 't was hun een genot de vreugde der jongens aan te zien. En dezen zagen er wat leuk uit met hun witte pantalons, blauwe jekkers en club-petten, expresselijk voor deze gelegenheid aangeschaft. Wat waren zij opgewonden en vroolijk, hoe schitterden hun oogen van blijdschap, hoe rood waren hun wangen van blijde verwachting.

‘Alles klaar?’ vroeg Frans, terwijl hij een vaarboom opnam, om de boot van wal te duwen.

‘Alles klaar!’ riepen de jongens. Rudi hield even het roer. Maar voor de boot van wal stak, had er een bijzonder komisch incident plaats. Achter den tuin, die aan den hunne grensde, lag ook een motorboot, een mooi, klein, open bootje, dat toebe-

hoorde aan hun buurman, den heer Rastonder. Piet, de jongen van de H.B.S., die naar de vijfde klasse was overgegaan, zou met zijn tante en nichtje, een jonge dame van twintig jaar ongeveer, een toertje op de rivier gaan maken, en het drietal stapte juist op de loopplank, toen de Woelwater van wal zou steken. Toen gebeurde er een ongeluk, dat er wel dreigend uitzag, maar toch de lachspieren van allen, die het zagen, niet weinig in beweging bracht.

De tante, die schrikkelijk zwaarlijvig was, scheen erg bang te zijn om over de loopplank te gaan, en moest door neef Pieter niet weinig aangespoord en bemoedigd worden, om het waagstuk te ondernemen. Zij hield zijn hand en arm met haar beide handen krampachtig vast en legde voetje voor voetje den gevaarvollen weg af, tot zij eindelijk met een zwaren plof in de kleine boot terecht kwam. Het vaartuigje, dat maar heel licht gebouwd was, schommelde angstwekkend heen en weer, een beweging, die haar dochter, en indirect ook haarzelf, noodlottig werd, want Emma, zoo heette de jonge dame, was met vluggen tred de loopplank opgestapt, een beetje overmoedig zelfs, omdat zij het gezelschap in den naburigen tuin wilde laten zien, dat zij in het geheel niet zoo bang was als haar Mama, en verloor toen door de schommeling van het vaartuigje haar evenwicht, met het gevolg, dat zij van de loopplank in het water terecht kwam, tusschen den wal en de boot.

Een kreet van schrik kon zij niet bedwingen, en een tweede kreet, o zoo schril, van de verschrikte moeder, scheen er de echo van. Deze dame boog zich zoover mogelijk overboord, om haar dochter te helpen, met het noodlottige gevolg, dat zij haar

evenwicht verloor en met haar bovenlijf in het water plompte. De andere helft echter bleef binnen boord, zoodat zij met een scherpen hoek over den rand van de boot hing. Dat was een allerdwaast gezicht, maar het werd nog veel dwazer, toen Piet zijn nichtje met beide armen omvatte, om haar aan boord te trekken. De boot helde door Piets krachtsinspanning zoo geweldig over dat zij bijna water schepte, en het geheele bovenlijf van tante verdween er door in de diepte. En toen het Piet niet gelukte, zijn nichtje aan boord te hijschen en hij haar even moest loslaten, waardoor de boot weer in evenwicht kwam, toen kwam tante's bovenlijf weer te voorschijn en kon zij haar hoofd boven het oppervlak van het water verheffen, van welk moment zij gebruik maakte, om een allerijselijksten kreet uit te stooten. Maar ook het gejammer van het meisje klonk tot ver in het rond. Door medelijden gedreven greep Piet haar opnieuw aan om haar aan boord te trekken, met het gevolg natuurlijk, dat Tante weer voor de helft éclipseerde en daardoor het reddingswerk van Piet in de geboorte smoorde.

De arme jongen was ten einde raad.

Maar er kwam hulp. Proestende van het lachen om de dwaze vertooning, waarop zij waren onthaald, renden de jongens, met Frans aan het hoofd, den tuin door, dien van de familie Rastonder in, en hadden in minder dan geen tijd de plaats des onheils bereikt.

Frans legde de loopplank weer op de goede plaats en trok met zijn sterke armen het nichtje op het droge, terwijl Piet, die nu de handen vrij kreeg, met behulp van Ben, die het eerst aan boord was, de tante in veiligheid bracht. De beide dames keerden

onverwijld naar huis terug en waren niet weer te bewegen, welke moeite Piet daartoe ook in het werk stelde, om aan boord te gaan. Zij moesten er niets meer van hebben.

Nogmaals werd door de jonge reizigers afscheid van de familiën genomen en toen stak de Woelwater van wal. Terwijl Frans de boot van den oever duwde, hield Rudi weer even het roer, tot hij door Frans vervangen werd. Deze maakte den motor op gang, de vin beroerde het water, tot het met beschuimde koppen rondwoelde, en voort ging het, eerst langzaam, maar toen al sneller en sneller!

De jongens zwaaiden met hun petten en riepen hoera, en zongen vroolijk:

Varen, varen over de baren,
Varen, varen, over de zee!

De Nederlandsche vlag wapperde lustig van den achtersteven en de Clubvlag, want de heer Werdal was lid van de N.M.C., van de plecht.

'Adieu! Adieu!' konk het van den wal. 'Goede reis en veel pleizier!'

En toen hief Ben in geestvervoering het roerende lied aan:

Adieu, vaarwel, faldera,
Adieu, vaarwel, faldera,
Adieu, vaarwel!
Tot wederziens!

Eindelijk was de afstand te groot, om elkander te kunnen bezingen en bewuiven, en keerden de verschillende familiën naar hun respectieve woningen terug. En de Woelwater kliefde de golven van de breede rivier, en hield koers in zuidelijke richting,

want dezen eersten dag gold de tocht een bezoek aan Volendam en Marken.

De Woelwater deed haar naam eer aan; de vin bracht het water in een geweldige beroering en liet het woelend en bruisend achter zich. De jongens stonden in den kuil en keken er naar, maar herhaaldelijk werd hun aandacht er van afgeleid door vrienden en kennissen, die in de tuinen aan de oevers stonden en hun toewuifden. De rivier werd in de stad aan twee kanten door tuinen begrensd, en overal bevonden zich daar dames en kinderen, die van den heerlijken zomermorgen genoten. De jongens konden wel aan het groeten blijven, en merkten niet zonder een gevoel van trots op, hoeveel bekijks hun mooie boot had. 't Was dan ook een prachtexemplaar, waar het oog met welgevallen op kon rusten.

't Was druk op de rivier. Tal van motor- en stoombooten voeren af en aan, om de goederen naar en van de fabrieken te transporteeren, zij kwamen een groote salonboot tegen met honderden passagiers, waarvan velen hun vriendelijk toewuifden, en dicht bij de sluis moesten zij zelfs stoppen om een groot houtvlot door te laten, dat hun wel een kwartier lang den doortocht belette. Maar daarom werd niet getreurd. Zij hadden den tijd aan zichzelf, en hoe drukker het was op het water, hoe prettiger zij het vonden. Eindelijk werd het ook hun beurt om te schutten. Zij voeren de groote sluis binnen, en Frans riep hun toe, dat zij door middel van de kurkenzakken moesten zorgen, dat de boot niet met de steenen sluismuren in aanraking kwam. Dat lieten zij zich geen tweemaal zeggen, en zij kweten zich zoo goed van hun taak, dat de Woelwater geheel tot

rust kwam zonder ook maar een enkel schrammetje opgeloopen te hebben.

En wat hadden zij een bekijks! De schooljongens, die ook vacantie hadden, klommen op het ijzeren hek, dat de afsluiting tusschen de sluis en de straat vormde, om te voorkomen dat de menschen bij duisternis of slecht weer in het water zouden vallen, - en hadden tegen de jonge passagiers allemanspraats, zooals dat de jeugd eigen is.

‘Kijk eris, wat een mooie boot!’ riep een van hen.

‘'t Is de Woelwater van mijnheer Werdal,’ zei een tweede. ‘Zeg jongens, mag ik meêvaren?’

‘Dag Frans!’ riep een derde, die Frans scheen te kennen.

Frans groette terug met een beweging van zijn hand.

‘Wat hebben we een mooie petjes op!’ zei weer een ander, die grappig wilde wezen. ‘Zeg jongens, willen we ruilen?’ En hij stak hun zijn eigen vuile petje toe, waarvan de klep al sedert lang gedeserteerd was.

Ben moest er smakelijk om lachen.

‘Neen,’ zei hij, ‘ik wil er je niet van berooven. Je zoudt te veel schade hebben bij den ruil.’

‘Hij zèt wat!’ zei de jongen.

Eindelijk werden de sluisdeuren geopend, en nadat Frans het sluisgeld in de klomp had gedaan, die door middel van een touwtje aan het einde van een langen hengelstok bevestigd was en hem door den sluiswachter werd toegestoken, konden zij de reis voortzetten. Zij hadden nu de stad verlaten en voeren verder de breede rivier af, die tusschen groene weiden doorstroomde. Toen zij het badhuis pas-

seerden, dat buiten de stad lag, zwommen enkele kennissen van hen, die het basin voor de rivier verwisseld hadden, op de boot toe.

‘Gooi een touw uit, dan laat ik me sleepen!’ riep er een.

Maar Frans gaf geen toestemming.

‘Neen jongens, zulke grappen zullen we niet uithalen,’ zei hij.

‘Waar gaat de reis naar toe?’ vroeg een ander.

‘Naar Marken!’ riep Rudi.

‘Ha, Rudi, ben jij daar ook? - Ben je over?’

‘Ja, - over!’ riep Rudi.

‘Fijn! - Geféliciteerd!’

‘Dank je! Adieu! -’

De zwemmers, die de boot natuurlijk niet konden bijhouden, keerden weldra naar het badhuis terug, en de Woelwater tufte en zoemde vroolijk verder.

De jongens wandelden het dek op en neer, zaten soms gezellig in den kuil, of hielden Frans bij den motor gezelschap, en Hansje hield zich in de kajuit onledig met alles in gereedheid te brengen voor het twaalf-uurtje. Wat zag zij er keurig uit in haar zwarte japonnetje en met haar kokette witte boezelaartje voor. Zij zong het hoogste lied, terwijl zij een servet over de tafel spreidde, en uit het keukentje drong een heerlijke koffiegeur de kajuit binnen. Zij schonk voor allen een kopje in, plaatste de kopjes op een presenteerblaadje en trad naar buiten, om allen te bedienen.

‘Asjeblieft, heeren!’ zei ze met een buiging, toen ze in den kuil kwam, waar de jongens weer gezellig bij elkander zaten. Zij presenteerde ieder een kopje, en vroeg lachend:

‘Zullen de heeren een bisquitje gebruiken?’

‘Met genoegen,’ zei Ben. ‘Dank je wel. We hebben hier een bediening, of we van koninklijken bloede waren.’

‘Dat moet immers ook, als ik niet overboord gezet wil worden?’ zei ze vroolijk. ‘Ik ben je bedreiging nog niet vergeten, Ben.’

Toen ze de jongens bediend had, ging ze naar Frans, om hem ook zijn kopje koffie te brengen, en zij bleef hem daar nog een uurtje gezelschap houden, omdat het voor de lunch toch nog te vroeg was.

Zij voeren voorbij het nieuwe kerkhof en bereikten weldra het Noordzee-kanaal, waar zij al dadelijk een groot stoomschip, de Jan Pietersz. Coen, tegenkwamen, dat door een paar kleine sleepbooten naar Ymuiden getrokken werd, om vandaar in zee te steken en koers te zetten naar Batavia. Er klonk hun vroolijke muziek van het reusachtige zeekasteel tegemoet, wat een bewijs was, dat er soldaten aan boord waren, die van allen, die zij liefhadden, afscheid hadden genomen, om in het verre Oosten het vaderland te dienen. Dat zij met weemoed vervuld waren en zich op dit oogenblik afvroegen, of zij hun geliefde bloedverwanten, ouders, broers, zusters, vrienden, verloofden en kenissen, wel ooit terug zouden zien, spreekt wel vanzelf, en de vroolijke tonen der schetterende muziek waren er dan ook wel degelijk op berekend, om hen wat op te monteren.

Vele passagiers keken over de verschansing, en de jongens stonden op om hun met hun petjes het afscheid toe te wuiven. Op het hooge schip werd dit door velen beantwoord door het wuiven met zakdoekjes, waarvan menig eigenaresje de tranen in de oogen had.

‘Wat een prachtig schip,’ zei Rudi. ‘En zie eens, hoe de menschen ons toewuiven. Daar zal er onder hen menigeen wezen, wien het huilen nader staat dan het lachen.’

‘Ja,’ zei Joop. ‘Daar op al die dekken zal vandaag menig traantje gestort worden. 't Is ook niet alles, om zoo voor vele jaren naar den vreemde te gaan en alles achter te laten, wat je lief is.’

‘Niet sentimenteel worden, Jopie,’ zei Ben, ‘anders ga ik ook huilen. Komaan, ik zal er den moed bij die menschen wel weer inbrengen.’

En zwaaiende met zijn pet, riep hij:

‘Hoera! Hoera! Goede reis! Goede reis!’

De booten waren thans elkander gepasseerd, en de Woelwater moest uitwijken voor een groote moddermachine, die bezig was, het kanaal uit te diepen. Met belangstelling zagen de jongens, hoe de groote bakken met modder langs een riem zonder einde omhoog bewogen werden, en met stipte regelmaat hun inhoud ledigden in platboomde vaartuigen, die er bijna tot zinkens toe mede gevuld werden.

‘Tjonge tjonge, wat is dat toch mooi bedacht,’ zei Ben, toen hij er een poosje met alle aandacht naar gekeken had. ‘Wat zijn de menschen toch knap.’

‘Je bedoelt het goed,’ zei Rudi lachend, ‘maar je zegt het verkeerd. Je moet zeggen: Wat zijn er toch een knappe menschen! Jij of ik zullen zoo iets niet uitvinden, vrees ik.’

‘Ik vrees er ook voor,’ zei Ben leuk. ‘Daar moet je een bijzonder stelletje hersens voor hebben.’

‘Ginds is weer een zeeschip op komst,’ viel Joop in. ‘Gaan jullie meê naar Frans? Daar kunnen we beter uitkijken.’

De jongens voegden zich bij Frans en Hansje, en tuurden naar de naderende stoomboot. Deze was lang zoo groot niet als het schip, dat naar Indië onderweg was, en het voer op eigen stoom. De jongen zagen althans geen sleepbooten, die het voorttrokken.

‘'t Is een Engelschman,’ zei Frans. ‘Kijk maar naar de vlag.’

De Woelwater had thans het schip bereikt. 't Was een handelsvaartuig, dat was duidelijk te zien, en er bevonden zich behalve de bemannig, geen passagiers aan boord. Van de bemanning nam niemand eenige notitie van hen, en weldra waren zij het gepasseerd. Toen werd hun aandacht geboeid door een mooie motorboot van eigenaardig model, die met verbazende snelheid naderde. Het scheepje scheen het water haast niet te raken, het voorste gedeelte verhief zich zelfs in letterlijken zin boven het watervlak. Er bevond zich maar één man in het open vaartuig, die èn stuurinrichting èn motor bediende.

‘Een prachtige race-boot,’ merkte Frans op. ‘Wat snelheid betreft, is de Woelwater er maar een kindje bij. Wat een golven maakt hij, hè? Kijk ze eens hoog tegen de walkanten opgegooid worden. Ze rollen er haast overheen.’

‘Hoeveel kilometer zou hij maken, Frans?’ vroeg Ben.

‘O, wel veertig, als het niet meer is,’ schatte Frans.

‘Ernst of gekheid?’ vroeg Ben, die Frans niet heel erg meer vertrouwde, nadat deze hem er eerst al zoo geducht had laten inloopen. ‘Kàn dat wel, - veertig K.M.?’

‘Zeker,’ zei Frans. ‘Er zijn wel race-booten, die honderd en meer kilometer loopen, - maar in ons land vind je die niet. De Hollanders houden over het algemeen meer van kalme tochtjes en zijn op die groote snelheden niet gesteld. Maar te Monaco zie je er vele, zooals ik wel eens gelezen heb. Er zijn tegenwoordig al race-booten, die in één uur van Dover naar Calais oversteken. Dat is een snelheid, hè?’

‘Een aardig gangetje,’ zei Ben. ‘Zeg Hansje, ik krijg honger. Wanneer gaan we wat gebruiken?’

‘Niet voordat we Amsterdam gepasseerd zijn,’ zei Hansje. ‘Als je nu al zoo'n grooten honger hebt, is je ontbijt zeker maar schraaltjes geweest.....’

‘Ik kon niet eten van blijdschap,’ zei Ben. ‘En nu val ik haast om van den honger.’

‘Dan zul je wel heelemaal omgevallen zijn, eer we aan tafel gaan, Ben, want je zult heusch nog een uurtje geduld moeten oefenen.’

‘Dan vind ik een ontijdigen dood, Hansje, en dat zal dan jou schuld zijn. Heb je geen medelijden met me?’

‘Niet het minst,’ zei Hansje lachend. ‘Weet je wat, Ben, gooi me over boord, zooals je beloofd hebt. Frans heeft het nu toch te druk, om het te beletten.’

‘Dank je, dan krijg ik in het geheel niets,’ zei Ben.

‘Ik doe een bemiddelings-voorstel, Hansje,’ viel Rudi lachend in. ‘Ik stel voor, dat we de Woelwater nog aan dezen kant van Amsterdam hier of daar vastmeren, en dan gezamenlijk wat gaan gebruiken, want mijn maag begint ook oproerig te worden. Is dat goed, Frans, en kan dat?’

‘Jawel,’ zei Frans. ‘Over een minuut of wat komen we aan de houthaven en daar kunnen we de

boot wel vastleggen; er is daar gelegenheid genoeg. Laten we zoo dus maar afspreken, hè Hans?'

'Goed,' zei deze. 'Dan zal ik dadelijk voor de lunch gaan zorgen. Believen de heeren een gekookt eitje of.....'

'Wel twee of drie, Hansje,' viel Ben in. 'Ik rammel!'

'Of een spiegelei?' vervolgde zij.

'Ook een paar!' riep Ben. 'Hoor je dat, jongens, we krijgen gekookte eitjes en spiegeleieren met ham.....'

'Dat zal je tegenvallen!' riep Hansje, terwijl zij zich naar de keuken spoedde, waar zij weldra aan het braden en bakken was. De jongens snoven met welbehagen den heerlijken geur op, die van beneden kwam en tot op het dek doordrong, en Ben, die 's morgens inderdaad maar zeer onvoldoende ontbeten had, liep het water tusschen de tanden door.

Enkele minuten later werd de motor stop gezet en de Woelwater aan den kant van de houthaven vastgemeerd. Frans spoedde zich naar de waschgelegenheid om zich wat op te frisschen, en nauwelijks was hij daarmede gereed, of Hansje noodigde het gezelschap aan tafel. Frans fungeerde als kapitein en at dus met zijn vrouw in gezelschap van de jongens.

't Was een lust, zoo goed als Hansje gezorgd had, en zoo keurig als alles er uitzag. Zelfs een bouquet rozen ontbrak niet. Eerst presenteerde zij een warm schoteltje, waar de jongens aan smulden en waarvan zij zich zelfs tweemaal bedienden, en toen deden zij zich te goed aan spiegeleieren met ham, waarbij zij een paar sneedjes brood gebruikten. De melkflesschen werden ook terdege aangesproken, en

er heerschte een echt gezellige toon aan tafel. Ben noemde Frans Pa en Hansje Ma, waar allen smakelijk om lachen moesten, vooral Hansje, die nog maar twintig jaar oud was en er bovendien verbazend jong voor haar leeftijd uitzag. Zij op haar beurt sprak de jongens steeds aan met den titel van mijnheer, waarop de jongens voor haar in beleefdheid niet wilden onderdoen en haar heer en gemaal met Kappie betitelden, wat kapitein moest beteekenen. Ja, er werden heel wat grappen verkocht aan tafel en er werd niet weinig gelachen.

‘Mijnheer Ben, nog een glaasje melk?’ vroeg Hansje.

‘Dank je wel, Mama,’ zei Ben met een stalen gezicht.

‘De andere heeren misschien?’ vroeg Hansje. ‘We hebben nog in overvloed.’

‘Dank je, Mama,’ lachten Rudi en Joop.

Hansje nam de tafel af en Frans ging met de jongens nog een groot half uurtje in den kuil zitten. Hij vond het wel prettig, het stuurrad eens een poosje met rust te kunnen laten, en hij genoot van het pijpje tabak, dat hij opgestoken had. 't Was prachtig weer, alleen wel een beetje erg warm. Maar 't was ook op het heetst van den dag. Gelukkig werden zij beschut door een linnen zonnescherm, dat den kuil overwelfde, zoodat zij van de felle zonnestralen geen last ondervonden.

Na de vroolijke stemming en hun stevige lunch voelden zij zich allen wel een beetje soezerig, en Frans zat, toen zijn pijpje uitgerookt was, zelfs te knikkebollen, tot groot vermaak van de jongens, die er grappige gebaren over maakten tegen elkander. Maar dat duurde niet lang, want al heel spoedig gin-

gen ook hun oogen dicht en vielen zij in een lichten slaap. Dat kwam door de heerlijke buitenlucht en door de warmte en niet het minst door al de weldaden, waarmede Hansje hen overladen had.

Toen zij een uurtje daar gezeten hadden, sloop Hansje, die met haar werk gereed was, op haar teenen naderbij en zong met haar heldere, frissche stem den slapers toe:

Ferme jongens, stoere knapen,
Foei, jou suffers, slaap je daar, - hahahaha!'

De jongens strekten hun slappe halzen, sprongen in een ommezien overeind, zwaaiden met hun petten, en zongen, waarbij Hansje ijverig mededeed:

Zijt ge dan niet welgeschapen,
Zijt ge niet van zessen klaar?
Schaam je, jongens, en ga meê - -
Naar de zee, - naar de zee!

Dat's een leven van plezieren,
Dat's een leven van sta-vast,
Zoo de wereld rond te zwieren,
In het topje van den mast.
Thuis te zijn op ied're reê,.....
Kom, ga meê, - naar de zee!

Laat ze pruilen, laat ze druilen,
Laat ze schuilen aan het strand,
Loopt Jan Salie op zijn muilen,
Jan Courage kiest het want.
Hola, Kappie! alles reê?.....
Wij gaan meê, - naar de zee!

‘Alles reê, heeren!’ zei Frans lachend, terwijl hij zijn hand aan de klep van zijn pet bracht. En opstaande zong hij:

Ik ga meê, - naar de zee!

Hij begaf zich naar het dek, maakte de touwen los, waarmede de Woelwater vastgebonden was aan het houtwerk van de haven, zette den motor aan, - en daar ging het weer verder. Amsterdam lag vóór hen, en zij stonden allen op de voorplecht, om naar de groote stad te kijken, die met haar kerken en torens voor hen opdoemde. Wat was het een drukte op het Noordzeekanaal, een drukte, die steeds grooter werd, naarmate zij de stad meer naderden. Trotsche schepen bewogen zich op het breede vlak van het voormalige Y, kleinere stoombooten voeren in alle richtingen af en aan, vlugge motorbootjes schoten er als snoeken tusschen door, en zelfs jollen en roeibootjes wisten zich tusschen al dat gewirwar door een veiligen weg te kiezen.

Opeens riep Rudi:

‘Kijk, kijk, daar vaart Piet Rastonder met zijn motorboot!’

‘Ja ja,’ zei Ben, ‘en zonder zijn dames! Die hadden er zeker niet van terug.’

‘Ik heb hem niet voorbij zien gaan,’ zei Rudi.

‘Vermoedelijk is hij ons gepasseerd, toen we in de kajuit zaten,’ veronderstelde Joop. ‘Kijk, hij ziet ons, hij zwaait met zijn arm, - ha, hij wendt het roer, - zeker komt hij hierheen.’

‘Ja,’ zei Ben, ‘hij komt hierheen. Toch een mooi bootje, dat Watertorretje, en er zit gang in.’

‘Ja,’ zei Rudi, ‘en een leuke naam ook. 't Is net een watertorretje, dat kleine ding. - Hallo Piet, waar zijn je dames?’ Hij gooide een touw uit, waaraan Piet zich kon laten sleepen.

‘Hahahaha!’ lachte allen, bij de herinnering aan het onvrijwillige bad, dat zij genomen hadden.

‘Voelden geen animo meer,’ zei Piet, ‘Daarom ben ik hier alleen. Waar gaan jullie naar toe?’

‘Vandaag naar Volendam en Marken, maar we maken eigenlijk een rondreis van een dag of wat,’ zei Rudi. ‘Wat is dat Watertorretje toch een fijne boot, Piet.’

‘Of hij,’ zei Piet uit den grond van zijn hart. ‘Zeg jongens, ik zou wel meê willen.....’

‘Doe het,’ zei Ben. ‘Je loopt op je eigen beenen, en de Zuiderzee is groot genoeg.’

‘Ja, maar ze weten er thuis niet van, anders deed ik het vast. Waar gaan jullie vanavond voor anker? Want je logeert zeker in de Woelwater?’

‘Ja, waar?’ vroegen de jongens aan Frans. ‘Zeker, we logeeren aan boord.’

‘Och, misschien wel hier ergens aan de Ruyterkade,’ zei Frans.

‘Ja, ja, dan kunnen we vanavond nog een poosje de stad ingaan,’ riep Ben.

‘En morgen, waar ben je dan?’

‘Op 't Kagermeer, of daaromtrent,’ zei Frans. ‘We overnachten dan denkelijk in Leiden, en vandaar varen we naar den Haag.’

‘Dan houd ik jullie vandaag alvast maar gezelschap, als je er niet op tegen hebt. - Of neen, nog liever keer ik naar huis terug om te vragen, of ik met mijn Torretje de reis mag medemaken. Dan vind ik jullie wel hier of daar.’

‘Goed,’ zeiden de jongens. ‘Hoe meer zieltjes, hoe meer vreugd!’

Piet Rastonder liet het touw los, waaraan hij zich had laten sleepen, en keerde naar huis terug. De jongens twijfelden geen oogenblik, of zij zouden hem vandaag of morgen wel weer zien opdagen, om hen verder op hun rondreis gezelschap te houden. Frans, die maar op halve kracht gevaren had, zoolang zij op het drukste gedeelte van het kanaal waren, gaf thans den motor weer vol-gas, en weldra sneed de Woelwater met groote snelheid door het water.

Vijfde hoofdstuk.
Pech op zee.

Bij Schellingwoude moesten zij de Oranje-sluizen passeeren, wat nog al tijd kostte, en toen kwamen zij in de Zuiderzee. Ha, wat was het een mooi gezicht, dat groote water met zijn kabbelende golfjes, overwelfd door den wolkeloozen hemel en als bezaaid met kleine visschersvaartuigjes, die in de verte wel notedopjes leken. Allen genoten van het heerlijke uitzicht en snoven met welbehagen de frissche zeelucht op.

'Toe Kappie,' zei Ben, 'laten we niet regelrecht op Volendam en Marken afstevenen, maar breng ons liever een flink eind de zee op, zoo ongeveer tot aan Urk.'

'Dat was ik juist van plan, al is het niet tot Urk,' zei Frans. 'We hebben nog tijd genoeg, om Volendam en Marken te bezoeken. Je bent daar trouwens gauw genoeg uitgekeken, want behalve de eigenaardige kleederdracht is er niet veel bijzonders te zien.'

Hij stuurde in Noord-Oostelijke richting, en de jongens zagen, hoe de kust zich van lieverlede flauwer begon af te teekenen en na eenigen tijd geheel vervaagde. Het aantal visschersbootjes werd ook hoe

langer hoe kleiner, naarmate zij verder op de zee kwamen, want het waren maar kleine kustvaartuigjes, die zich niet ver op zee waagden. Eindelijk zagen zij er geen een meer, en nergens in den omtrek was er meer land te bespeuren.

De jonge passagiers genoten volop, wat waarschijnlijk niet het geval zou geweest zijn, als er wat meer wind had gestaan, want dan zouden zij wel bijna zeker zeeziek zijn geworden. Maar daarvoor bestond thans geen gevaar. De boot doorkliefde lustig de kleine golfjes en van een onaangenaam aandoende deining was geen sprake.

'Waar breng je ons naar toe, Kappie?' vroeg Rudi. 'Ga je nu toch naar Urk?'

'Neen,' zei Frans, 'we beschrijven om zoo te zeggen een boog rondom Marken. Ik denk nu zoetjesaan mijn draai te nemen. Urk is wel wat heel ver.'

En tegelijkertijd-veranderde hij van koers.

Zij waren nu bijna op het midden van de zee. De Woelwater zwenkte en tufte lustig voort. Tot er opeens een kink in den kabel kwam, want plotseling stond de motor stil en werd de boot in haar vaart gestuit.

'Wat is dat?' riepen ze haast allen tegelijk.

'Pech!' zei Frans, terwijl hij de motorkast opende en de machine zorgvuldig inspecteerde. De jongens volgden zijn voorbeeld getrouw na, maar daar was niet veel succes van te verwachten, want zij hadden evenveel verstand van een motor als een olifant van vioolspelen.

'Geen benzine meer in de tank, Kappie?' vroeg Ben. 'Dàt zal het wezen.'

'Neen,' zei Frans, 'vanmorgen pas gevuld.'

'Dan onvoldoende gesmeerd?' hernam Ben wijs.

‘Ook niet mogelijk. En de motor is niet vuil ook, want na den laatsten tocht heb ik hem van top tot teen schoongemaakt. Ik begrijp er niets van.’

‘Ik ook niet,’ zei Ben, met een gewichtig gezicht.

Frans haalde de bougies uit den motor en liet ze de jongens zien.

‘Volmaakt schoon, zie je wel?’ zei hij. ‘En de kleppen zijn ook in orde. Ik zal nog maar eens pro beeren om den motor aan te zetten.’

Dat gelukte voor een oogenblik, maar de Woelwater kwam niet in beweging en de motor stond bijna oogenblikkelijk weer stil.

‘De motor is goed in orde,’ zei Frans. ‘De fout moet ergens anders schuilen. Ha, ik begrijp het al. De vin zal vastgeloopen zijn.’

Hij begaf zich naar den kuil en schroefde de vin omhoog, tot zij boven water kwam. Allen keken met belangstelling toe.

‘Daar heb je het geheim van de negotie al,’ zei Frans. ‘Zie je wel, de vin is in een oud vischnet terecht gekomen, dat er nu misschien wel een vijftig of honderd keeren omheen gedraaid zit. - Enfin, liever dit dan een stukkenden motor. Dat net moeten we er zien af te wikkelen.....’

‘Een klein kunstje,’ veronderstelden de jongens.

‘Misschien,’ zei Frans. ‘Wie weet, hoeveel keeren het er omheen gedraaid is.’

Hij probeerde de vin van zijn omhulsel te bevrijden, maar dat was gemakkelijker gezegd, dan gedaan, en na een tal van vergeefsche pogingen bleek het zelfs een onmogelijkheid te zijn.

‘Dat ziet er niet mooi uit, jongens,’ zei hij. ‘Dat net zit zoo als vast als Haarlem. En ik kan er niet voldoende bijkomen.....’

‘Wacht,’ zei Ben, ‘ik zal me ontkleeden en te water gaan. Met een scherp mes kan ik er dat net wel afsnijden.’

‘Te water gaan, hier in zee?’ vroeg Frans met een bedenkelijk gezicht. ‘Weet je wel, hoe diep het hier is?’

‘Ik niet, Kappie,’ zei Ben. ‘Maar of het nu vier Meter of veertig Meter is, dat komt per slot van rekening op hetzelfde neer. - En bovendien, we kunnen hier vannacht toch niet blijven liggen. Kom, ik ga.’

‘Goed dan,’ zei Frans.

En terwijl Ben bezig was zich te ontkleeden en zijn zwempak aan te trekken, haalde Frans een reddingboei te voorschijn, die hij zorgvuldig inspecteerde en Ben omdeed, zoodra deze in den kuil verscheen, om zich vandaar over boord te laten zakken. De boei was van een lang touw voorzien.

‘Dat ding is niet noodig, Kappie,’ zei hij met een afwerend gebaar. ‘Ik kan zwemmen als een waterrot.’

Maar Frans was niet te bewegen, om van zijn voorzichtigheidsmaatregel af te zien, zoodat Ben zich daar wel aan onderwerpen moest. Met een scherp mes gewapend liet hij zich overboord glijden en begon hij het net, dat om de vin gedraaid zat, los te snijden.

‘Gaat het?’ vroegen de jongens herhaaldelijk, terwijl zij al zijn bewegingen met aandacht volgden.

‘Ja, tot nog toe wel,’ riep hij terug. ‘Maar telkens schijnt het me toe, of ik over metaal snijd. Er lijkt ook wel een metaaldraad om de vin te zitten.’

‘Probeer het nog maar eens,’ zei Frans, die de lijn van de reddingboei zorgvuldig vasthield. ‘Ik zou me niet kunnen begrijpen, hoe er een metaal-

draad in dat net zou kunnen zitten; - je zult je wel vergissen.'

'Neen, ik vergis me niet, hoor maar,' zei Ben. 'Hoor je dat krassen niet? En dat net zit er zoo vast om, ik kan er het mes niet doorheen krijgen.'

'Ja, dat komt dan door dien metaaldraad,' zei Frans, die er bezorgd begon uit te zien en zijn blik over den grooten waterplas liet ronddwalen, om te zien of er geen stoomboot in zicht was, aan wie hij om hulp kon seinen. Geen rookwolkje was er echter te ontdekken, maar wel zag hij andere wolken, die allerminst geschikt waren, om zijn bezorgdheid te minderen. 't Waren donderwolkjes, die hij overal in den omtrek boven den horizon zag verschijnen en die hem deden vreezen, dat het wel eens zwaar weer kon worden. Hij was echter zoo voorzichtig er de aandacht van de jongens voorloopig nog maar niet op te vestigen, om hen niet te verontrusten.

'Gaat het niet, Ben?' vroeg bij, en zijn gelaat teekende nu groote zorg.

'Ik kan er met mijn mes onmogelijk doorkomen, Kappie,' antwoordde Ben, die nog in de beste luim van de wereld was. 'Ik snijd hier gewoon over ijzer of staal.'

'Kom dan aan boord, Ben, dan zal ik het zelf nog eens probeeren,' zei Frans. 'Rudi, gooi het touwladdertje even uit, dan kan Ben er tegen op klimmen.'

Rudi deed het en Ben kwam op het dek terug. Frans spoedde zich naar de kajuit, om zich te ontkleeden, en kwam weldra in zijn badpak terug. Toen deed hij de reddingboei om, want hoewel ook hij heel goed zwemmen kon, wilde hij geen enkele veiligheids-maatregel verzuimen, en liet zich overboord

zakken. Rudi hield de lijn van de boei vast. Maar hoe Frans ook zijn best deed, om de vin van haar ongewenscht omhulsel te ontdoen, het gelukte hem al evenmin als Ben. 't Was duidelijk, dat er niet alleen een vischnet om de vin gewoeld zat, want dat zou gemakkelijk genoeg verwijderd kunnen worden. Een scherp mes, als het zijne, zou daarbij wonderen hebben kunnen doen. Maar den metaaldraad kon hij niet loskrijgen, hoeveel moeite hij ook deed.

Ben, die weer geheel gekleed was, kwam in den kuil terug, en zong vroolijk:

> Van je héla, hola,
> Houdt er den moed maar in,

maar bij Frans was de moed er geheel en al uit. Hij zag zich tot zijn groote spijt verplicht zijn pogingen op te geven, daar er geen verwikken of verwegen aan was, en klom weer aan boord.

''t Is vergeefsche moeite, jongens. Er schiet ons niets anders over dan te hopen, dat er een stoomboot zal komen, die ons op sleeptouw wil nemen.'

'En als er geen komt?' vroeg Rudi. 'Wat dan?'

'Dan moeten we den nacht hier doorbrengen,' zei Frans zoo opgewekt mogelijk, om zijn reisgezelschap niet te verontrusten. 'Maar daarom niet getreurd, jongens, we hebben proviand in voldoenden voorraad aan boord, en zullen dus van den honger niet doodgaan.'

Met die woorden begaf hij zich naar de voorkajuit om zich te verkleeden, en toen hij terug kwam, wezen de jongens hem op de onweerswolken, die zich dreigend verhieven en den hemel bijna geheel bedekten.

'Wij zullen moeten ankeren, jongens,' zei hij. 'Ik

denk, dat we een buitje krijgen. Gelukkig hebben we een goede kajuit, waar de regen ons niet deren kan. Hoor, de wind steekt op.'

Het anker werd uitgeworpen en Frans bracht op het dek alles in orde, om een flinke bui te kunnen afwachten. Er vielen enkele regendroppels, en de wind begon zich meer en meer te verheffen. In de verte deed zich het gerommel van den donder hooren.

De bui kwam snel nader. Hansje, die in de keuken aan het koken was voor het middagmaal, hoorde het en kwam, wel een beetje verschrikt, de kajuit binnenloopen.

'Krijgen we onweer?' vroeg ze.

'Ja Mama,' zei Ben, die nog niet erg onder den indruk was. 'Ik vrees van wel.'

'Ja Hans, we krijgen een buitje,' zei Frans kalm, hoewel hij inwendig zeer ongerust was, 'als hij ten minste niet langs ons heen draait, wat nog best mogelijk is.'

'Dat hoop ik maar,' zei Hansje, en zij spoedde zich naar haar keukentje terug. Maar nog geen vijf minuten later liet zij mes en lepel verschrikt uit haar handen vallen, want een fel licht had haar bijna verblind, en het werd onmiddellijk gevolgd door een knetterenden donderslag, die haar zoo bleek als een doek deed worden.

Zij ijlde weer naar de kajuit, waar zij de anderen zwijgend bijeen vond.

'Vreeselijk, - wat een slag!' zei ze, terwijl ze de deur angstvallig achter zich dichttrok.

'En wat een licht!' zei Joop, die in bleekheid met Hansje wedijverde.

''t Was vlak bij!' zei Hansje, terwijl ze naast Frans ging zitten en zoo dicht mogelijk tegen hem

aanschoof. ‘Ik dacht, dat het insloeg. 't Wordt noodweer, - hoor het eens regenen.’

‘Láát het maar regenen,’ zei Rudi. ‘Hoe harder het regent, hoe meer de bui ontladen wordt.’

‘Dus is regen goed?’ vroeg Hansje, die blijkbaar erg bang was voor onweer.

‘Ja, dan wordt de bui minder zwaar. - Hè, wat een felle straal, - en hoor eens, hoe de donder knettert.’

‘'t Is zwaar weer, dat is waar,’ zei Frans, maar om de anderen wat te bemoedigen, liet hij er op volgen: ‘Maar strenge heeren regeeren niet lang, moet je maar denken.’

De regen viel thans bij stroomen uit den hemel en kletterde op het dek van de Woelwater neder. De storm gierde over de groote watervlakte en bracht het vaartuig in een schommelende beweging, die soms zoo erg werd, dat de jeugdige schepelingen zich ernstig bezorgd maakten en vreesden, dat er een ongeluk gebeuren zou. Ben begon zelfs een alleronaangenaamst gevoel in zijn maag te krijgen, waarvan hij niet durfde spreken, omdat hij het aan zijn angst toeschreef, en hij wilde den anderen in geen geval laten blijken, dat hij bang was. Hij had het echter gerust kunnen doen, want zijn vrienden verkeerden precies in denzelfden toestand als hij. Ook Hansje begon zich ver van lekker te voelen.

Frans had de kajuit verlaten om op het dek te gaan zien, of alles daar in orde was. Het ontging hem niet, dat de lucht er zeer onheilspellend uitzag, en hij keek met groote zorg naar de golven, die met woest gebruis op de Woelwater kwamen aanrollen. ‘Een ongeluk komt toch maar zelden alleen,’ dacht hij. ‘Als dat net niet om de vin was gedraaid, waren

we thans al lang en breed in een veilige haven, hetzij te Volendam, hetzij op Marken. - En nu kunnen we niet herder of verder en zitten midden in een zware onweersbui. Brrr, wat word ik nat.'

Hij inspecteerde nog even den motor en ging na, of de kast, die er omheen getimmerd was, geen water doorliet, en spoedde zich toen naar de kajuit terug, waar hij zijn jonge tochtgenooten, Hansje niet uitgezonderd, in een allertreurigsten toestand aantrof. Want het leed geen twijfel, of zij waren alle vier zeeziek, zoo ziek, dat zij er geeneens erg in hadden, hoe de bui al zwaarder en zwaarder werd, hoe felle bliksemstralen de kajuit keer op keer in een blauwen gloed zetten en ontzettende donderslagen langs het hemelgewelf ratelden.

'O, wat ben ik ziek!' zuchtte Ben. 'Zoo onpasselijk, o, ik weet me geen raad.'

'Ik ook, ach, ik ook,' kreunde Joop.

Frans wist, wat er te wachten was en bezorgde ieder een kom, waarin zij eventueel konden déponeeren, wat door de zee van hen verlangd werd. En weldra was de prachtige kajuit omgetooverd in een hospitaal, waar zucht op zucht werd geslaakt en vier jonge menschen eenparig verlangden naar den dood.

Frans was de eenige, die geen last van zeeziekte bleek te hebben, maar toch voelde ook hij zich verre van opgewekt. Elk oogenblik vreesde hij, dat de Woelwater door een bliksemstraal zou worden getroffen, en wat zou dan hun lot zijn? Dan zouden zij allen den dood vinden in de golven. O, verschrikkelijk! Neen, de goede Frans dacht niet in de eerste plaats aan zichzelven, maar hij vreesde voor het lot van de jongelieden, die aan zijn zorgen waren toevertrouwd. Niet, dat hij zichzelven iets te verwijten had.

De heer Werdal had hem geheel vrij gelaten in de plaatsen, die zij bezoeken zouden, en met de familie had hij met goed weer al menigmaal een tochtje op de Zuiderzee gemaakt. Daar had niemand ooit eenig gevaar in gezien, te meer daar de Woelwater er op gebouwd was om op zee te varen. Neen, hem trof geen verwijt, daar het toch ook zijn schuld niet was, dat de vin een oud vischnet gegrepen had en vastgeloopen was. En wàt voor een net was het geweest? Wat hadden de visschers er mede uitgevoerd, dat zij er een dikken metaaldraad in hadden vastgemaakt, die met geen mogelijkheid verwijderd kon worden? Hij wist het niet. Misschien was ook dat wel aan een of ander toeval te wijten, zeker zou het wel altijd een geheim blijven.

Eindelijk, na een paar bange uren, scheen het hem toe, dat het iets lichter werd in de kajuit. Zou de bui voorbij, het grootste gevaar geweken zijn? Hij hoopte het. Nogmaals begaf hij zich naar het dek, om uit te zien. Donkere wolken werden nog voortgejaagd langs het zwerk, en aan alle kanten schoten nog bliksemstralen van de eene naar de andere.

Maar met een zucht van verlichting zag hij toch, dat het grootste gevaar geweken was. Nogmaals inspecteerde hij den motor, dien hij tot zijn groote blijdschap nog in volmaakte orde bevond, en toen keerde hij naar de kajuit terug om zijn reisgenooten de blijde tijding te brengen.

‘De bui trekt af,’ riep hij hun toe, ‘het grootste gevaar is geweken.’

Het eenige antwoord, dat hij bekwam, was een koor van zuchten, die hem het duidelijke bewijs waren, dat zij zich nog in een allertreurigsten staat bevonden.

‘Kom, kom, jongelui, het hoofd omhoog. De regen vermindert snel en de wind bedaart. Gaat maar een poosje naar boven, de frissche buitenlucht zal je goed doen, en kijkt dan meteen uit, of je niet hier of daar een stoomboot ontdekt, die ons op sleeptouw kan nemen.’

‘O, wat ben ik ziek,’ kreunde Ben. ‘Ik ga dood.’

‘Ik ook, ik ook, ik ook!’ kermden Hansje, Rudi en Joop om het hardst.

‘Daarom naar boven, hoe eerder, hoe beter,’ zei Frans, terwijl hij Ben bij den arm nam en hem buiten de kajuit bracht. De anderen volgden hen strompelend en struikelend, maar weldra moesten zij bekennen, dat Frans gelijk had gehad. Zij voelden zich al spoedig wat frisscher worden, en de groote angst, die zij hadden uitgestaan, begon van hen te wijken.

Na eenige minuten was er al weer een groote blauwe plek aan den hemel te zien, die steeds grooter en grooter werd. De zwart-grijze onweerswolken dreven meer en meer af, de wind ging liggen, en na een half uurtje brak de zon door de wolken en gaf aan alles weer het oude, vroolijke aspect terug. En zij tooverde weer een glimlachje op de bleeke gezichten der jonge reizigers. Hansje begaf zich naar beneden, om het hospitaal weer in een luxe-kajuit te veranderen. De bezigheid deed haar goed, en toen ook de zee van lieverlede kalmer werd en de Woelwater ophield te slingeren, kwam zij weer geheel op orde. Hetzelfde was ook het geval met de jongens. Hun oproerige magen kwamen tot rust en dientengevolge voelden zij zich veel lekkerder.

't Was nu weer mooi weer geworden, precies of er niets bijzonders aan de hand was geweest. De felle zonnestralen brandden op het dek, waarvan wolk-

jes van het verdampende regenwater opstegen. In minder dan geen tijd was het weer geheel droog, en terwijl Hansje in het keukentje voor het middagmaal zorgde, probeerde Frans nogmaals, echter tevergeefs, de vin van haar ongewenscht omhulsel te bevrijden. Eindelijk gaf hij zijn pogingen op, en nu voor goed. Hij bevestigde den langsten vaarboom aan de voorkajuit en heesch daar de noodvlag aan op, hopende dat zij door een stoomboot zou worden opgemerkt.

De jongens waren eindelijk weer geheel opgeknapt, en Ben kreeg zelfs al weer honger. En praats ook!

‘Wat zaten jullie in de penari, jongens,’ zei hij tot Rudi en Joop.

‘Jij niet, hè?’ zei Rudi lachend.

‘Jij nog 't meest van allen,’ beweerde Joop.

‘Och, wat! Ben ìk bang geweest? - Ik? - Geen moment. Ziek was ik, dat beken ik, maar bang, neen hoor! Van zoo'n onweersbuitje ben ik niet bang.’

‘Hahahaha!’ lachten Joop en Rudi. ‘Of je bang was!’

Frans tuurde onophoudelijk over het groote watervlak, in de hoop, dat hij hier of daar een rookwolk zou mogen ontdekken, maar de zee scheen wel schoongeveegd. Geen vaartuig, groot of klein, was er op te zien.

Zoo verstreek het eene uur na het andere. Hansje had hen geroepen, om het middagmaal te gebruiken, aan welken oproep zij graag hadden voldaan, daar hun magen geheel leeg en zij dientengevolge erg flauw waren, maar geen stoomboot was in dien tijd komen opdagen, om hen in den nood bij te staan.

Eindelijk begon de avond te vallen. 't Werd meer en meer duister. Frans ontstak de voorgeschreven lichten en heesch ook het noodlicht in den top van zijn geïmproviseerden mast. Nog altijd had hij hoop, dat er redding zou komen opdagen en hij bleef maar turen en turen.

‘Ik had nooit gedacht, dat het zoo stil was op de Zuiderzee,’ zei Rudi.

‘'t Is hier gewoon een dooie boel,’ beweerde Ben. ‘Geen stoomboot is er te zien.’

‘Zelfs geen botter of buis,’ zei Joop.

‘Dat is waar,’ zei Frans. ‘Maar je moet niet vergeten, dat de botters en buizen thans waarschijnlijk op de Noordzee aan het visschen zijn, en de kleinere vaartuigjes hebben natuurlijk, toen de bui opkwam, zoo spoedig mogelijk een veilige haven opgezocht. En om stoombooten te zien, liggen wij wel wat uit den gewonen koers. Neen, jongens, er zit niets anders op, dan dat wij den nacht hier doorbrengen. Morgenochtend zal er wel redding komen, daar twijfel ik niet aan. De Zuiderzee is zoo groot niet, of wij zullen dan wel door den een of ander opgemerkt worden.’

Frans had gelijk, zij moesten dien nacht op zee doorbrengen. 's Avonds tegen elf uur besloten zij, ter kooi te gaan. De sofa's werden in bedden herschapen, en het duurde maar heel kort, of allen lagen in een diepen slaap gedompeld, wat geen wonder was na zoo'n emotievol avontuur. Alleen Frans bleef nog een paar uur op het dek, in de hoop, dat er redding zou komen. Maar eindelijk toch begaf ook hij zich ter ruste. Hij gaf den moed op.

Intusschen tufte Piet Rastonder met zijn Watertorretje bij Amsterdam de Ruyterkade langs,

zoekende naar de Woelwater, die volgens afspraak daar ergens vastgemeerd moest liggen. Hij zocht en zocht uren lang, maar vond haar niet, tot hij eindelijk besloot maar weer naar huis terug te keeren en den volgenden dag zijn pogingen te hervatten. Want hij had verlof gekregen den tocht met hen mede te maken, en was vast besloten niet te rusten, voor hij hen gevonden had.

Zesde hoofdstuk.
Piet zoekt tevergeefs en hoort geweldig nieuws.

Heerlijk uitgerust bevonden allen zich den volgenden morgen al weer vroeg op het dek. Het weer was even mooi als den vorigen dag, en hoewel zij er hartelijk naar verlangden spoedig uit hun isolement te worden verlost, hadden zij, achteraf beschouwd en nu alles zoo goed afgeloopen was, het avontuur toch voor geen geld willen missen; daarvoor vonden zij het veel te interessant.

Er was sedert het ontbijt nog geen half uur verloopen, of Rudi riep plotseling den anderen toe:

‘Een boot! Een stoomboot!’

‘Waar? Waar?’

Rudi wees hun de richting aan, waar hij een rookwolkje had gezien, en allen hielden hun blik op de aangegeven plek gericht.

‘Ik zie het!’ riep Frans uit, en aan zijn toon was wel te hooren, hoe blij hij er om was. ‘Kijk jongens, dáár, - dáár!’ En ook hij wees hun, in welke richting zij kijken moesten.

De jongens, en Hansje niet te vergeten, tuurden in de verte met hun hand boven hun oogen.

‘Ja, ja, hoera!’ riep Ben. ‘Dáár is het. 't Wordt al duidelijker. O, ik hoop, dat hij hierheen komt.’

't Duurde maar kort, of allen zagen de rookwolk,

die zich van oogenblik tot oogenblik scherper tegen den horizon afteekende.

‘Als zij ons nu maar zien,’ zei Frans. ‘Dan is alle leed spoedig geleden.’

‘O ja,’ zei Rudi. ‘Waarheen zou zij onderweg zijn?’

‘Dat is moeilijk te zeggen,’ zei Frans. ‘Maar dat laat mij ook tamelijk koud. De hoofdzaak is maar, dat zij ons zien.’

‘Dat moèt haast wel,’ meende Hansje. ‘Ik geloof, dat hij precies in onze richting vaart.’

‘Nog wel,’ zei Frans, ‘maar zij kunnen elk oogenblik van koers veranderen.’

't Duurde niet lang, of de romp van de boot was geheel zichtbaar, en 't leed geen twijfel, of men had daar aan boord het noodsein van de Woelwater reeds opgemerkt, want zij stevenden regelrecht op hen af.

‘'t Is een vrachtboot,’ zei Frans, toen het vaartuig dicht genoeg genaderd was, om dat te kunnen zien.

De boot vertraagde langzamerhand haar vaart en lag eindelijk langszij de Woelwater. De kapitein, die op de brug stond, riep hun toe:

‘Wat is er aan de hand?’

‘Er zit een oud vischnet om de schroef gewoeld,.....’ zei Frans.

‘Kun je er dat niet afkrijgen?’ vroeg de kapitein. ‘Mij dunkt, dat kan zoo moeilijk niet wezen.’

‘Neen,’ zei Frans, ‘als het eenvoudig een net was zonder meer, zou je gelijk hebben, maar tusschen de mazen door heeft blijkbaar een metaaldraad geloopen, en nu is er geen verwrikken of verwegen aan.’

‘Dat is een gekke boel,’ zei de kapitein. ‘Lig je hier al lang?’

‘Den heelen nacht al, kapitein. Waar gaat u heen?’

‘Naar Kampen,’ was het antwoord.

‘Ho ho, dat is een heel eind uit den koers. Zou u me willen sleepen?’

‘Liever niet, maar als het niet anders kan, dan zal het wel moeten. Wat was het doel van de reis?’

‘Och, wij maken maar een pleiziertochtje. Ik dacht met een boog naar Marken te varen, toen plotseling de schroef vastliep. Dus u wil me wel sleepen?’

‘Licht het anker maar, dan zal ik je meenemen,’ zei de kapitein. ‘Heb je een staaldraad aan boord?’

‘Ja, dat is in orde.’

‘En je hebt goed verstaan, dat ik naar Kampen vaar? 't Is een heel eind uit je richting.’

‘Jawel, dat is zoo, maar misschien komen we wel een boot tegen, die me meê terug wil nemen.’

‘Ah ja, dat zou kunnen,’ zei de kapitein. ‘Licht je anker maar en gooi den tros over.’

Zoo geschiedde, en weldra werd de Woelwater gesleept in de richting van Kampen. Ben sprong een gat in de lucht van blijdschap, zoo interessant vond hij het.

‘Wat is dàt fijn!’ riep hij tegen Frans. ‘In Kampen ben ik nog nooit geweest.’

‘Ik ook niet,’ zeiden Rudi en Joop, die het onverwachte uitstapje ook verre van onaardig vonden, wat zij dan ook niet onder stoelen of banken staken.

‘Ik hoop, dat je er vooreerst ook niet komt,’ zie Frans, en hij tuurde naar links en rechts, of hij geen stoomboot ontdekte, die in tegenovergestelde rich-

ting voer. ‘'t Is mij veel te ver uit den koers voor 't mooi.’

‘Wat doet er dat toe, Frans?’ vroeg Rudi. ‘Varen is varen, zeg ik maar, en of we nu naar Kampen gaan of wie weet, naar welke andere stad, dat blijft gelijk.’

‘O zeker,’ zei Frans, ‘dat is zoo, maar 't was toch niet de bedoeling, hè?’

De tocht werd zonder eenige stoornis voortgezet, en de boot, waarop Frans hoopte, bleef uit. Wel kwamen zij een mooie passagiersboot tegen, die op weg was naar Amsterdam, maar die had geen gelegenheid om de Woelwater op sleeptouw te nemen.

De reis werd dus voortgezet, en al vrij laat in den middag voeren zij den Ysel op, tot zij de stad Kampen bereikten.

Daar werd de Woelwater naar een scheepshelling gesleept en namen zij afscheid van den vriendelijken kapitein, die hun zoo 'n grooten dienst bewezen had.

De werklieden van de werf togen dadelijk aan den arbeid, om de schroef vrij te maken, wat hun niet dan met zeer veel moeite en na uren langen arbeid gelukte. Zij moesten toegeven, dat Frans het onmogelijk alleen en zonder geschikte werktuigen had kunnen doen.

Inmiddels was het te laat geworden, om nog weder zee te kiezen. Zoo werd dus besloten, dat zij dien nacht in Kampen zouden blijven, om den volgenden morgen heel vroeg de terugreis te aanvaarden.

Na den maaltijd, waarvoor Hansje alle eer toekwam, werd dus een wandeling door de stad gemaakt en kochten de jongens de noodige prentkaarten, om die naar huis te sturen. Zij beschreven

daarop het ondervonden avontuur in kleuren en geuren en tot in de kleinste bijzonderheden, zoodat zij zelfs aan één kaart niet genoeg hadden, en stelden zich de verbaasde gezichten voor hunner familieleden, als zij die kaarten uit Kampen zouden ontvangen en van den inhoud kennis nemen. Wat zou dàt stof tot praten geven!

Den nacht brachten zij rustig en kalm door en al vroeg in den morgen staken zij van wal om de zee ten tweeden male over te steken. De motor sloeg, tot groot genoegen van Frans, dadelijk aan, en de jongens gingen gezellig bij elkander in den kuil zitten, waar Hansje zich bij hen voegde, toen zij met haar werk gereed was.

't Werd een heerlijke reis. Frans koerste, zoodra zij de zee bereikt hadden, in Noordelijke richting en voer om Schokland en Urk heen, waarna hij regelrecht op Marken aanhield. Maar het duurde nog vele uren, eer zij de haven van dat merkwaardige eiland binnen stevenden. Zoodra de Woelwater vastgemeerd was, begaven allen zich aan wal, om het eiland en zijn bewoners te gaan bezichtigen, en Rudi nam zijn foto-toestel mede, om enkele kiekjes te nemen. Vele mannen zagen zij niet in het dorp, want die nog niet te oud waren om te varen, zwalkten op de Noordzee rond, om het dagelijksch brood te verdienen. Alleen de ouden van dagen wandelden door het dorpje of zaten, met hun pijpje in den mond, voor de huizen netten te boeten.

‘Kieken?’ vroeg een jongen op klompen met een wijde broek aan en een ruige muts op aan Rudi, toen hij zag, dat deze een foto-toestel bij zich had. ‘Voor een kwartje.’

‘Ik voor een dubbeltje!’ onderkroop hem een

andere Marker jongen met een ondeugend gezicht.

‘Voor een dubbeltje?’ vroeg Rudi.

‘Ik voor een stuiver!’ riep een derde Rudi toe.

‘Goed,’ zei deze. ‘Ga maar voor dat huis staan.’

‘Da's gemeen!’ riep de tweede jongen den derde toe. ‘Waarom houd jij je mond niet dicht, leelijke gluiperd!’

De jongen lachte en ging op de aangewezen plaats staan. In 't volgende oogenblik klakte de camera en ontving hij zijn vijf centen.

‘Nu jullie met je drieën,’ zei Rudi, die er pleizier in had. ‘Dan geef ik je elk een stuiver.’

‘Goed, best!’ was het antwoord.

‘Gaat dan maar op diezelfde plaats staan, naast elkander.’

Dat deden de jongens, en een van hen fluisterde zijn makkers iets in het oor, waar zij alle drie om lachen moesten.

Rudi richtte de lens op de edele trits.

‘Pas op, goed stilstaan nu!’ riep hij den jongens toe.

Op hetzelfde oogenblik staken de drie deugnieten hun tong uit.

‘Klak!’ zei de camera.

‘Hei jongens, dat had ik je niet gezegd!’ riep Rudi, die zelf om de grap lachen moest. ‘Maar enfin, 't hindert niet. Ik zal jullie zoo met je tong uit den mond in de Courant laten zetten, dan lachen alle menschen je uit.’

Neen, mannen waren er niet veel op het eiland, maar vrouwen en kinderen des te meer, en de jongens vonden het verbazend interessant hen allen te zien in de eigenaardige kleederdracht van het eiland. Vooral de kleine kinderen maakten een grap-

pigen indruk, want van achteren gezien waren het precies oude mannetjes en vrouwtjes in miniatuur, daar hun kleeding in niets van die der volwassenen afweek.

Rudi nam nog een tal van kiekjes, en allen kochten prentkaarten van het eiland en zijn bevolking, en keerden eindelijk welvoldaan naar hun motorjacht terug, om daar het middagmaal te gebruiken. 't Was al laat geworden, en allen hadden een geduchten honger. Maar Hansje zorgde, dat er een voldoende voorraad op tafel kwam. Dien middag aten zij aardappelen met biefstuk, en pannekoekjes toe, terwijl het dessert uit kersen bestond, waaraan zij niet weinig smulden.

Tegen den avond staken zij naar Volendam over, en na die plaats bezichtigd te hebben, werd koers gezet naar Amsterdam, waar zij zouden overnachten. Een havenmeester wees hun een steiger aan, waar zij de boot mochten vastleggen, en weldra stapten de drie jongens aan wal, om een wandelingetje door Amsterdam te gaan maken. Frans bleef aan boord. Hij wilde het jacht niet onbeheerd achterlaten. Hansje ging ook even de stad in, om proviand voor den volgenden dag in te slaan, maar zij beloofde Frans, dat zij heel gauw terug zou komen om hem gezelschap te houden, en zij hield trouw haar woord.

Frans had intusschen de olie- en benzine-tanks gevuld en den motor zorgvuldig nagezien.

De jongens kwamen na een aangename wandeling door de Kalverstraat op een behoorlijken tijd aan boord terug, en zochten na nog prettig een uurtje met Hansje en Frans in den kuil te hebben gebabbeld, hun nachtverblijf op.

Piet Rastonder had den geheelen dag weer naar

hen gezocht. 's Morgens was hij en passant nog eens de Ruyterkade langs getuft, om te zien of zij daar waren, want dat hadden zij immers gezegd, en was, toen hij hen nergens zag, naar het Kagermeer gevaren, waar hij hen thans, naar hij meende, ongetwijfeld wel vinden zou. Doch ook daar zocht hij tevergeefs.

Dan zouden zij te Leiden zijn.

Hij voer dus verder, maar ontdekte hen ook daar niet, en op zijn vraag aan verschillende schippers, die met hun vaartuig aan den wal lagen, of zij het motorjacht de Woelwater ook hadden gezien, ontving hij een beslist ontkennend antwoord. Een van de schippers zei hem, dat hij den geheelen dag niet van boord geweest was en met zekerheid kon zeggen, dat een zoodanig jacht, als hem door Piet beschreven werd, niet was gepasseerd.

Piet besloot daarom, maar weer naar huis terug te keeren. Wellicht kwam hij onderweg de Woelwater nog tegen, en mocht dat niet het geval zijn, dan kon hij 's avonds even naar de familie Werdal gaan om te informeeren, of zij ook wisten, waar hij het jacht zou kunnen vinden. Want Piet was vast besloten, den volgenden dag nogmaals op onderzoek uit te gaan. Hij was volhardend van aard en gaf een eens opgevat plan niet spoedig op.

Mevrouw Werdal loste het raadsel voor hem op. Zij vertelde hem, dat de jongelui midden op de Zuiderzee pech hadden gehad en daar hadden moeten overnachten, en dat zij den volgenden morgen door een vrachtboot op sleeptouw waren genomen naar Kampen, waar zij den tweeden nacht hadden doorgebracht.

‘Ik vermoed dus, dat zij vandaag Marken en

Volendam hebben bezocht en wellicht nu in Amsterdam zijn,' zoo besloot zij haar relaas.

'En hoe weet u dat alles?' vroeg Piet.

'Ik heb vanavond twee volgeschreven prentbriefkaarten van Rudi ontvangen,' zei ze. 'Die dragen den poststempel 'Kampen.'

'Dat is een mooi avontuurtje voor hen geweest, Mevrouw,' zei Piet, niet zonder een tikje jaloerschheid. 'Ik wou, dat ik er bij geweest was. 't Is evenwel geen wonder, dat ik nu al twee dagen tevergeefs naar hen gezocht heb. Hun reisplan is geheel en al in de war.'

Op dit oogenblik werd er gebeld, en weldra trad mijnheer Werdal binnen, die juist teruggekomen was van zijn reisje naar Parijs. Toen hij na de begroeting plaats genomen had, en zijn vrouw hem nog eens hartelijk toeknikte, blij als zij was om zijn terugkomst, bespeurde zij dadelijk, dat er iets niet goed met hem was. Zijn gelaat stond verre van vroolijk, zooals zij dat anders van hem gewoon was, en hij had samengetrokken wenkbrauwen, en diepe rimpels in zijn voorhoofd.

'Maar lieve man, wat is er?' riep zij bezorgd uit. 'Is er wat met je gebeurd?'

'Maak je niet ongerust, lieve,' zei hij ernstig, maar op kalmen toon, om zijn vrouw niet te verontrusten. 'Lichamelijk is het met mij alles uitstekend in orde.....'

'Maar wat is er dàn?' vroeg Mevrouw verschrikt. 'Er is toch wat, dat zie ik.'

'Stil, wees bedaard, ik zal je alles vertellen. Zooals.....'

Pieter stond op en viel mijnheer Werdal in de rede.

‘Neem me niet kwalijk, mijnheer,’ zei hij, ‘maar ik wensch liever eerst afscheid te nemen.....’

‘Zeer bescheiden, Piet, dat moet ik toegeven. Maar je kunt gerust blijven, hoor, wat ik te vertellen heb is volstrekt geen geheim. Half Amsterdam weet het al - -’

‘O, ik brand van nieuwsgierigheid,’ zei Mevrouw.

‘Ga maar weer zitten, Piet, 't is wel interessant om te hooren. Welnu, vrouwtje, je weet, dat ik voor zaken naar Parijs moest, en om het maar kort te zeggen: alles ging daar naar wensch. Gisterenmiddag heb ik een conferentie gehad met de Londensche heeren, die de lading rijst van mij wenschten over te nemen, en het bleek mij al dadelijk, dat ik mijn doel wel zou bereiken, al verzochten zij ook om een uitstel tot vanmorgen, teneinde de zaak nog eens goed te overwegen.

Vanmorgen, al tamelijk vroeg, hadden wij onze tweede conferentie, en toen werd de zaak beklonken. De betaling was, zooals ik dat van die firma gewoon ben, contant, en geschiedde gedeeltelijk per chèque en gedeeltelijk in Engelsche banknoten, die ik in mijn aktentasch opborg. Na met de heeren geluncht te hebben, kon ik nog op mijn gemak den trein naar Amsterdam halen. De reis was voorspoedig en ik kwam precies op tijd daar aan, zoodat ik nog gelegenheid vond in de stad een paar kleine zaken af te doen, die geen uitstel konden lijden, en in de “Poort” wat te eten. Daar zat ik geheel alleen aan een tafeltje en had ik mijn aktentasch met het geld naast mij neergelegd. Daarna ben ik per tram naar het station gegaan en begaf ik mij naar het loket, om een kaartje naar huis te nemen. 't Was op dat oogenblik verbazend druk in de vestibule, en men verdrong zich

Op hetzelfde oogenblik staken de deugnieten hun tong uit.

voor de loketten. Toen het mijn beurt was om geholpen te worden, heb ik mijn tasch een oogenblik naast mij neergelegd, om geld uit mijn portemonnaie te nemen, en achteraf heb ik mij herinnerd, dat er op dat moment eenig gedrang achter mij ontstond. Ook drong zich een heer tamelijk ruw naar voren, tot hij vlak naast mij kwam te staan. Zoodra ik klaar was, nam ik mijn tasch weer op en ging naar de contrôle. Op dat oogenblik drong het tot mij door, dat mijn tasch iets dikker aanvoelde, dan zij gedaan had, maar toen ik haar bekeek, zag ik toch, dat het de mijne was. Zooals je weet, had ik de twee drukknoopjes aan de zijkanten door riempjes met gespen laten vervangen, en dat was ook gebeurd met de tasch, die ik in mijn hand hield. Ik liep dus verder de tunnel door, en toen voelde ik toch weer iets vreemds aan mijn tasch. Om mij te overtuigen, dat het de mijne was maakte ik de riempjes los, - en verbeeld je mijn schrik, toen ik, in plaats van mijn chèque en de banknoten, er niets anders dan krantenpapier in vond! 't Was mijn tasch niet!'

'Maar lieve Karel,' riep Mevrouw verschrikt uit. 'Hoe was dat nu mogelijk?'

'Ja, dat vraag ik mij ook af,' zei mijnheer Werdal. 'Een handige dief, of waarschijnlijk twee dieven moeten mijn tasch weggenomen en die andere er voor in de plaats gelegd hebben.....'

'Dat is brutaal, mijnheer,' riep Piet. 'Wat is dàt brutaal!'

'Verregaand brutaal, en 't kan nergens anders gebeurd zijn dan in het station voor het loket....'

'Ja, vermoedelijk, toen je dat gedrang voelde...' viel Mevrouw in.

'Dat is ook mijn meening. In het hôtel kan het

niet gebeurd zijn, want, zooals ik reeds gezegd heb, zat ik daar geheel alleen aan een tafeltje, en lag de tasch vlak naast mij. Daar is ook niemand vreemds in mijn nabijheid geweest. O ja, er is geen twijfel aan, of het moet in het station gebeurd zijn, en de dief moet al lang op het juiste oogenblik hebben geloerd, om een goeden slag te slaan, wat hem dan nu trouwens uitstekend gelukt is.'

'Zat er veel geld in? - Erg veel?' vroeg Mevrouw.

'Ja, een chèque op de Amsterdamsche Bank van tien duizend pond, en vijf duizend pond in Engelsche banknoten, dus in totaal niet minder dan honderd en tachtigduizend gulden. 't Is een som van belang!'

'Verschrikkelijk!' zei Mevrouw, terwijl ze ontsteld de handen in elkander sloeg. 'Honderd en tachtigduizend gulden! Wat een ramp!'

'En wat listig bedacht,' zei mijnheer Werdal.

'En brutaal uitgevoerd,' meende Piet. 'Maar dat moeten bekenden geweest zijn, die zich vooraf precies een tasch als de uwe hadden aangeschaft en er dezelfde veranderingen aan hadden laten aanbrengen.'

'Juist, precies wat ik ook geloof,' zei mijnheer. 'En zij moeten goed ingelicht geweest zijn, zij moeten geweten hebben, dat ik voor een groote transactie naar Parijs was en hoogst waarschijnlijk met veel geld zou terugkomen. De brutale kerels zijn van alles goed op de hoogte geweest. O zeker, het moeten bekenden geweest zijn. Maar hoe ik ook denk, ik kan me maar niet begrijpen, wie de daders zijn. Op mijn kantoor heb ik niet anders dan vertrouwe bedienden, en bovendien wist alleen mijn boekhouder in dit geval, met welk doel ik naar Parijs

ging. Zulke zaken hang ik natuurlijk niet aan de groote klok.'

'Wat een ramp, - wat een ramp!' zei Mevrouw, die bleek zag van ontsteltenis. 'En toen je het merkte, Karel, wat heb je toen gedaan?'

'Wat ik gedaan heb? Ik ben de contrôle doorgegaan, terug naar de vestibule, en heb met argusoogen rondgespeurd, of ik ook iemand zag met mijn aktentasch. Toen ben ik naar het perron gevlogen, en heb aan een rechercheur, dien ik daar aantrof, verzocht in alle coupé's van den trein een onderzoek in te stellen, wat hij ook gedaan heeft, en vervolgens heb ik in de telefooncel den hoofdcommissaris van politie opgebeld, om hem mede te deelen, wat er gebeurd was en hem te verzoeken, alle uitgangen van de stad af te zetten en de uitgaande auto's, rijtuigen, motorfietsen etcetera etcetera aan te houden en te onderzoeken. Tevens verzocht ik hem, alle banken en wisselkantoren kennis te willen geven van het gebeurde, zoodat, als iemand den wissel mocht presenteeren of de banknoten ter verwisseling aanbieden, onmiddellijk maatregelen konden worden genomen, om hem aan te houden. Ik geloof te mogen zeggen, dat alles, wat er in de gegeven omstandigheden gedaan kon worden, ook gedaan is. De Commissaris heeft de uitgebreidste maatregelen getroffen om te voorkomen, dat de dieven de stad ongemerkt konden verlaten of den wissel te gelde maken. Ik heb van hem de meest mogelijke medewerking ondervonden, zelfs heeft hij op eigen initiatief in alle hôtels een onderzoek laten instellen, of daar misschien ook verdachte personen hun intrek hadden genomen. Tot nog toe zijn alle nasporingen vergeefsch geweest, maar ik geef den moed nog niet op. Het ge-

heele politiecorps in Amsterdam is in de weer, om de dieven op te sporen, en ik acht het zeer wel mogelijk, dat zij nog gesnapt worden. Ik heb een belooning van tien duizend gulden uitgeloofd voor dengene, wien het gelukt, de daders te vinden. Je begrijpt, dat ze die graag verdienen willen. - O, wist ik maar, wie mij dit koopje geleverd heeft! De boekhouder is volkomen te vertrouwen, en hij alleen wist er van. 't Is me een raadsel, dat ik niet kan oplossen.'

'Dus je hebt den Commissaris nog gesproken?'

'Zeker, na hem telefonisch te hebben gewaarschuwd, ben ik dadelijk naar zijn bureau gegaan en daar nog wel een paar uur gebleven. Maar toen gedurende dien tijd alle nasporingen vergeefsch bleken, heb ik afscheid van hem genomen en ben ik naar huis gegaan. - Ik kon daar toch niets meer doen.'

'En waar is die valsche aktentasch nu?' vroeg Mevrouw.

'Die heeft de Commissaris in beslag genomen.'

'Mijnheer,' zei Piet Rastonder opeens, 'heeft u nagekeken, wat voor kranten het waren, die er inzaten? Misschien konden die een aanwijzing geven, waar de dieven thuis hooren. Als het b.v. alle Haarlemsche kranten waren, zou er misschien uit kunnen worden afgeleid, dat de dieven daar wonen.....'

'Neen Piet, die fout hebben ze niet gemaakt. Er zaten gedeelten van allerlei kranten in, Amsterdamsche, Haarlemsche, Leidsche, Haagsche en Rotterdamsche, - neen, we hebben hier met sluwe dieven te doen, die hun plan goed overwogen en hun voorzorgsmaatregelen goed genomen hebben. 't Zal heusch zoo gemakkelijk niet gaan, om hen te ont-

dekken, al geef ik allen moed nog niet op. Iedereen zal graag die tienduizend gulden willen verdienen.'

'Natuurlijk,' zei Mevrouw. 'En de grootte van het gestolen bedrag is die belooning ook ten volle waard. Maar wat een verlies, Karel, honderd en tachtig duizend gulden, - 't is een ramp!'

'Zeker, 't is een ramp, maar die in werkelijkheid niet zoo groot is, als zij schijnt. Vergeet niet, dat twee derde gedeelte van het gestolene uit een chèque bestaat op de Amsterdamsche Bank, en daar zullen ze den wissel niet uitbetalen, want ze zijn er gewaarschuwd. Alleen als het den dieven gelukt Amsterdam te verlaten, kunnen ze morgenochtend vroeg misschien het geld innen in een der bijkantoren, b.v. te Rotterdam of in den Haag, maar je begrijpt, dat ze daar ook telegrafisch gewaarschuwd zijn. Neen, daar maak ik me niet zoo heel erg ongerust over; we kunnen tamelijk veilig aannemen, dat het geleden verlies in het ongunstigste geval niet meer bedraagt dan zestig mille, en dat is ook voor ons wel om te overleven.'

De heer Werdal knikte zijn vrouw met een bemoedigend lachje toe. Voor iemand van zijn vermogen was het verlies van dat bedrag geen onoverkomelijke ramp.

'Maar met dat al is het toch een mooi sommetje, mijnheer,' zei Piet, terwijl hij opstond om afscheid te nemen. 'Wat zullen de jongens morgen ophooren, als ik het hun vertel. Ik hoop ten minste maar, dat het mij gelukt hen hier of daar te vinden.'

'Dat hoop ik ook voor je, Piet,' zei Mevrouw, terwijl ze hem een hand gaf, want hij was opgestaan om te vertrekken. 'Wel te rusten. Groet de jongens hartelijk van ons, als je hen vindt.'

‘Dag Mijnheer,’ zei Piet. ‘Ik ga morgen al weer vroeg op zoek. Misschien vind ik hen dan nog wel in Amsterdam. U weet nog niet, dat ik de reis met hen mag medemaken? Ja, dat mag ik, maar hun reisplan is in de war gebracht, doordat zij pech gehad hebben op de Zuiderzee, en nu is het mij nog niet gelukt, om hen te vinden. Maar morgen zullen ze mij niet ontgaan. Ik weet nu, waar ik hen zoeken moet. Dag Mijnheer!’

‘Dag Piet, slaap wel,’ zei deze, en toen Piet vertrokken was, vroeg hij aan Mevrouw, wat er met de jongelui op de Zuiderzee gebeurd was, wat hem in kleuren en geuren verteld werd.

Samen bleven ze nog geruimen tijd praten over den gepleegden diefstal, en ze verdiepten zich in gissingen, wie toch de daders konden zijn. Maar hoe zij ook dachten en gisten, het bleef hun een onoplosbaar raadsel.

't Was al laat, eer zij naar bed gingen.

Zevende hoofdstuk.
De Woelwater neemt een passagier op.

Frans maakte de touwen los, waarmede de Woelwater aan den steiger vastgelegd was geweest, zette den motor aan, voer achteruit, tot hij het uiteinde van den steiger gepasseerd was, en nam toen zijn draai om koers te zetten door het Noordzeekanaal, want zij begaven zich thans op reis om een bezoek te brengen aan het Kagermeer. De jongens, die bij Frans op het dek stonden, stelden zich daar veel genoegen van voor, daar zij wisten, dat op het Kagermeer veel aan watersport werd gedaan.

‘Nu maar een vroolijk gangetje, Kappie,’ zei Ben. ‘Laat den Amsterdammers eens zien, wat de Woelwater zooal kan presteeren.’

‘Goed!’ zei Frans, terwijl hij vol-gas gaf. ‘Daar gaan we dan!’

Ha, wat sneed die Woelwater scherp door de golven, en wat een chaos van draaikolken liet hij achter zich. 't Was een lust, om er naar te kijken. Maar opeens greep Joop Frans bij zijn arm, en riep:

‘Wacht even, Kappie, wacht even! Daar ginds komt Piet Rastonder met zijn Tor aantuffen. Kijk, hij zwaait met zijn arm!’

‘Ja, ja, ik zie hem!’ riep Rudi uit, en hij zwaaide Piet toe met zijn pet hoog boven zijn hoofd.

‘Wel, heb ik me nou, dat is ook toevallig,’ zei Ben. En luidkeels riep hij, zwaaiende met zijn pet:

‘Hallo, Pietje, - hallo!’

‘Hallo! Hallo!’ riepen Rudi en Joop.

‘Hallo! Hallo!’ klonk het van uit de verte.

Frans verminderde zijn vaart, en Piet Rastonder kwam met groote snelheid naderbij. Weldra had hij hen bereikt.

‘Goeden morgen! Goeden morgen!’ klonk het uit de beide booten.

En Piet riep:

‘Gooi een touw uit, Rudi, dan kom ik aan boord. Ik heb groot nieuws! Gauw wat! Een touwladder ook.’

‘Als het maar goed nieuws is, Piet,’ zei Rudi.

‘Slecht nieuws,’ riep Piet, ‘maar maak je niet ongerust. Alles is wel aan boord bij jullie thuis, hoor.’

Piet maakte zijn Torretje vast aan de uitgeworpen lijn en klom zoo vlug als een matroos tegen de touwladder op aan boord van de Woelwater.

‘En nu je nieuws,’ zei Rudi, die brandde van nieuwsgierigheid. ‘Toch geen narigheid, hoop ik, Piet?’

‘Je Papa is bestolen, bar en bar gestolen,’ zei Piet, terwijl hij allen een voor een aanstaarde, om van zijn succes te genieten, nu hij zulk sensationeel nieuws bracht. ‘Bestolen voor niet minder dan honderd-en-tach-tig dui-zend gulden, ook geen klein beetje, hè?’

‘Hè? - Wat? - Hoe?’ vroeg Rudi verbaasd. ‘Bestolen voor honderd en tachtig duizend gulden? - Maar hoe kan dat? Is er dan bij ons ingebroken?’

‘Wàt een geld!’ zei Ben, ‘nog meer, dan ik in mijn heelen spaarpot heb.’

‘Neen, niet ingebroken,’ zei Piet. ‘De dieven zijn veel sluwer te werk gegaan.....’

‘Maar is het wel waar?’ vroeg Rudi ongeloovig. ‘'t Schijnt me haast een onmogelijkheid toe.’

‘Of het waar is?’ riep Piet. ‘Of het waar is? Net, of je Papa het mij niet zelf verteld heeft, gisteravond, toen ik bij jullie was om te vragen, waar ik je zoeken moest, want ik mag de reis verder medemaken, en ik had al twee dagen naar jullie ge.....’

‘Jawel, jawel, maar bestolen, zeg je?’ viel Rudi hem in de rede.

‘Bestolen, zeg ik. Luister, dan zal ik je alles vertellen, zooals ik het van je Papa gehoord heb.’

Zij stonden allen, Hansje niet uitgezonderd, om Frans in een kringetje en luisterden in de grootste verbazing naar het verhaal, dat Piet hun deed.

‘Wat een brutaal volk,’ zei Ben onder het vertellen door, ‘zij moesten op hen schieten.’

‘Listige dieven,’ zei Joop. ‘'t Is te hopen, dat zij gesnapt worden.’

‘Dus alles is gebeurd volgens een vooraf beraamd plan,’ zei Rudi, toen Piet alles verteld had, wat hij van de zaak wist. ‘Maar dan moeten zij geweten hebben, met welk doel Papa op reis is gegaan en dat hij hoogstwaarschijnlijk met veel geld zou thuiskomen. 't Is zoo klaar als de dag, dat deze diefstal niet door één man gepleegd is; er zit bepaald een heel complot achter.’

‘Ja,’ zei Ben, ‘iemand van jullie kantoor moet de zaak verklapt hebben.’

‘Alleen de boekhouder was er mede bekend,’ zei Piet.

‘En mijnheer Pluder is een dood-eerlijk man,’ viel Rudi in. ‘Hij is al bijna veertig jaar bij ons op kantoor.’

‘Dan een van zijn bedienden,’ meende Joop.

‘Neen, dat kan ook niet,’ hernam Piet. ‘Mijnheer Werdal zei, dat de boekhouder altijd apart zit, niet bij de andere klerken. Niemand anders dan mijnheer Pluder kan de zaak geweten hebben.’

‘Dat maakt alles nog raadselachtiger,’ zei Rudi.

‘Maar het verraad kan ook van andere zijde gekomen zijn,’ sprak Frans.

‘Hoe bedoel je?’ vroegen de jongens.

‘Wel, die Londensche heeren zullen ook wel een kantoor hebben met vele ondergeschikten. 't Is even goed mogelijk, dat het complot van dáár uitgegaan is.’

‘Ja ja, dat kan,’ meenden de jongens.

Maar Rudi schudde peinzend het hoofd.

‘Neen,’ zei hij, ‘dat kan niet. Ze hebben zich immers net zoo'n aktentasch aangeschaft als die van Papa.....’

‘Maar dat was gemakkelijk genoeg,’ viel Piet in. ‘Die tasschen zijn in den handel en kunnen in elke stad gekocht worden.’

‘Zeker, dat is zoo,’ beaamde Rudi. ‘Maar zij moeten die van mijn vader vooraf goed bekeken hebben, om er dezelfde veranderingen aan te laten maken als bij die van Papa. Die heeft immers, zooals je zei, de drukknoopjes aan de zijkanten laten vervangen door riempjes met gespen? En zulke tasschen zullen toch wel niet in den handel zijn; 't zou tenminste al bijzonder toevallig wezen. Neen, het complot moet uitgegaan zijn van ons kantoor, dat lijdt bij mij geen twijfel.’

De anderen moesten toegeven, dat zijn redeneering juist was.

‘Dan zullen de ochtendbladen er wel vol van staan,’ zei Hansje.

‘Hé ja, dat is waar! Jammer, dat we er geen hebben,’ zei Rudi. ‘Wie weet, zijn de dieven van nacht niet gesnapt. Dat zou heerlijk wezen. - Wat doe je, Frans? Waarom keer je terug?’

Frans had inderdaad het roer gewend.

‘Ja, we keeren terug, om ochtendbladen te koopen. De dag duurt nog lang genoeg. Hansje heeft gelijk, ze zullen er wel vol van staan.’

Een kwartier later lag de Woelwater weer aan den steiger en stapten de jongens van boord, om zich in de stad de nieuwsbladen aan te schaffen.

Vóór het station bevonden zich verscheiden krantenventers, die luidkeels hun waren te koop aanboden.

‘Ochtendblad de Telegraaf!’ riep de een. ‘Groote diefstal in het station. De Telegraaf! Honderd en tachtig duizend gulden gestolen! De Telegraaf! Ochtendblad de Telegraaf! Tien duizend gulden belooning! Groote diefstal in het station! De Telegraaf!’

‘Het Handelsblad! Ochtendblad Handelsblad! Groote diefstal in het station! De geheimzinnige verwisseling der aktentasschen! Enorme diefstal van bijna twee ton! Koopt het Handelsblad!’

De jongens gristen de bladen bijna uit de handen der venters weg, zoo bang waren zij, dat zij te laat zouden komen, want de vraag was buitengewoon groot. De menschen verdrongen zich rondom de kooplieden, om er een te bemachtigen.

De jongens, die ieder van elk blad een exemplaar

veroverd hadden, maakten zich uit den drom los en wilden juist met hun buit naar de Woelwater terugkeeren, om daar op hun gemak te gaan lezen wat de kranten er van schreven, toen een hooge jongensstem plotseling begon te roepen:

'Bulletin van de Telegraaf! Laatste nieuws van den grooten diefstal. De daders op het spoor! Tien cent! Tien cent!'

En op hetzelfde oogenblik riep een andere venter, die een arm vol bulletins torste:

'Bulletin Handelsblad! De dieven op het spoor! Tien cent! Tien cent! Bulletin Handelsblad!'

De jongens waren de eersten, die de beide bulletins wisten te veroveren, en dat was een heele prestatie, want de krantenjongens waren in minder dan geen tijd door kooplustigen omringd, die ze hun bijna uit de handen rukten. De venters maakten uitstekende zaken.

Toen haastten de jongens zich naar het jacht terug. Al uit de verte zwaaiden zij met de veroverde kranten Hansje en Frans toe, die op de plecht naar hen stonden uit te kijken. En toen zij aan boord waren, begaven allen zich naar de kajuit, om te lezen. Ook Frans nam daar plaats, want hij dacht er niet aan, om van wal te steken, voor hij er alles van wist. Hij was veel te nieuwsgierig naar hetgeen de kranten er van te vertellen zouden hebben.

'Zij zijn de daders op het spoor,' hadden zij Frans al toegeroepen, zoodra zij aan boord stapten.

'Op het spoor? - Hoe?' vroegen Hansje en Frans als uit een mond.

'Dat weten we nog niet. We hebben bulletins gekocht, met het laatste nieuws! Daar staat het in.'

Weldra zaten allen verdiept in hun nieuwsbladen. De jongens hadden er wel zooveel gekocht, dat ook Hansje en Frans niet met ledige handen behoefden te zitten.

Rudi las het eerst het bulletin van het Handelsblad.

''t Schijnen toch Engelschen te zijn,' riep hij den anderen plotseling toe. 'Hoor maar, wat het bulletin schrijft:

'Het is de politie gelukt eenige aanwijzing te krijgen, in welke richting zij moet zoeken naar de daders van den brutalen diefstal in het station. Het is haar gebleken, dat in een klein hôtel aan de Ruyterkade gedurende een paar dagen twee Engelsche heeren hebben gelogeerd. Gisteren in den namiddag, ongeveer tegen den tijd, dat de trein uit Parijs binnen moest komen, hebben zij het hôtel verlaten en zijn daarin niet teruggekeerd. De koffers, die zij hadden achtergelaten, zijn door de politie in beslag genomen en bleken niets dan waardeloozen rommel te bevatten. Hun rekening hebben zij niet voldaan, trouwens, zij hadden gezegd, minstens een week in het hôtel te zullen verblijven. De oudste is ongeveer dertig jaar oud, lang van postuur, draagt grooten blonden knevel en puntbaardje, en is gekleed in donkerblauw colbert-costuum, met grijzen, slappen hoed. Hij heeft geen bijzondere kenteekenen.

De jongste zal ongeveer twee en twintig jaar oud zijn, is ook blond, heeft het haar gemillimeterd, is veel kleiner van postuur en tenger gebouwd, en draagt een grijs colbert. Wie omtrent deze personen inlichtingen kan geven, wordt verzocht zich ten spoedigste te melden aan het hoofd-commissariaat van politie. Er is een belooning van tien duizend gulden

uitgeloofd voor degenen, wier aanwijzingen aanleiding kunnen geven tot het ontdekken der dieven.'

'Zie je wel,' zei Frans. 'dus toch Engelschen, net zooals ik dacht. Het complot moet in Londen gesmeed zijn.'

Het bleek, dat het relaas, hetwelk Piet van de zaak gegeven had, volkomen juist was geweest, wat niemand behoefde te verwonderen, daar hij het van den heer Werdal zelf had gehoord. De couranten hadden heele kolommen aan de zaak gewijd en haar tot in de kleinste kleinigheden beschreven, maar iets nieuws konden zij er niet bijvoegen, uitgezonderd dan het bericht in de bulletins omtrent de twee Engelschen.

Toen de couranten gelezen en herlezen waren, stond Frans op en zei:

'Kom jongelui, we gaan de reis voortzetten. 't Is onderdehand elf uur geworden. Blijf je bij ons aan boord, Piet, of ga je weer in je Torretje zitten?'

'Ik ga in mijn Watertorretje,' zei Piet. En de jongens een voor een aankijkende, vroeg hij:

'Krijg ik gezelschap mede?'

'Ja,' zei Joop, 'ik wil wel eens bij je zitten.'

'Goed,' zei Piet.

Ze klommen overboord en maakten de Watertor los. Frans deed hetzelfde met de Woelwater, en weldra tuften zij achter elkander door het Noordzeekanaal, tot zij na een klein kwartiertje links afsloegen, en eindelijk de stad achter zich lieten.

De Watertor was een mooi, klein motorbootje, met een allerliefst kajuitje. 't Was niet gebouwd om groote tochten te ondernemen of op zee te gaan; dit laatste kon alleen bij heel mooi weer gebeuren, maar 't was een zeer solide vaartuigje, dat zich op uitstekende wijze van zijn plichten kweet. 't Kon, dat

spreekt vanzelf, bij lange na niet de snelheid ontwikkelen van de Woelwater met haar sterken motor, maar dat was ook niet noodig, want Frans voer gewoonlijk maar een kalm gangetje. De Watertor behoefde dus niet achter te blijven.

Door de Nieuwe Meer kwamen zij in de Ringvaart van de Haarlemmermeer, en verder koersten zij in Zuidelijke richting, om zich naar het Kagermeer te begeven. Meestal was de Woelwater in de voorhoede, maar soms gaf Piet Rastonder zijn Watertorretje vol-gas en tufte hij het jacht voorbij, waarbij hij niet kon nalaten een langen neus te maken tegen Frans, om hem uit te lachen. Ook wel voer hij met de Woelwater gelijk op, zoodat de jongens met elkander spreken konden.

't Was een gezellige tocht. Zij kwamen een tal van stoombooten en tjalken tegen, of voeren hen voorbij, de laatsten meestal met pakken stroo of met turf geladen, die tot een groote hoogte opgestapeld waren, en vroolijk groetten zij de schippers in het voorbijgaan. En Ben sarde de keeshonden, die daar aan boord waren en luid blaffende langs het boord renden.

'Nijdige beesten!' zei Rudi. 'Ik zou niet graag dicht bij hen komen.'

'Och kom,' zei Ben, 'ze blaffen uit verveling, omdat zij niets anders te doen hebben. Ik zou best bij hen aan boord durven gaan. Ik ben niet bang van honden.'

'Dat kon je wel eens niet meêvallen, Bennetje,' zei Frans. 'Keeshonden zijn over het algemeen niet pluis.'

Toen zij Aalsmeer gepasseerd waren, voeren zij langs een stillen weg, waarbij zij haast niemand pas-

seerden. Hoog riet groeide langs den kanaalkant, en het boog zich, door de zuiging van de Woelwater, eerbiedig voor hen neder.

Toen kregen zij opeens weer een avontuurtje.

Op een open plek, aan den kant van het kanaal, was blijkbaar iemand van zijn fiets gevallen. De fiets lag gedeeltelijk in het water, en 't was duidelijk te zien, dat de man veel pijn leed. Hij zat over zijn opgetrokken rechterbeen gekromd en wreef met beide handen voorzichtig over zijn knie, en toen de Woelwater hem passeerde, wierp hij een smeekenden blik op Rudi en strekte de beide armen naar hem uit, alsof hij zijn hulp inriep.

'Stop eens even!' riep Rudi Frans toe. 'Daar ligt een man aan den kant van het kanaal, die hulp noodig heeft, geloof ik. Hij schijnt van zijn fiets gevallen te zijn.'

Frans stopte onmiddellijk, en de Watertor tufte langs hem heen. Daar hij aan bakboord van de Woelwater voer, hadden Piet en Joop den man niet kunnen zien.

'Wat ga je doen, Frans?' riep Joop dezen toe. 'Ga je stoppen?'

'Ja, daar ligt een man aan den kant van den weg, die om hulp vraagt. Hij is van zijn fiets gevallen.'

Piet Rastonder wendde den boeg en was veel eerder ter plaatse dan de Woelwater, want die moest eerst achteruit varen en kon dan pas aan den wal komen. Maar weldra stonden allen bij den man aan den oever. Alleen Hansje was aan boord gebleven; zij stond op het dek en kon alles hooren, wat er gesproken werd.

'Is u gevallen?' klonk het den man uit vele monden toe.

‘Ja,’ zei de heer, want een heer was het, dat kon men dadelijk aan zijn uiterlijk zien, ‘ik denk over een steen. O, wat heb ik een pijn.’

En weer wreef hij met zijn beide handen over zijn rechterknie.

‘Waar? In uw knie?’ vroeg Frans, die bij hem neerknielde. ‘Zou uw knie gebroken zijn, denkt u?’

‘Neen,’ zei de man, ‘kijk maar, ik kan mijn been optrekken en bewegen, - maar ik heb er verschrikkelijk veel pijn in.’

Hij trok zijn been omhoog, maar kermde daar zoo hevig bij, dat het verschrikkelijk was om aan te hooren. Als Rudi hem niet gegrepen had, zou hij omgevallen zijn, vermoedelijk tengevolge van een flauwte, door de pijn veroorzaakt.

Hansje kreeg tranen in haar oogen van medelijden. Zij ging vlug naar de kajuit en kwam weldra te voorschijn met een glas water. Zij liep over de loopplank en gaf het den man te drinken.

‘Dank u,’ zei hij.

‘Willen we u eens overeind helpen?’ vroeg Frans. ‘Dan kan u meteen probeeren, of u loopen kunt. - Toe jongens, trek even die fiets uit het water.’

Dat behoefde geen tweemaal gezegd te worden, en in minder dan geen tijd was het mooie karretje op het droge. Piet probeerde de trappers en liet de wielen draaien.

‘Is hij stuk?’ vroeg de heer kreunend. ‘Dan zou ik me geen raad weten.’

‘Neen, nog uitstekend in orde,’ zei Piet. ‘Er mankeert totaal niets aan. Als uw knie er ook zoo goed voorstond, kon u dadelijk wel wegrijden.’

‘Laten we het probeeren,’ zei Frans. ‘Kom Rudi,

jij links en ik rechts. U moet een beetje meêwerken, mijnheer.'

Met vereende krachten lichtten zij den man op, maar niemand behoefde te twijfelen, of deze leed onduldbare pijnen. 'tWas haast niet aan te hooren, zooals hij kermde, en toch kon men zien, dat hij zich nog zooveel mogelijk inhield.

'Doe nu eens een paar stappen, mijnheer,' zei Frans. 'Wij zullen u wel stevig vasthouden. Uw been is blijkbaar niet gebroken.'

De man hing zwaar op zijn beide helpers en probeerde even op zijn rechterbeen te staan, doch het ging niet. Frans en Rudi konden hem niet langer houden en lieten hem voorzichtig weer in het gras zakken.

'Dat is een leelijk geval,' zei Frans, terwijl hij den man meewarig aankeek. 'Waar moet u naar toe?'

'Och, eigenlijk nergens,' zei de man. 'Ik woon in Ruurlo, in den Gelderschen Achterhoek, u weet wel.....'

'Ja ja,' zei Frans, 'dat is hier ver vandaan, mijnheer. Hoe komt u hier verzeild?'

'Ik maak een rondreis voor mijn genoegen,' sprak de man, en bij dat laatste woord glimlachte hij pijnlijk, terwijl hij zijn hand weer zacht over zijn knie liet glijden. 'Maar 't genoegen is op dit oogenblik niet bijzonder groot. Was hier maar een hôtelletje, of zelfs maar een eenvoudig herbergje, dan kon ik hier wel een paar dagen blijven, om mijn knie wat rust te geven. In een paar dagen zal het wel weer bijtrekken, denk ik. - Maar 't is hier zoo eenzaam, of het een onbewoond land is. Alleen in de verte zie ik een paar boerderijen. Ik weet werkelijk niet, wat ik beginnen moet.'

‘Ja, 't is een moeilijk geval,’ zei Frans, terwijl hij zich peinzend achter zijn oor krabde. ‘En hoe moet u bij een van die boerderijen komen? Ze liggen hier tamelijk ver vandaan, en u kunt geen stap zetten.’

‘Wil ik u met mijn motorbootje naar Leiden brengen?’ stelde Piet Rastonder voor. ‘Dan kunt u daar in een of ander ziekenhuis worden opgenomen en u laten behandelen door een dokter.’

De heer maakte een afwerend gebaar.

‘Neen, neen, dank u wel,’ zei hij beslist, ‘géén ziekenhuis en géén dokter. Ik houd niet van dokters in gevallen, zooals dit. Als ik mijn been een paar dagen rust kan geven en er koude compressen op kan leggen, ben ik stellig wel weer zoo ver, dat ik mijn rondreisje kan voortzetten. Mijn plan was om den Haag en Rotterdam te bezoeken, en via Breda, 's Hertogenbosch en Nijmegen weer naar huis te gaan. Ik ben niet kleinzeerig. Na een paar dagen rust weet ik zeker, dat ik wel weer zal kunnen fietsen, en dan zal de beweging de rest wel weer doen. Neen, neen, 't is vriendelijk aangeboden en ik dank er u wel ten zeerste voor, maar neen, asjeblief geen dokters en geen ziekenhuizen.’

‘'t Is verwonderlijk, zoo normaal als uw knie er blijft uitzien,’ merkte Frans op. ‘Hij wordt niet eens blauw en zwelt niet op.....’

‘Neen,’ zei de vreemdeling, ‘daar verbaas ik mij ook over. Ik denk, dat het inwendig zit, en vermoed, dat de knieschijf gekneusd is.’

Weer wreef hij met zijn vlakke hand over zijn knie, wat hem, zooals duidelijk op zijn gezicht te lezen stond, erg veel pijn deed. Allen konden hem duidelijk aanzien, dat hij zich bedwingen moest om niet te kreunen.

Na een poosje sprak hij:

‘Laat u om mij niet langer ophouden en vervolg uw reis. Ik dank u allen wel zeer voor uw medelijden en vriendelijke hulp.’

‘En u dan?’ vroeg Rudi.

‘O, ik hoop na een paar uurtjes rust wel weer langzaam te kunnen fietsen. De pijn is nu natuurlijk 't hevigst, maar zal gaandeweg wel aftrekken. Ik meen het: laat u niet langer ophouden. Ik zal mij wel zien te redden.’

De jonge reizigers konden blijkbaar niet besluiten, den man aan zijn lot over te laten. Rudi keek Frans aan, en vroeg hem, door een beweging met zijn hoofd, even wat achteraf te komen, om met hem te spreken. Frans begreep hem dadelijk. Hij verliet den kring en ging met Rudi wat terzijde.

‘Wat moeten we met dien man doen?’ vroeg Rudi. ‘Hij kan geen stap verzetten.....’

‘Neen, geen stap,’ zei Frans.

‘We kunnen hem hier toch niet aan zijn lot overlaten?’ hernam Rudi. ‘Dat zou al heel onbarmhartig zijn, hè?’

‘Ja, heel onbarmhartig,’ beaamde Frans. ‘Maar wat wou je dan? Wou je hem toch naar een ziekenhuis brengen?’

‘Neen, dat wil de man immers zelf niet? Maar Frans, kunnen we hem niet een paar dagen aan boord van de Woelwater nemen? Misschien is hij dan weer ver genoeg hersteld, om zijn reis per fiets te kunnen vervolgen.’

‘Daar geloof ik niets van, Rudi. Die knie is in een paar dagen niet weer in orde. Maar ik geef toe, dat we hem hier niet kunnen laten liggen. Ik zal Hansje

vragen, of zij er bezwaar tegen heeft, dat we hem aan boord nemen.'

Hij wenkte Hansje om bij hen te komen, en vertelde haar, waar zij over gesproken hadden.

'Heb jij daar bezwaar tegen, Hans?' vroeg hij ten slotte.

'Wel neen, in het geheel niet. De jongens kunnen, wat zij trouwens al deden, in de kajuit logeeren, en hij kan dan in de tweede afdeeling liggen. Daar is niets tegen, dunkt mij. Ik heb vreeselijk met dien man te doen.'

'Goed, je bent een lieve Hans,' zei Frans. 'Dan zullen we het hem maar voorstellen.'

Zij begaven zich naar den vreemdeling, en Frans zeide:

'Mijnheer, wat dunkt u ervan om een paar dagen bij ons aan boord te komen? We hebben daar gelegenheid genoeg om u te logeeren, en u kunt zelfs een kamer apart krijgen.'

De heer keek hem verrast aan.

'Maar wat is dàt vriendelijk!' riep hij uit, en het was hem aan te zien, dat het hem uit den grond van zijn hart kwam. 'O, ik dank u zeer voor uw aanbod, maar heusch, ik mag het niet aannemen, ik mag u zooveel overlast niet aandoen.'

'Maar 't is volstrekt geen overlast, mijnheer,' zei Rudi. 'Wij hebben plaats genoeg aan boord, en 't zou een schande voor ons wezen, als we u na uw ongeval niet de behulpzame hand boden. Neemt u het maar gerust aan.'

'Jongeheer,' zei de man plotseling, terwijl hij hem de hand toestak, - 'dan neem ik het aan, en wees overtuigd van mijn groote dankbaarheid.'

'Goed,' zei Rudi, 'dan zullen we u aan boord

dragen. Toe Frans, jij rechts, bij het zieke been, en ik links. Misschien wil Piet ook wel een handje helpen.'

'Natuurlijk, ik kan hem van achteren ondersteunen. Maar wacht even, ik zal mijn loopplank naast de andere leggen, dan krijgen we meer ruimte.'

'Goed,' zei Frans. 'Doe dat.'

Even later werd de man met vereende kracht over de loopplank gedragen, en voorzichtig brachten zij hem door de kajuit naar de tweede afdeeling, waar Hansje reeds een bed voor hem in orde had gebracht. Ze zette ook een kom met frisch water voor hem klaar en legde er een paar handdoeken naast, zoodat hij in staat was, zelf koude compressen op zijn geblesseerde knie te leggen.

De man toonde zich onuitsprekelijk dankbaar, en vroeg, nadat hij geinformeerd had, of zijn fiets ook aan boord was gebracht, of men hem alleen wilde laten, daar hij wilde probeeren om een uurtje te slapen. Hij twijfelde niet, of dat zou hem goed doen.

Dat waren zij allen met hem eens. Hansje deed de deur dicht, en allen begaven zich aan dek, om de reis te vervolgen.

'Een nieuw avontuur!' zei Ben, terwijl hij zich de handen wreef van pleizier. 'Hoe zou hij heeten, Rudi?'

Maar Rudi gaf geen antwoord. Hij stond peinzend tegen de kajuit geleund, en scheen niet eens te hooren, wat Ben tegen hem zeide.

'Hoor je me niet?' vroeg Ben met een elleboogstoot. 'Ik vroeg, hoe hij heet?'

'Dat weet ik niet,' zei Rudi, die uit zijn gepeins

opschrok. ‘Ik heb het hem niet gevraagd, maar het doet het er ook niet toe.’

‘'t Is een wildvreemde snoeshaan,’ zei Ben. ‘Wie weet, wat voor schavuit of het is. Ik zou hem zoo maar niet aan boord genomen hebben.’

‘Waarom niet?’ zei Rudi. ‘We konden hem daar toch niet achterlaten? - En waarom zou hij een schavuit zijn? Waarom denk je dat, Ben?’

‘Ik zeg niet, dat hij er een is,’ beweerde Ben. ‘maar alleen, dat hij er best een kon wezen. 't Is toch een wildvreemde man, dien je om zoo te zeggen, zoo maar van de straat opneemt?’

‘Ben je bang, Ben?’ vroeg Rudi.

‘Wees wijzer,’ zei Ben. ‘Hoe grooter schavuit, hoe liever, zeg ik maar. Ik houd wel van een avonduurtje. Voor mijn part was het de dader van den diefstal, waar je Papa het slachtoffer van geworden is.....’

‘En als hij het eens was, Ben!’ zei Rudi fluisterend aan het oor van zijn vriend. ‘Zeg, als hij het eens was? Wat zou je dan doen?’

Ben keek Rudi verbaasd aan, en hij zag, dat hij doodsbleek geworden was.

‘Wat scheelt er aan, Ru?’ vroeg hij, ‘en wat kijk je me vreemd aan. Je hebt toch geen vermoedens op dien man? Je ziet zoo bleek.....’

‘En als ik die eens had,’ ging Rudi fluisterend voort.

‘Maar Rudi, hoe kom je daar aan?’

‘Stil, - ik zeg niets meer. Alleen dit, Ben, laten we dien man goed in het oog houden en met niemand over onze vermoedens spreken, met niemand, hoor Ben, beloof me dat.’

‘Maar ik heb geen vermoedens tegen hem, Ru, hoe kom je er bij?’

‘Over mijn vermoedens dan,’ zei Rudi. ‘Spreek er met niemand over, Ben, beloof me dat.’

‘Ik beloof het je.’

‘En ook, dat je hem in het oog zult houden, Ben.’

‘Ook dat beloof ik je,’ zei Ben.

Achtste hoofdstuk.
De Watertor en de Alligator.

Op het Kagermeer was het veel stiller, dan zij verwacht hadden. Er voeren wel enkele motorbootjes rond, maar veel te weinig om aan dien grooten waterplas eenige levendigheid bij te zetten. Zij vonden dat heel vreemd, want hun was gezegd, dat het op het Kagermeer gewoonlijk heel druk was, zoodat zij besloten hier of daar om inlichtingen te vragen.

Toen zij een tjalk zagen naderen, hielden zij hun vaart in en Frans riep den schipper toe:

'Waar zijn al de motorbooten, die hier gewoonlijk varen? Hoe komt het hier zoo stil?'

'Ik weet het niet,' was het antwoord, ''k Ben hier vreemd.'

Zij voeren verder, en toen werd hun aandacht getrokken door een kleine motorboot, die bijna geheel verscholen lag tusschen eenige rietzoden, aan den stillen kant van het meer. Zij waren het vaartuigje al een paar malen gepasseerd, zonder het op te merken. Joop was de eerste, die het zag.

'Ginds ligt een motorboot tusschen het riet,' zei hij. 'Toe Kappie, laten we het daar gaan vragen.'

'Best,' zei Frans, en hij stuurde, terwijl hij zijn vaart vertraagde, naar het bedoelde vaartuig.

Er waren daar twee personen aan boord, een heer en een dame. De heer had zijn jas uitgetrokken en droeg een gekleurd overhemd, en de dame was ge-

kleed in een licht zomer-toiletje. Het trok dadelijk de aandacht der jonge passagiers, dat zij nog al een opvallend kapsel droeg en dat zij donkerrood haar had, bij bruin af.

't Bleken allervriendelijkste menschen te zijn.

De Woelwater lag thans geheel stil in de onmiddellijke nabijheid van de Alligator, zooals de kleine boot bleek te heeten. De naam stond er met vergulde letters op. 't Was een mooi bootje, donker gekleurd in den tint van een krokodillenhuid, maar het had onder het boord een rooden band, die er wat levendigheid aan gaf.

‘Komt u hier voor anker?’ vroeg de man uit de boot.

‘Neen, dat is de bedoeling niet,’ zei Frans. ‘Wij varen voor ons genoegen en maken een rondreisje.’

‘Wij ook,’ zei de heer. ‘Morgen worden hier op het meer wedstrijden gehouden, en die willen we zien. We blijven vannacht hier.’

‘Ha zoo, worden hier morgen wedstrijden gehouden?’ hernam Frans. ‘Dus dat is misschien de reden, dat het hier vandaag zoo stil is? - Ziet u, dat is het juist, wat we u wilden vragen.’

‘Vermoedelijk wel,’ zei de man. ‘'t Zal hier morgen heel wat drukker zijn. Dan komen hier motorjachten uit alle oorden van het land, om zoo te zeggen, en de studenten hebben ook wedstrijden in wherries. 't Zal mooi zijn om te zien. Wij zijn er dan ook expres voor gekomen, mijn vrouw en ik. want we wonen niet hier in den omtrek. - Een mooi jacht heeft u daar, mijnheer.’

‘Ja, niet waar?’ zei Frans met trots, ‘een prachtige boot, met een sterken motor.’

‘Waar gaat de reis heen?’

‘Eerst naar Leiden, dan 't Haagje, Rotterdam, en verder, waar het lot ons heenvoert,’ zei Frans. ‘We hebben geen bepaald plan. Het kan best gebeuren, dat alles nog gewijzigd wordt.’

‘Wij ook niet,’ zei de heer. ‘Misschien sluiten we ons wel bij u aan, dat wil zeggen: na morgen, want den wedstrijd willen wij bepaald bijwonen.’

‘Wij ook, mijnheer,’ zei Rudi.

‘Is het uw eigen jacht?’ vroeg de heer aan Frans.

Deze lachte, en zei:

‘'k Wou, dat het waar was. Neen mijnheer, 't is van mijnheer Werdal, en ik ben zijn chauffeur maar. De jongens mogen een rondreisje maken, omdat ze allen overgegaan zijn naar een hoogere klasse. Kom jongelui, willen we maar weer gaan varen? We weten nu in allen gevalle, wat we graag weten wilden. Dag Mijnheer, dag Mevrouw! Wel bedankt voor uw inlichtingen.’

‘Adieu! Prettige reis!’ was het antwoord, en Mevrouw knikte de jongens nog eens extra-vriendelijk toe.

‘Tot weerziens!’ riep mijnheer nog, toen de Woelwater zich in beweging zette. ‘Misschien gaan we ook nog wel een poosje varen.’

‘Wat een mooie boot is dat, Rudi,’ zei Ben. ‘Hij is pas geverfd, zie je wel? De verf lijkt nog wel nat. 't Blinkt alles als een spiegeltje.’

‘Ja, dat lijkt wel zoo,’ stemde Rudi toe, maar Ben zag duidelijk aan Rudi's peinzende oogen, dat hij eigenlijk maar half geluisterd had. Ongetwijfeld waren zijn gedachten weer bij den vreemden passagier, dien zij aan boord genomen hadden. Maar bestond daar wel reden toe?

Ben zou die vraag niet gesteld hebben, als hij ge-

zien had, wat er in de tweede afdeeling gebeurd was, toen zij in gesprek waren met den heer in de Alligator. Want toen had de man, zonder zich aan zijn geblesseerde knie te storen, zich vlug van zijn divan laten glijden en was naar een van de raampjes geloopen, om uit te kijken naar de menschen, met wie gesproken werd. Blijkbaar veroorzaakte het loopen hem niet de minste pijn, ja, hij ging zelfs met zijn beide knieën op een bankje liggen, om beter te kunnen uitzien, waarbij hij er zorgvuldig voor waakte, dat hij zelf niet gezien kon worden, door zich zooveel mogelijk achter het gordijntje te verschuilen.

Aan het glinsteren van zijn oogen had men 't kunnen zien, in hoe hooge mate de beide passagiers van de Alligator zijn aandacht wekten. Hij verslond hen als het ware met zijn blikken.

'Heer en dame,' mompelde hij. 'Dat klopt niet.'

Hij haalde zijn zakboekje te voorschijn en keek de aanteekeningen na, die hij er in gemaakt had.

'Blond,' mompelde hij, 'klopt ook niet, maar kan geverfd wezen.'

Hij zag er teleurgesteld uit, sloeg zijn boekje dicht en stak het weer in zijn zak. Toen wijdde hij zijn aandacht aan de boot.

'Zit goed in de verf,' mompelde hij weer, 'eigenlijk al te goed. Alligator, - moet zijn de Zwaluw, - klopt evenmin. Enfin, - we zullen zien.'

Op dit oogenblik hoorde hij eenig gerucht in de kajuit. Haastig verliet hij zijn plaats voor het raampje en met een glimlachje op de lippen ging hij op den divan liggen, waar hij dadelijk weer een koud compres over zijn knie legde.

Er werd op de deur van zijn afdeeling getikt.

Dadelijk sloot hij zijn oogen en er verscheen weer een pijnlijke trek op zijn gelaat.

‘Binnen!’ riep hij zacht, en toen de deur open ging, kreunde hij weer van de pijn.

Hansje hoorde het met medelijden. Vriendelijk zei ze:

‘Hoe gaat het met u, mijnheer?’

‘Ik heb nog veel pijn,’ zeide hij, terwijl hij de oogen half opende en haar mat aankeek. ‘Blijft nog hetzelfde. Dank u wel voor uw vriendelijke belangstelling.’

‘Dat is jammer,’ zei Hansje. ‘Heeft u ergens behoefte aan, mijnheer? Wil u een glas melk gebruiken met een paar beschuitjes?’

‘Heel graag,’ was het antwoord. ‘'t Is al lang geleden, dat ik wat gegeten heb, en mijn knie doet wel pijn, maar mijn maag is gezond.’

‘Ik zal het halen,’ zei Hansje.

Toen zij uit het keukentje kwam met een presenteerblaadje, waarop melk en beschuit, zei Rudi:

‘Is dat voor dien mijnheer beneden?’

‘Ja,’ zei Hansje. ‘Ik heb hem gevraagd, of hij iets wilde gebruiken, en toen zei hij, dat hij hier wel trek in had.’

‘Goed,’ zei Rudi, ‘geef maar hier, dan zal ik het hem wel brengen.’

Hij nam het presenteerblad van haar over en bracht het in de slaap-afdeeling.

‘Asjeblief, mijnheer,’ zei hij, terwijl hij het bij hem neerzette op het nachtkastje, dat bij den divan stond. ‘Hoe gaat het nu met u?’

‘Nog hetzelfde, jonge vriend,’ zei de heer. ‘Hoe mag ik u noemen?’

‘Rudi. Mijn naam is Rudi Werdal. Dit jacht is van mijn Papa.’

‘Vriendelijk dank, Rudi. Ik word hier vorstelijk behandeld en voel me zeer verplicht. Maar ik heb mij nog altijd niet aan u voorgesteld. Ik heet Jansen en heb mijn leven lang gewoond in Ruurlo op een klein buitentje. Elk jaar maak ik een rondreisje door ons land, als ik niet over de grenzen ga. Verleden jaar ben ik naar Zwitserland geweest.’

Rudi bestudeerde elken trek op het gelaat van den heer Jansen. Hij scheen hem toe een man te zijn van tusschen de dertig en veertig jaar, hij was forsch gebouwd en zag er sterk uit. Zijn haar was blond, en hij droeg knevel noch baard. Rudi zag, dat hij een colbertje aan had van blauw cheviot.

‘Dus dit jacht is van uw Papa?’ ging de man voort. ‘'t Is een prachtig vaartuig en voor zoover ik beoordeelen kan, van alle gemakken voorzien. Is uw Papa ook aan boord?’

‘Neen,’ zei Rudi, ‘we maken een pleizierreisje, mijn vrienden en ik. De stuurman is onze chauffeur, maar hij bedient de Woelwater ook altijd, als wij gaan varen.’

‘Heet dit jacht de Woelwater?’ vroeg de heer met een lachje. ‘Dat is een eigenaardige naam voor een motorboot.’

Rudi stond op en liep door het vertrekje heen en weer. Opeens kwam hij op den heer Jansen toe, en zonder verlof te vragen, nam hij den natten doek van diens knie, om dien voor een anderen te verwisselen.

‘Ik zal u nog eens een koud compres geven,’ zei hij, maar hij deed het met voordacht erg onhandig. De jas van den heer viel er naar beide kanten van

open, zoodat de binnenzakken ervan zichtbaar werden. Rudi zag, dat er zich, behalve de gewone binnenzakken, waarin heeren gewoonlijk hun portefeuille en sigarenkoker dragen, nog een zoogenaamde notariszak in bevond, waarin een of ander groot voorwerp kon worden opgeborgen. En Rudi werd doodsbleek, toen hij zag, dat boven den rand van dien zak een gedeelte van een aktentasch uitstak, die wat de kleur betrof, er precies eender uitzag als die van zijn vader; ook was hij, evenals die, van heel fijn zwart marokijnleder vervaardigd. Er voer hem een rilling door de leden, toen hij dat opmerkte, en hij besloot dadelijk al het mogelijke te probeeren, om de tasch in haar geheel te zien te krijgen.

Intusschen bleken zijn handelingen den heer allerminst te bevallen. Deze trachtte zich op te richten en Rudi, zij het dan ook met zachten dwang, weg te duwen.

'O, doe toch geen moeite, Rudi,' zei de heer, 'ik kan het heusch zelf veel gemakkelijker doen. Dank u wel!'

En tegelijkertijd poogde hij zijn hand op het gedeelte van de tasch te leggen, dat boven den rand van den zak uitstak. Maar Rudi duwde op het onbeleefde af die hand weg, en wist door een handige beweging de tasch meer naar boven te schuiven. Tot zijn ontzetting zag hij, dat de twee drukknoopjes door riempjes waren vervangen. Thans twijfelde hij geen oogenblik meer, of hij had met den dief te doen, die de tasch aan zijn vader ontstolen had. Zijn handen beefden, terwijl hij het compres, dat door zijn voorgewende onhandigheid van de geblesseerde knie op den grond gevallen was, er weer op legde.

‘Zie zoo,’ zei hij, ‘dat is weer in orde.’

Maar zijn stem beefde.

‘Dank u,’ zei de vreemdeling, terwijl hij Rudi scherp aankeek, en hij voegde er aan toe, terwijl hij zijn wenkbrauwen samentrok en rimpels in zijn voorhoofd kreeg:

‘Scheelt er iets aan, jonge vriend, je ziet zoo bleek.’

‘Ik ben pas ziek geweest,’ zei Rudi handig, ‘ik heb typhus gehad en ben nog maar sedert kort hersteld. - Maar u ligt ongemakkelijk, mijnheer, met al uw kleeren aan. Wil u die jas niet liever uittrekken, dan kan ik haar aan den kapstok hangen, en uw boord afdoen, of u misschien geheel ontkleeden. Mij dunkt, dat moet voor u veel aangenamer zijn.....’

‘O neen, ik lig heel goed zoo, heusch, ik lig heel gemakkelijk. Maar u kan me wel een dienst bewijzen. Op den bagagedrager van mijn fiets bevindt zich mijn reiskoffertje, dat een en ander bevat, wat ik misschien noodig kan hebben. Zou u me dat even willen bezorgen?’

‘Zeker, dat is een kleine moeite,’ zei Rudi. ‘Ik zal het dadelijk halen.’

Een oogenblik later was de vreemdeling in het bezit van het gevraagde, en toen Rudi vertrokken was, maakte hij het koffertje open en haalde er een klein étui uit te voorschijn, dat verschillende kleurstoffen bevatte. Met een van de gekleurde stiften gaf hij zijn knie een heel licht blauw tintje, waaromheen hij met een andere stift een klein weinigje groen aanbracht.

‘Zie zoo,’ zei hij met een fijn lachje, ‘als me nu weer eens iemand ongevraagd komt helpen, kan hij

zien, dat ik geen praatjes verkoop. Ik moet hier een paar dagen aan boord zien te blijven.'

Hij borg de doos weer in zijn koffertje, deed dit op slot en stak den sleutel in een binnenzak van zijn vest. De aktentasch schoof hij weer zoo ver mogelijk in zijn diepen zak, zijn jas knoopte hij dicht, en een oogenblik later lag hij in zoo'n gerusten slaap, of er niets bijzonders aan de hand was en hij geen geheim te verbergen had.

Toen Rudi weer op het dek kwam, zag hij op eenigen afstand Piet Rastonder in zijn Watertor zitten, in gezelschap van Ben en Joop, die naar hem overgeklommen waren. Piet gaf, naar het scheen, zijn Tor vol-gas en schoot door het water als een snoek. En op eenigen afstand voer nog een andere kleine motorboot. Toen Rudi deze goed bekeek, zag hij dat het de Alligator was, en hij behoefde niet te twijfelen, of de kleine motorbooten hielden voor de grap een wedstrijd wie het hardst varen kon. Rudi ging bij Hansje op de plecht staan, waar zij er lachend naar stond te kijken. Uit de verte wuifden Joop en Ben hen toe, en toen de heer en dame in de Alligator dat zagen, deden zij het ook. Rudi zwaaide met zijn pet, maar het ging niet van harte. Hij zag nog doodsbleek, en zijn gedachten waren onafgebroken bij den man beneden, die, o daar twijfelde hij, na hetgeen hij gezien had, geen oogenblik meer aan, de dader van den brutalen diefstal moest zijn. En hij vond het een wonderbaarlijk toeval, dat die man nu juist bij hem, den zoon van zijn slachtoffer, zijn toevlucht had moeten zoeken na het ongeval, dat hem overkomen was.

''t Kòn haast niet toevalliger,' dacht Rudi bij zichzelven. 'Hij zal dat zelf ook wel vinden, want

hij weet nu, aan wien dit jacht toebehoort. Ik heb hem gezegd, dat ik Rudi Werdal heet, en dat het van mijn vader is. Hij zal zich hier nu ver van veilig voelen, en zoodra hij zijn been weer tot zijn dienst heeft, zal hij het hazenpad kiezen. Ja, - als ik er niet was. Nu hij hier eenmaal aan boord is, zal ik wel zorgen, dat hij er niet afkomt, voordat de politie hem van mij overneemt, daar kan hij op rekenen. De vogel zit in de kooi, en hij moet knap zijn, als hij er weer uit komt. Maar ik moet nog wat geduld hebben en eerst nog meer bewijzen zien te krijgen.'

Zoo stond Rudi diep in gedachten verzonken, terwijl Hansje met de grootste belangstelling den wedstrijd tusschen de Watertor en de Alligator volgde.

'Piet wint het, kijk, Piet wint het! Hij komt voor!' riep zij in vervoering Rudi toe, die haar echter niet eens hoorde.

'Zie je het, Ru, - zie je het?' riep Hansje, terwijl ze haar hand op zijn schouder legde. 'Kijk eens, Piet wint het!'

'Ja, ik zie het,' zei Rudi, maar er klonk geen enthousiasme in zijn stem.

'Neen, toch niet, die andere haalt hem in!' riep Hansje weer. 'Kijk, kijk, - hij haalt hem in. Maar neen, daar schiet Piet weer vooruit. Kijk die Tor eens door het water snijden. Leuk, hè Rudi?'

'Ja, 't is leuk,' zei Rudi, die weer een beetje kleur op zijn wangen kreeg, en wiens belangstelling meer en meer opgewekt werd door Hansje's opgewondenheid.

'Een aardige wedstrijd, hè?' riep Frans Rudi toe. 'Ik zal ook eens eventjes meêdoen voor de grap.'

'Ja, ja, Frans, doe dat!' riep Hansje haar man

vroolijk toe, en zij klapte in haar handen van pleizier.

Frans gaf vol-gas en weldra liep de Woelwater full-speed op de twee andere booten in. De afstand werd snel kleiner en de schroef van de Woelwater bracht het meer in een geweldige beroering. De Woelwater deed haar naam eer aan. De eigenaar van de Alligator keek vroolijk achterom en wuifde de drie passagiers op het jacht lachend toe. 't Scheen een vroolijke baas te zijn, en hij had een allerprettigst gezicht. Ook zijn vrouw was vroolijk van aard, dat konden zij duidelijk opmerken, want zij hief lachend haar glas limonade naar hen omhoog en dronk met een vriendelijke nijging hun gezondheid. En zij en haar man moesten er luid om lachen, toen de Woelwater hen met groote vaart voorbijschoot, zoodat hun kleine Alligator heen en weer schommelde ten gevolge van de groote golven, die het jacht achter zich liet.

Even later schoot de Woelwater ook de Watertor voorbij.

‘Hoera voor de Woelwater!’ juichte Hansje lachend de drie jonge passagiers van de Watertor toe, ‘hoera voor de Watertor!’

‘Leve ons Torretje!’ riep Ben.

En Joop en Piet Rastonder riepen ook om het hardst:

‘Leve ons Torretje, hoera, hoera!’

‘Pas op voor de Alligator!’ riep Hansje hun plotseling toe, en nu zagen zij tot hun spijt, dat de Alligator hen zoo goed als ingehaald had, en hen weldra in de achterhoede zou laten.

O, wat lachten de heer en dame, toen zij hen voorbij voeren.

Maar Piet Rastonder gaf zich zou gauw niet gewonnen. Zijn boot had haar maximum-snelheid nog niet bereikt, en hij zou nu eens toonen, wat zij vermocht.

'Ha, wat denken die twee alligators wel!' riep hij Joop en Ben toe.

'Krokodillen zijn het!' riep Ben. 'Vooruit, Piet, vooruit, laat je niet van de vliegen steken!'

'Vergeefsche moeite, Piet!' riep Joop den stuurman toe. 'Hoe wou nu een watertor het kunnen winnen van een alligator? Geef je gerust maar gewonnen.'

'Nooit,' zei Piet, die den motor olie gaf en zooveel benzine, als mogelijk was. 'Ik ben niet bang voor een alligator!'

Daar vloog de Tor vooruit. De scherpe boeg sneed zoo geweldig door het water, dat het er bedekt met wit schuim hoog tegen op gestuwd werd.

'Zie je wel,' riep Piet zijn twee passagiers toe. 'We halen hen in! De afstand wordt kleiner! Ha, ik zal ze wel krijgen!'

De heer en dame in de Alligator keken lachend om.

'Kom maar, mannetje! Houd je goed!' klonk uitdagend de stem van den heer.

'Dat zal ik!' bromde Piet tusschen zijn tanden. 'Zie je wel, jongens, we halen hen in. Ha, - wat zou ik lachen!'

Ben en Joop dansten van pleizier, en Ben maakte uit de grap een langen neus tegen de passagiers van de Alligator.

De Woelwater was nog in de voorhoede, en Hansje stond thans met Rudi in den kuil, vanwaar zij den wedstrijd met de grootste belangstelling

volgden. Ook Rudi was er nu ‘geheel in,’ en hij was den man in de slaapafdeeling voor een oogenblik totaal vergeten.

‘De Tor wint het, kijk, de Tor wint het!’ riep hij Hansje toe. ‘Hij haalt de andere meer en meer zie je wel?’

‘Ja, ja, ik zie het!’ juichte Hansje, die rood zag van opgewondenheid.

Heel langzaam liep de Tor op de Alligator in, maar de heer en dame bleken goed tegen hun verlies te kunnen. Zij bleven even vriendelijk en welgemoed, en toonden den jongens niet anders dan lachende gezichten.

De voorsteven van de Tor was eindelijk al gelijk met den achtersteven van de Aliigator.

‘Vooruit Piet, vooruit! Geef hem zijn portie!’ schreeuwde Ben, die in een hoogst opgewonden toestand verkeerde.

‘Jullie moet gaan zitten! Je vangt te veel wind en houdt de boot tegen. Alle beetjes helpen!’ riep Piet zijn vrienden toe.

De twee passagiers gehoorzaamden onmiddellijk.

Eindelijk had de voorsteven van de Tor reeds het midden van de Alligator bereikt, en na nog enkele minuten waren de twee booten gelijk.

Piet keek triomfantelijk naar de menschen in de andere boot, en Joop en Ben namen wel een beetje spottend hun petten voor hen af, maar 't was goedaardige spot en zij meenden er niets beleedigends mede.

De heer en dame toonden zich dan ook in het geheel niet beleedigd, want de heer wuifde hun vriendelijk toe, en de dame drukte haar fijn kanten zakdoekje tegen haar oogen, alsof zij het verlies van

den wedstrijd diep betreurde, maar de jongens zagen duidelijk, dat er een lachje om haar lippen speelde.

Piet Rastonder was eindelijk de Alligator wel drie à vier bootlengten voor en verbazend trotsch op de behaalde overwinning.

‘Wel, - wat zeggen jullie van mijn Watertorretje?’ vroeg hij aan Ben en Joop, die zich de handen wreven van genoegen, nu zij de Alligator achter zich zagen.

‘Een pracht-boot!’ riep Ben. ‘Dat hadden die krokodillen niet gedacht, Piet, dat we hen vóór zouden komen.’

‘O, de afstand zal nog wel grooter worden, wacht maar,’ zei Piet. ‘Toen hij ons voorbijschoot, voer ik nog niet op het maximum, zie je. Ik zeg maar, je moet altijd een appeltje voor den dorst bewaren..’

‘Maar hij haalt weer in!’ riep Joop plotseling verschrikt uit. ‘Kijk maar, - hij wint op ons!’

‘Wel heb ik me nou!’ riep Ben uit, ‘'t is waar, Piet. Zou die krokodil soms ook een appeltje voor den dorst bewaard hebben? Maar wij kunnen niet harder, hè? Wij hebben geen appeltjes meer, hè Piet?’

‘Neen,’ zei Piet, die teleurgesteld naar zijn vervolger omkeek. ‘Ik kan niet harder, - en 't is zoo, hij loopt op ons in. Kijk hem eens lachen!’

‘Ja,’ zei Joop, ‘en zijn vrouw ook. Ze kijkt over het kajuitje heen. Ha, wat heeft ze een pret!’

‘Zulke krokodillen!’ bromde Ben. ‘O, we verliezen het, Piet, we verliezen het, kun je de Tor nog niet wat voer geven? Wat is dàt jammer!’

‘Onmogelijk!’ zei Piet somber. ‘Hij heeft er ons tusschen genomen en het ons expres laten winnen.

Sapperloot, wat schiet die krokodil door het water. Neen, daar kan mijn Torretje niet tegen op. Ik geef me gewonnen.'

'Maar daarom niet getreurd!' zei Ben. ''t Was toch een mooie wedstrijd.' -

De Alligator had hen weldra ingehaald.

Piet nam zijn pet af en riep den heer toe:

'Ik geef me gewonnen. Eere, wien eere toekomt!'

De heer lachte en wees recht vooruit naar de Woelwater, alsof hij zeggen wilde, dat hij die nu ook wel mores zou leeren.

'Mis man, dat zal je niet gelukken,' mompelde Piet. 'Tegen de Woelwater kun-je niet op.'

De Woelwater voer lang niet op volle kracht. Frans, Hansje en Rudi hadden den wedstrijd tusschen de twee kleine motorbooten met de grootste belangstelling gevolgd en met eenig leedwezen gezien, dat Piet het onderspit had moeten delven. Zoo graag hadden zij hem de overwinning gegund.

Maar nu zagen zij de Alligator met groote snelheid naderen en zij merkten op, hoe uitdagend de stuurman van de kleine boot hen aankeek. Hansje en Rudi begaven zich naar Frans, en Rudi zeide:

'Zie je dat, Frans? Hij wil zich nog eens met ons meten. Zeker heeft hij den eersten keer niet op zijn maximum gevaren. Zou je denken, dat hij nog eenige kans maakt?'

'Dàt is niet te hopen!' riep Hansje uit, en 't was haar aan te zien, dat zij het verschrikkelijk zou vinden, als dat het geval mocht zijn. 'Kijk hem eens door het water snijden.'

''t Ding loopt hard,' gaf Frans toe, 'kijk, hij steekt zijn vuist tegen ons op, zeker om ons uit te dagen. Wacht maar, mijnheertje, ik zal je ons eerst

maar eens laten inhalen, om je blij te maken, en je dan laten zien, wat wij kunnen. Kom maar op, vriend!'

Frans zette den motor een weinig aan, maar voer lang niet op volle kracht, hoewel hij daar den schijn van aannam. De afstand tusschen de beide booten werd steeds kleiner.

Hansje en Rudi verkeerden in groote spanning, evenals de jongens in de Tor, die full-speed den Alligator volgden, om den wedstrijd van nabij te kunnen zien. Zij hoopten uit den grond van hun hart, dat de Alligator verslagen zou worden, waaraan zij trouwens niet twijfelden.

Meer en meer liep de Alligator op de Woelwater in, en 't leed geen twijfel, of zij zou haar inhalen. De afstand tusschen de twee vaartuigen werd zienderoogen kleiner, tot zij eindelijk met groote snelheid naast elkander voeren.

Niemand van hen had er op dat oogenblik erg in, dat er een gordijn voor een van de raampjes in de slaapafdeeling een weinigje ter zijde geschoven werd en de zieke reiziger met de grootste aandacht weer de gelaatstrekken bestudeerde van de passagiers in de Alligator, ja, dat hij zelfs een kleine binocle voor zijn oogen zette, om hen nog beter te kunnen zien. En het scheen wel, of een fijn glimlachje van voldoening zijn gelaat ophelderde.

'Als het zoo is, dan is het fijn berekend spel,' mompelde hij, terwijl hij den kijker op het woord Alligator richtte, dat onder den rooden rand in vergulde letters op de boot prijkte. 'Die naam is mij nog een raadsel,' prevelde de heer. 'Enfin, de tijd zal het wel leeren.'

Hij begaf zich weer naar zijn divan en legde den

doek over zijn knie. De kleine binocle kreeg in zijn binnen-vestzak een plaatsje naast het sleuteltje van zijn koffer.

De schipper van de Alligator keek Frans, toen hij hem ingehaald had, lachend aan, maar Frans riep hem met een ernstig gezicht toe:

‘Waar is de reis naar toe, mijnheer? Gaat u naar Leiden?’

‘Ja, dat kan wel,’ zei de heer met een triomfantelijk lachje, en ook de dame zag er wel een beetje overmoedig uit.

‘Goed, mijnheer,’ zei Frans, nog altijd even ernstig, ‘dan zal ik ze daar even uw komst gaan aankondigen.’

Toen gaf hij vol-gas, en bijna met een schok schoot de Woelwater vooruit, de Alligator al direct achter zich latende. 't Was een pracht om te zien, hoe het jacht de golven doorkliefde.

Frans keek even om en maakte saluut in de richting van de Alligator, alsof hij afscheid wilde nemen.

Ook Rudi keek lachend naar de kleine boot, die snel achterbleef, en Hansje pakte hem bij zijn schouders en danste met hem over het dek. Eindelijk wendde Frans het roer en keerde naar de anderen terug. Hij zag, hoe de Alligator reeds eerder was gedraaid en in de richting voer van de rietzoden, waar hij haar het eerst had aangetroffen. 't Was daar een eenzaam plekje aan de stille zijde van het meer.

‘Zij gaan hun nachtverblijf opzoeken, Rudi,’ zei hij. ‘Hij geeft den strijd op. Maar ik moet toegeven, dat die Alligator een kranig ding is. Eerst was ik van meening, dat de Tor hem de baas was, maar ik zie nu duidelijk, dat ik mij vergist heb. Willen we nu

de Tor ophalen en naar Leiden gaan? Dan kunnen we daar overnachten.'

'Goed,' zei Rudi.

'En dan zal ik intusschen voor het middagmaal gaan zorgen,' zei Hansje.

'Zal het de moeite waard zijn, Hans?' vroeg haar man. 'Ik wil er je maar vast op voorbereiden, dat ik grooten honger heb.'

'Je zult niet te klagen hebben,' beloofde Hansje. 'Zeg Rudi, Piet eet zeker met ons mede?'

'Natuurlijk, - dat spreekt vanzelf. En de man hier beneden ook.'

'Ja ja,' zei Hansje. 'Zeg Frans, je mag me wel wat meer huishoudgeld geven. Op zoo'n groot gezin had ik niet gerekend.'

Hansje ging lachend naar haar keukentje, en de Woelwater en de Tor zetten koers naar Leiden. De drie jongens in de Tor zongen er lustig op los:

> Varen, varen over de baren,
> Varen, varen over de zee!

Maar Rudi, die er, nu de wedstrijd geëindigd was, weer ernstig, ja zelfs bezorgd uitzag, sloop stil de kajuit in en legde zijn oor tegen de deur van de tweede afdeeling, waarin de heer Jansen op den divan lag, en hij luisterde met de grootste aandacht. Maar hij ontdekte niets verdachts, en keerde weer naar Frans terug, om het stuur een poosje van hem over te nemen.

Negende hoofdstuk.
De geheimzinnige passagier.

Toen Frans enkele minuten heen en weer geloopen had, zei Rudi: ‘Kom naast mij zitten, Frans, ik heb je wat te zeggen.’

‘Met alle genoegen,’ zei Frans. ‘Wat is er, - wou je terugkeeren naar huis?’

‘Neen, liever niet, maar 't zou er toch wel van kunnen komen.’

Frans keek Rudi aan, en nu viel het hem op, hoe ernstig deze er uitzag.

‘Wat heb je, Rudi?’ vroeg hij bezorgd. ‘Je voelt je toch wel goed? Eerlijk de waarheid zeggen, hoor. Als je niet in orde bent, wend ik onmiddellijk het roer. Dat heb ik je Mama uitdrukkelijk moeten beloven.’

‘Neen Frans, dat is het niet,’ zei Rudi met gedempte stem. ‘Spreek zacht, en zeg me, of de man hier beneden zou kunnen verstaan, wat wij hier spreken.’

‘Neen, dat geloof ik niet,’ zei Frans, terwijl hij Rudi strak aankeek. ‘Wat is er? - Wat wou je me zeggen?’

Rudi bracht zijn mond aan het oor van Frans, en fluisterde hem toe:

‘Dien man beneden vertrouw ik niet. Ik geloof, dat hij de dief is, die mijn vader bestolen heeft. Ja, dat geloof ik!’

Frans keek Rudi bij die woorden een oogenblik

verbaasd aan, maar plotseling begon hij te lachen.

‘Wees wijzer, Ru. Wat haal je nu voor malle gedachten in je hoofd? Die man heeft een ongeluk gehad en zijn knie bezeerd, dat is alles.....’

‘Neen, Frans, dat is lang niet alles,’ zei Rudi fluisterend. ‘Ik zeg je, dat die man de dief is. Ik weet het zeker, Frans, zoo zeker, als dat jij hier naast me zit.’

‘Waarom? Welke bewijzen heb je daarvoor? Vergeet niet, dat het geen kleinigheid is, om dien man zoo te beschuldigen.’

‘Frans, luister. Toen wij samen hem aan boord droegen, heb ik in een binnenzak van zijn jas een aktentasch gezien.....’

Frans glimlachte.

‘Duizenden menschen hebben een aktentasch; dat zegt dus niets.’

‘Dat is zoo, ik geef het toe. Maar toen vanmiddag Hansje een glas melk en een paar beschuiten naar hem toe wilde brengen, heb ik dat van haar overgenomen met het vaste plan, die tasch in handen te krijgen.’

‘En is je dat gelukt?’

‘Neen, 't is mij niet gelukt, maar ik heb toch genoeg van haar gezien om te weten, dat het de tasch van mijn vader is.....’

‘Wat dan? Wat heb je dan gezien, Rudi?’ vroeg Frans, die meer en meer belang begon te stellen in het verhaal, dat Rudi hem deed.

‘Luister, Frans,’ vervolgde Rudi. ‘Ik liep onverwachts op hem toe en ging met mijn rug in de richting van zijn hoofd staan.

‘Ik zal uw compres nog een verfrisschen,’ zei ik, ‘maar dat vond hij niet goed en hij wilde het mij be-

letten. Doch daar stoorde ik mij niet aan, en ik ging zoo onhandig te werk, dat zijn jas, die niet vastgeknoopt was, naar beide kanten opensloeg.

De aktentasch stak met een rand uit een diepen zak van zijn jas, en hij legde er dadelijk zijn hand op, om haar voor mij te verbergen. O, dat weet ik zeker, - daar kan ik mij niet in vergissen. Maar 't hielp hem niet, want ik was vast besloten haar te zien. Door mijn voorgewende onhandigheid schoof de tasch een flink eind omhoog, en toen zag ik....'

'Wat? Wat zag je?' vroeg Frans gejaagd.

'Dat het een tasch was van zwart marokijnleer.....'

'Dat zegt niets.....'

'Neen, dat zegt niets, - en dat de drukknoopjes vervangen waren door riempjes met gespen, precies als bij de tasch van Papa. - Frans, dat heb ik duidelijk gezien, en vergissen van mijn kant is niet mogelijk.'

'Dat is een gewichtige ontdekking, Ru, die je gedaan hebt. Maar ik vraag mij af, - of dat wel eenig bewijs oplevert. Kunnen zulke tasschen, zelfs met riemen en gespen in plaats van drukknoopjes, niet in den handel zijn? Ik zou niet weten, waarom niet. Riempjes toch geven een veel solider sluiting dan drukknoopjes, zoodat het gemakkelijk aan te nemen is, dat de fabrikant zelf die verbetering aan zijn tasschen heeft aangebracht. Neen, Rudi, op het bezitten van die tasch alleen kunnen we dien man niet beschuldigen.....'

'Maar ook zijn leeftijd komt overeen uit met het signalement, dat de kranten geven van den oudsten Engelschman uit dat hôtelletje,' hield Rudi vol. 'Ongeveer dertig jaar.....'

‘Deze man is een Hollander,’ zei Frans. ‘Hij heeft even weinig van een Engelschman als ik.’

‘En hij is blond.....’

‘Dat zijn duizenden menschen,’ beweerde Frans. ‘Neen, je hebt mij nog niet overtuigd, Rudi, al wil ik niet beweren, dat het een onmogelijkheid zou zijn.’

‘Nog wat,’ hernam Rudi. ‘Geloof jij, dat die man werkelijk gevallen is? Ja, eerst geloofde ik het ook, maar nu niet meer. Zijn knie ziet er geheel normaal uit, en ik kan mij niet voorstellen, dat zij dat zou doen, als ze werkelijk zoo erg gekneusd was.’

‘Ik geef toe, dat het vreemd is,’ zei Frans, ‘en het had al eerder ook mijn aandacht getrokken. - Weet je wat, Ru, ik zal hem straks, als wij gaan eten, zelf bedienen, en dan beloof ik je, dat ik mijn oogen terdege den kost zal geven. Verder raad ik je aan, je oordeel over dien man voorloopig op te schorten. Ik voor mij geloof geen oogenblik, dat hij de dief is, en houd hem voor volmaakt onschuldig. - Wil ik het stuur weer van je overnemen? We naderen de stad.’

‘Goed,’ zei Rudi, en opstaande zei hij nog: ‘Hij is de dief, en niemand anders. Daar ben ik heilig van overtuigd, Frans.’

Na enkele minuten lagen de beide booten aan den wal, op een gezellig plekje even buiten de stad. Dat het mooie jacht veel bekijks had, behoeft niet te worden gezegd, en dat de straatjongens allemanspraats hadden tegen de jongelui aan boord, evenmin. Maar dezen namen geen notitie van hen, zoodat zij er niet veel pleizier van hadden en zich weldra in hun spelen verdiepten.

Juist, toen Hansje met haar kokerij zoover ge-

vorderd was, dat zij naar de kajuit kon gaan, om de tafel te dekken, kwam Frans bij haar in het keukentje, en zei:

‘Zeg Hans, ben je klaar?’

‘Ja, - waarom? Heb je honger?’

‘En òf!’ zei Frans. ‘Maar ik wou je vragen, eerst een en ander voor onzen gast in de slaapkamer op te scheppen. Als je het op een presenteerblad zet, zal ik het vast bij hem brengen.’

‘Goed,’ zei Hansje. ‘Wacht maar een oogenblik.’

Zij schepte een bordje soep op, waarvan Frans den heerlijken geur met welbehagen opsnoof, deed wat aardappeltjes en groente in een paar schalen, voegde er een malsch stukje vleesch bij, en zeide:

‘Asjeblief, kellner, voor den heer beneden.’

Frans nam het presenteerblad van haar over, om het weg te brengen, toen Hansje lachend zeide:

‘Wacht, je vergeet je servet. Asjeblief!’

Zij wierp het over zijn schouder, en liep toen met hem mede, om in de kajuit de tafel te gaan dekken.

Frans kwam onderweg Rudi tegen.

‘Voor onzen gast,’ zei hij tegen hem, en hij knipoogde hem geheimzinnig toe. Rudi begreep, wat hij bedoelde, en volgde hem met zijn oogen, tot hij in den slaapsalon verdween.

‘Hier kom ik met medicijnen uit de gezonde apotheek,’ riep Frans den heer toe, die met gesloten oogen op den divan lag. ‘Wel, hoe gaat het met u?’

‘Nog niet veel beter, schipper,’ zei de man. ‘De pijn in mijn knie blijft even erg, - maar mijn maag is gelukkig goed in orde. Dat ziet er goed uit, schipper.’

‘Ja, heerlijk, hè?’ zei Frans. ‘Mijn vrouw heeft

het gekookt, en zij verstaat de kunst in de perfectie, al zeg ik het zelf.'

Hij zette het blad op een kleine tafel, en schoof deze naast den divan.

'Zoo,' zei hij. 'komt er nog geen verbetering in de knie? Dat is jammer. Maar zorgt u wel goed voor koude compressen? Die zijn er uitstekend voor. Wil ik u helpen, om u een beetje op te richten? Dan kan u je beter bedienen, mijheer.'

'O neen, - dank u.....' sprak de heer.

Maar Frans had hem al onder zijn beide armen genomen en trok hem in een half zittende, half liggende houding.

'Zie zoo, dat zit gemakkelijker, hè? En proef nu dat soepje eens, mijnheer, dan kan u zelf beoordeelen, of ik mijn vrouw te veel geprezen heb.'

De heer nam den lepel ter hand, boog zich zoover mogelijk over zijn tafeltje heen, en begon te eten.

'Heerlijk, voortreffelijk!' zei hij na het eerste schepje. 'Neen, schipper, u heeft inderdaad niets te veel gezegd.'

'Dat geloof ik ook,' zei Frans. 'Ik zal u intusschen nog eens een frisch compresse geven...'

'O, neen, neen,' zei de heer haastig, 'dat is niet noodig, volstrekt niet noodig.....'

Doch tegelijkertijd kreeg hij een fijn lachje om de lippen.

Frans stoorde zich niet aan hetgeen de man zeide, maar nam den doek van zijn geblesseerde knie, die hij zorgvuldig in oogenschouw nam.

'Hoho,' zei hij, 'uw knie ziet er niet meer zoo blank uit als een paar uur geleden. Kijk eens, mijnheer, ze krijgt haast alle tinten van den regenboog. U hebt blijkbaar een leelijken val gedaan.'

‘Ja, en ik weet nog niet hoe,’ zei de heer Jansen, die weer voortging met het eten van zijn soep.

Frans legde een frisch compres over zijn knie, en wist daarbij zoo handig te manoeuvreeren, dat de tasch weer zichtbaar werd. Plotseling zei Frans, terwijl hij zich brutaal voorover boog en den binnenkant van de jas nauwkeurig bekeek:

‘Wat heeft u daar een heerlijk diepen zak in uw jas, mijnheer! Dat is verbazend practisch! Zoo een heb ik er nog nooit gezien. Als ik mij weer eens een nieuw pak aanschaf, laat ik er zoo ook een in maken.’

‘Ja, niet waar, heel gemakkelijk,’ zei de heer, die zijn lepel weer had neergelegd en de tasch dieper in den zak wilde drukken. Hij had niet een bepaald rustig diner, en hij vond Frans blijkbaar nog al brutaal. ‘Maar u mag niet zoo nieuwsgierig wezen, schippertje,’ liet hij er met een lachje op volgen. Het lachje moest dienen om zijn bestraffing minder scherp te doen klinken.

Zoo gemakkelijk kwam hij echter niet van Frans af, want deze was vast besloten de tasch goed te bekijken en zich niet met een kluitje in het riet te laten sturen. Nog vóór de heer de tasch dieper in zijn zak had laten verdwijnen, greep Frans haar brutaal bij het boveneinde en trok haar geheel te voorschijn. Een enkele blik was voldoende om hem te laten zien, dat de drukknoopjes vervangen waren door riempjes en gespen, en dat zij vervaardigd was van zeer fijn zwart marokijnleder.

‘Wel, dat is al wonder toevallig!’ rip Frans uit, terwijl hij den heer scherp onderzoekend in de oogen keek. ‘Dat is de tasch, die men gisteravond aan mijn

patroon, mijnheer Werdal, ontstolen heeft. Hoe komt die in uw bezit?'

De heer keek hem aan zonder te verblikken of te verbleeken, zelfs geen seconde sloeg hij zijn oogen neer.

'Wat zegt u daar?' vroeg hij op den natuurlijksten toon van de wereld. 'Uw patroon ontstolen? Gisteravond?'

'Ja, mijnheer,' zei Frans, terwijl hij den man scherp in de oogen bleef kijken, 'die tasch heeft men hem gisteravond in het Centraal-station te Amsterdam ontstolen. Toen zat er de kleinigheid van een honderden tachtig duizend gulden in. Zou ik den inhoud van deze even mogen zien? Ik wil hopen, dat zij geen geheimen bevat?'

De heer glimlachte.

'Ik kan u verzekeren, dat genoemde "kleinigheid" zich niet in die tasch bevindt. Ziedaar, - overtuig u zelf.'

Bij die woorden opende hij de tasch, die geen geldswaarde bleek te bezitten. Frans ontdekte er alleen een klein zakboekje in en eenige andere paperassen.

'Neen,' zei hij, 'er zit geen geldswaarde in, wat nog niet zeggen wil, dat die er niet ingezeten heeft.'

'Schipper, ik ben geen dief,' sprak toen de heer Jansen. 'Als u dat van mij denkt, ben ik bereid uw jacht onmiddellijk te verlaten. Mijn gezelschap kan u dan niet anders dan onaangenaam zijn. - Laat mij u zeggen, dat mij van den genoemden diefstal niets bekend is, ja, dat ik er zelfs nog geen woord over heb gehoord.'

'Vreemd, mijnheer,' zei Frans, 'het heele land weet het.'

‘Vergeet niet, dat ik op reis ben en geen kranten heb gelezen,’ sprak de heer. ‘Hoe is het gebeurd?’

‘Dat zal ik u zeggen,’ zei Frans, ‘maar eet intusschen uw soep op. Koud eten smaakt niet lekker.’

En toen vertelde hij, hoe de diefstal had plaats gehad. ‘U begrijpt dus,’ eindigde hij zijn relaas, ‘dat het mij uitermate verwondert, de tasch van mijn patroon in uw bezit te vinden.’

‘Zulke tasschen zijn in den handel, schipper,’ zei de man. ‘'t Is stellig al een jaar of drie geleden, dat ik deze gekocht heb, met riempjes en gespen en al.’

Op dit oogenblik keek Hansje om het hoekje van de deur.

‘Kom je, Frans?’ vroeg zij. ‘Zij zitten allen al aan tafel. - Smaakt het u, mijnheer?’

‘Overheerlijk, juffrouw,’ was het antwoord. ‘Ik smul er aan.’

‘Dat doet mij genoegen,’ zei Hansje. - ‘Kom je nu, Frans?’

‘Binnen twee minuten,’ was het antwoord. En toen Hansje weer verdwenen was, zei Frans:

‘Mijnheer, nog een enkel woord. De tasch bevat geen geld, dat heb ik gezien, maar vindt u goed, dat ik uw zakken inspecteer, en, vooral niet te vergeten, dat koffertje ook?’

‘Mijn kleeren staan tot uw dienst, schipper, maar van dat koffertje blijft u af. Dat bevat mijn geheim, maar ik verzeker u, dat ik er geen geld in heb, noch van mijzelven, noch van uw patroon. 't Is mij echter onmogelijk, het te laten onderzoeken. U moet mij op op mijn woord gelooven.’

Met een snelle beweging greep de heer zijn koffertje en plaatste het achter zich op den divan.

‘'t Is goed,’ zei Frans. ‘Geweld zal ik nog niet gebruiken.’

Bij die woorden stond hij op en verliet den slaapsalon, maar de deur deed hij op slot. Hij vond allen al aan tafel en zij waren blij, dat hij kwam.

Rudi keek hem vragend aan, wat hij beantwoordde door zijn schouders op te trekken, waarmede hij wilde te kennen geven, dat hij nog niet zeker van zijn zaak was.

‘Of je nóóit komt, Kappie!’ riep Ben hem toe. ‘Ik rammel van den honger, en Mama en wij zitten al een kwartier op je te wachten. Hè, wat ruikt die soep lekker!’

Even later sprak niemand meer een woord, maar allen lepelden, dat het een lust was om te zien. Pas toen de borden leeg waren, kwamen de tongen weer los.

‘Dat was een fijn bordje soep, Hansje,’ zei Piet Rastonder, die het een buitenkansje vond, dat hij mede mocht eten. Hij had zich niet anders voorgesteld, of hij moest een dag of wat op brood leven.

‘Wat zeg je daar, Piet?’ riep Ben hem toe. ‘Zeg jij zoo maar familiair Hansje tegen Mama? Dat is wel wat onbescheiden, niet waar, Mama? Aanstonds geeft Kappie er je nog een pak slaag voor.’

Allen lachten om Ben's grappen, Hansje niet het minst.

‘Wie van de kindertjes wenscht nog een bordje soep? Ik heb nog voorraad.’

‘Dan graag, Mama,’ zei Ben. ‘'t Is een fijn soepje.’

‘Wie nog meer?’ vroeg Hansje.

Zij bleken allen nog wel een bordje te lusten, wat geen wonder was, want zij aten wat later dan ge-

woonlijk en hadden grooten honger. En na de soep kwamen de aardappeltjes met jonge worteltjes en heerlijke malsche runderlapjes, waaraan iedereen smulde, tot eindelijk aardbeien met slagroom de finale vormden. Zij vonden allen, dat zij een heerlijk diner hadden gehad en dat Mama zich buitengewoon verdienstelijk had gemaakt.

‘En wat gaan we nu verder doen?’ vroeg Piet Rastonder na afloop. ‘'t Is nog te vroeg, om aan boord te blijven. Willen we met ons allen eens een wandeling door Leiden gaan maken?’

‘Of een fietstocht!’ stelde Joop voor. ‘Ik verlang er naar, om mijn beenen eens te strekken. Wij zijn nu al drie dagen achtereen aan boord, en mijn onderdanen worden zoo stijf als stokken.’

‘Je krijgt zeebeenen,’ zei Ben. ‘Maar 't is goed. Een flinke fietstocht lijkt me wel, eventjes naar Den Haag bijvoorbeeld.’

‘Goed,’ zei Joop. ‘Over Wassenaar. Daar moet het heel mooi zijn. Willen we het doen? - Ja? - Allemaal vóór?’

‘Voor!’ riep Ben.

‘Voor!’ riep Piet, ‘maar ik heb geen fiets!’

‘Ik blijf aan boord,’ zei Rudi, die den man uit de slaapafdeeling geen gelegenheid wilde geven, om stilletjes het hazenpad te kiezen, als hij dat soms voornemens mocht zijn.

‘Voor!’ riep Frans, ‘en Hansje is er ook voor!’

‘Daar weet je niets van,’ zei Ben. ‘Mama is in de keuken.’

‘Toch is ze er voor,’ zei Frans. ‘En Rudi ook.’

‘Maar er moet toch iemand aan boord blijven?’ zei Rudi met een bezorgden blik op Frans. ‘We hebben immers een logé?’

‘Ik blijf aan boord,’ zei Frans. ‘Wees maar gerust, Rudi, het zal dien man niet aan een goede oppassing ontbreken.’ Tegelijkertijd gaf hij Rudi een knipoogje om hem te kennen te geven, dat hij wel zou zorgen, dat de vreemde man niet ontsnappen zou. En hij liet er op volgen: ‘Ik heb geen tijd voor een fietstocht, jongens, want ik moet olie en benzine inslaan. Mijn voorraad is uitgeput. En 't komt voor Piet al heel mooi uit, want nu kan hij mijn fiets gebruiken. Maar Hansje gaat meê, hoor, zij kan morgen de vaten wel wasschen, als ik het dan al niet gedaan heb. Zij zal ook wel graag eens van boord willen en wat beweging nemen. - Dus jongens, brengt de fietsen maar aan den wal en ga een gezelligen tocht maken. Alleen verzoek ik jullie mij iemand hier te zenden, die benzine en motor-olie verkoopt.’

Spoedig was het heele gezelschap druk in de weer, om de fietsen van boord te brengen en de half leeggeloopen banden op te pompen. Zij hadden veel zin in het fietstochtje en stelden er zich veel genoegen van voor. Rudi, wiens fiets het eerst in orde was, begaf zich weer aan dek, en vroeg Frans, wat hij thans van de zaak dacht.

‘Heb je de tasch gezien?’ vroeg hij.

‘'k Heb hem gezien,’ zei Frans. ‘En hij geeft mij te denken, Ru, dat is alles, wat ik er van zeggen kan. Ik kan nog niet gelooven, dat die man de dief is, al geef ik toe, dat hij een geheim heeft, dat hij zorgvuldig tracht te verbergen.’

‘Wat dan?’ vroeg Rudi. ‘Welk geheim is dat?’

‘Wel, - ik heb zijn tasch van binnen gezien en weet zeker, dat die geen geld bevat. Ook gaf hij mij verlof zijn kleeren te inspecteeren, wat ik niet gedaan

heb, omdat hij mij dat niet zou hebben veroorloofd, als hij daar het geld verborgen had. En hij is werkelijk gevallen, Ru, zijn knie ziet blauw en groen, dat was duidelijk te zien.....'

'Maar dat geheim, Frans?'

'Dat geheim? Dat bestaat hierin, dat hij mij onder geen beding wilde toestaan zijn koffertje van binnen te bekijken. En hij zei mij ronduit, dat daarin zijn geheim verborgen was. Maar hij ontkende beslist, dat hij de dief was. Ja, zelfs beweerde hij, nog niets van den diefstal te hebben gehoord, en hij toonde zich zeer nieuwsgierig naar hetgeen er gebeurd was.'

'Praatjes! Leugens!' zei Rudi. 'Hij is de dief! Welk geheim zou hij anders te verbergen hebben? Zijn toestemming om zijn kleeren te onderzoeken beteekent niets, als hij toch weet, dat daar niets verborgen is en dat het geld in zijn koffertje zit. Hij is de dief, Frans, dat houd ik vol.'

''t Is mogelijk, - maar ik geloof het nog niet. Intusschen zal ik den sinjeur in zijn salon opgesloten houden, daar kan je op rekenen. en hem geen gelegenheid geven om te ontsnappen. De grendels heb ik op de deur geschoven en het slot omgedraaid, zoodat hij knap is, als hij er uitkomt. Bovendien staat het bij mij vast, dat hij niet loopen kan door zijn gekneusde knie. Neen, Ru, ga maar gerust uit rijden. Hij zit goed achter slot en grendel.'

'Daar vertrouw ik op,' zei Rudi. 'Maar Frans, zouden we niet aan Papa telegrafeeren? Dan kan hij vanavond nog hier wezen met politie-agenten, om hem gevangen te nemen.'

'Neen, neen,' zei Frans met een glimlachje, 'laten we niet voorbarig wezen en daardoor misschien een mal figuur slaan. Alles staat op dit

oogenblik nog op veel te losse schroeven, om er de politie in te moeien. We moeten geduld hebben. - Toe, ga maar gerust op fietstocht, de anderen zijn allen al klaar. - Ha, daar komt Hansje ook. - Dag Hans, veel genoegen!'

'Dag!' zei Hansje, die het prettig vond een lekker toertje te gaan maken. - 'Kom, Ru, ga je meê?'

Zij gingen van boord, en weldra sprong het levenslustige troepje op de fietsen. Zij wuifden Frans hun vaarwel toe, en riepen:

'Adieu! Adieu!'

'Denk om de benzine!' riep Frans hun nog na.

'Dat komt in orde, Kappie!' riep Ben terug.

Zij reden de stad dwars door en, na zich van Frans' opdracht te hebben gekweten, kwamen zij op den straatweg, die Leiden met Den Haag en verder met Rotterdam verbindt. 't Was het mooiste weer van de wereld, en zij genoten volop. Na een kwartiertje reeds bereikten zij een uitspanning met schommels en wipplanken, waarvan vele bezoekers gebruik maakten. Een vroolijk gejoel klonk hun uit den tuin tegemoet, en Ben kreeg wel lust, om ook eens een poosje te schommelen.

'Willen we hier een kwartiertje aanleggen?' riep hij den anderen toe. 'Kijk eens, wat een schommels en wipplanken!'

'En een draaimolen!' zei Joop, die ook wel lust had.

'En bootjes om te varen!' riep Ben weer.

'Wij hebben geen bootjes noodig!' zei Piet. 'Waarom zouden we bootjes huren, als we er zelf hebben? Vooruit maar weer.'

En hij trapte hun full-speed vooruit, terwijl hij zong:

‘Allemaal, allemaal, allemaal, allemaal,
Allemaal op de fiets!’

Zij sloegen eerst rechtsom, enkele minuten later maakten zij een kwart-draai naar links, en toen reden zij regelrecht op Den Haag aan. Ha, wat deed de beweging hun goed. Hoe strekten zij de spieren, hoe zogen zij de heerlijke buitenlucht in. 't Was hun aan te zien, hoe zij genoten. Hun oogen straalden van levenslust en hun wangen kregen een roode kleur. Ben haalde onderweg allerlei grappen uit. Soms zat hij op zijn spatbord, dan weer met beide beenen naar één kant, of wel trapte hij met zijn eene been tusschen het frame door, en eindelijk wilde hij Hansje vergasten op zijn sterksten toer, die hierin bestond, dat hij op zijn stuur ging zitten en dan achteruit reed.

‘Wil ik je dat eens laten zien, Mama?’ vroeg hij. ‘Nog nooit alhier vertoond! Het grootste kunststuk van de wereld!’

‘Dank je!’ zei Hansje lachend. ‘We hebben aan één half-gebroken been al meer dan genoeg aan boord.’

‘Dan gaan we samen rijden, Mama,’ zei Ben, terwijl hij vertrouwelijk zijn rechterhand op haar linkerschouder legde. Maar ook dat bleek geen onverdeeld genot voor Hansje te wezen, want herhaaldelijk dreigde zijn voorwiel in het hare te rijden en dan was een val voor beiden onvermijdelijk.

Zij ging hem dus lachend uit den weg en riep hem toe:

‘Je rijdt me te wild, Bennetje, zoek maar liever ander gezelschap voor je kunsttoeren.’

‘Ga je weg, Mama?’ vroeg Ben. ‘Adieu dan, even goede vrienden, hoor.’

Zij bereden tot nog toe een breeden weg, die tamelijk kaal was, want er stonden maar weinig boomen, die bovendien nog heel jong waren. De zon was echter al hard aan het dalen, dus hadden zij van de warmte niet veel last. In de vroolijkste stemming bereikten zij den Ouden en even daarna den Nieuwen Deyl. Daar was het verbazend druk. Er stonden een tal van auto's voor die café's, de fietsen waren haast niet te tellen, en de tuinen zaten vol bezoekers. 't Was er zoo druk, dat zij goed uit hun oogen moesten kijken en al hun stuurkunst in toepassing brengen, om geen ongeluk te krijgen. Uit een van de tuinen klonk hun vroolijke hoornmuziek tegemoet, en Ben, die veel van de gezelligheid hield, kreeg al weer lust, om af te stappen en daar een kijkje te nemen.

'Afstappen?' riep hij de anderen vragend toe.

'Neen, Ben, naar Den Haag!' zei Rudi. ''t Is wel verleidelijk, maar laten we nu eens een flinken tocht maken. Morgen moeten we den heelen dag weer aan boord blijven.'

'Ook al goed!' riep Ben, in de beste stemming van de wereld, 'even goede vrienden, hoor!'

Toen zij den mooien breeden straatweg, die dwars op hun weg stond en naar het dorp Wassenaar voerde, gepasseerd waren, kwamen zij in een van de schoonste gedeelten van ons vaderland. De weg voerde thans tusschen twee eeuwenoude bosschen door, en zij reden boomen voorbij, die al vele menschengeslachten hadden zien komen en gaan.

Gelukkig was er een fietspad, waar zij veilig op rijden konden, want op den straatweg was het levensgevaarlijk door al de auto's, motorfietsen, bussen en groote vrachtwagens, die hen van weers-

kanten passeerden. Daar zij aan zulk een druk verkeer niet gewoon waren, konden zij het zich haast niet begrijpen, dat er niet elk oogenblik een ongeluk gebeurde, want zelfs op hun fietspad moesten zij hun oogen goed den kost geven en vond Ben weinig of geen gelegenheid, om kunststukken te vertoonen.

'Wat jammer, dat Frans er niet bij is,' zei Hansje, die vol-op genoot van den heerlijken tocht. 'Als we dien vreemden man niet aan boord genomen hadden, had hij ook mede kunnen gaan,' voegde zij er met een zucht aan toe.

'Morgen zal ik aan boord blijven, Hansje,' beloofde Rudi. 'Dan kan Frans ook eens een beurt krijgen.'

'Ja, maar dan ben jij het kind van de rekening weer,' zei Hansje, 'en dat is ook niet prettig. Ik hoop, dat die mijnheer morgen weer in staat is om te fietsen, dan zijn we hem meteen kwijt.'

'Had je hem dan aan den weg willen laten liggen?' vroeg Rudi.

Hansje kreeg een kleur tot achter haar ooren.

'Wel neen,' riep zij uit, 'dat zou wel schande wezen! Maar toch legt hij beslag op ons en zijn we niet vrij in onze bewegingen, dat blijkt nu al weer, nu Frans om hem aan boord moet blijven. Maar spijt heb ik er niet van, hoor Rudi, dat moet je niet van mij denken.'

'Dat doe ik ook niet, Hansje,' zei Rudi, die het goede hart van Hansje wel kende. Hij kon zich heel goed begrijpen, dat het Hansje moest spijten, nu haar man niet aan hun prettigen fietstocht kon deelnemen.

Na weer een half uurtje gereden te hebben, bereikten zij het Haagsche bosch, dat met zijn heerlijke

lanen en prachtige, heldere vijvers een onvergetelijken indruk op hen maakte.

‘Dàt is pas mooi!’ riepen zij elkander herhaaldelijk toe, en zij reden heel langzaam, om van het fraaie natuurtafereel zoo lang mogelijk te kunnen genieten.

Zoo bereikten zij de stad en kwamen aan een mooi Hôtel-Restaurant, waar zij besloten een poosje uit te rusten en zich op een glas limonade te trakteeren. De tocht had hen dorstig gemaakt. Zij vonden in de groote veranda, waarvan de ramen open stonden, nog juist een tafeltje leeg, dat zij dadelijk in beslag namen, en onder het genot van hun verfrissching keken zij de straat op, waar honderden menschen als een steeds voortdurende film in beide richtingen voorbijgingen.

‘Wat een menschen, wat een menschen!’ zei Ben. ‘Het lijkt wel, of er geen enkele Hagenaar in huis blijft. Ik wou, dat ze me allemaal één dubbeltje gaven, dat is toch voor ieder van hen maar een kleinigheidje. Wat zou ik dan gauw rijk zijn!’

De anderen moesten om dien dwazen wensch van Ben lachen, en Piet Rastonder zei:

‘Dan moet je Minister van Financiën worden, Ben, dan krijg je veel meer dan een dubbeltje per persoon.’

‘Later!’ beloofde Ben. ‘Dat is een goed idée van je.’

Toen zij een half uurtje gerust hadden, en het al een heel klein beetje begon te schemeren, zei Hansje:

‘Zeg kindertjes, wordt het geen tijd zoetjes-aan? We mogen niet in donker terugkeeren. Willen we gaan?’

Dat werd goed gevonden. Hansje, die de kas hield,

en 't was een kas, die door Mevrouw Werdal niet karig was bedeeld, betaalde den kellner, en toen werd de terugreis aanvaard. Maar toen zij op een plein langs een kiosk kwamen, riep Rudi:

‘Halt even! Ik moet wat avond-bladen koopen. Misschien staat er al weer wat nieuws in over jeweet-wel.’

‘Ha ja, - laten we avondbladen koopen,’ zei Piet.

Zij voorzagen zich van de *Rotterdammer,* het *Handelsblad* en de *Telegraaf,* en vervolgden hun tocht.

't Was een prachtige avond. De zon dook donkerrood achter de boomen weg, en de hemel was tot een groote hoogte rossig getint.

‘Net brand in de verte!’ zei Ben.

‘Maar veel mooier,’ meende Rudi. ‘Wat is het nog druk op den weg, hè? Heele risten van auto's achter elkander.’

‘'t Lijken wel uien,’ vond Ben, ‘risten uien!’

‘Ook een mooie vergelijking,’ lachte Joop.

Onder allerlei grappen reden zij verder en zonder ongelukken kwamen zij bij Frans aan boord terug. Deze hoorde hen al op eenigen afstand aankomen, zoo vroolijk klonk hun lachen en joelen, en het deed hem genoegen, dat zij zoo'n prettigen tocht hadden gemaakt.

De fietsen werden weer aan boord opgeborgen, en Piet Rastonder bedankte Frans hartelijk voor het gebruik, dat hij van diens karretje had mogen maken.

‘Een volgenden keer houd ik de wacht bij de booten, Kappie,’ zei hij, ‘dan kan jij gaan rijden.’

‘Accoord,’ zei Frans.

‘Ik heb de avondbladen, Frans,’ zei Rudi. ‘We zullen eens gauw gaan kijken, of daar nog nieuws in staat.’

‘Ja, ja, laten we gauw zien,’ riep Piet. ‘Ik ben wel benieuwd, of er al weer wat naders bekend is.’

Rudi vloog met zijn oogen de pagina's van het *Handelsblad* door. Opeens las hij:

De verwisselde aktentasschen.

‘Ha,’ riep hij uit. ‘Hier heb ik het. Luister maar.’ En toen las hij hard-op:

‘De verwisselde aktentasschen.

De justitie heeft een nieuw spoor ontdekt van de daders van den grooten diefstal in het Centraal-station alhier. Het schijnt den dief of dieven gelukt te zijn, de stad te verlaten, vermoedelijk in een motorboot. Een feit is het, dat door twee mannen een snelvarend bootje, de Zwaluw genaamd, voor een paar weken is afgehuurd, en waarschijnlijk is het hun gelukt, door middel daarvan een goed heenkomen te zoeken. De gestolen aktentasch is drijvende gevonden aan de Ruyterkade, dicht bij den steiger van de Zaandamsche salonbooten, en de heer Werdal heeft haar als zijn eigendom herkend.

Iemand heeft zich aangemeld bij het Hoofd-Commissariaat, met de mededeeling, dat hij twee jonge mannen, die vrijwel voldeden aan het opgegeven signalement, in de genoemde motorboot de Zwaluw heeft zien stappen, waarmede zij bijna op hetzelfde oogenblik wegvoeren. Het trok zijn aandacht, dat zij zeer gejaagd waren in hun bewegingen en groote haast maakten, om weg te komen. Dat zij de tasch in het water wierpen, heeft hij niet gezien. Bij onderzoek is gebleken, dat “de Zwaluw” voor

veertien dagen was afgehuurd en dat de huur vooraf was betaald. De wissel is noch bij de Amsterdamsche Bank, noch bij een harer bijkantoren aangeboden, terwijl bij de inwisseling van Engelsche banknoten zorgvuldig wordt opgelet, dat verdachte personen daarmede geen succes kunnen hebben. Overigens is van de daders nog geen spoor gevonden.'

'Meer staat er niet van,' zei Rudi, en hij keek Frans strak aan, want het was nu duidelijk, dat de man in de slaapafdeeling niet in het bezit van de gestolen aktentasch kon zijn, als deze zich in handen der politie bevond. Hij begreep er nu niets meer van.

'De politie is dus al weer een stapje gevorderd,' zei Ben, en hij keek met een fijn lachje Rudi aan om hem te kennen te geven, dat diens vermoedens omtrent den gast geheel verkeerd waren geweest.

'En wat zeggen de andere bladen?' vroeg Frans.

'De *Telegraaf* zegt ongeveer hetzelfde,' zei Piet Rastonder. 'Ik houd het er voor, dat de dieven zich, na het feit gepleegd te hebben, zoo gauw mogelijk uit de voeten hebben gemaakt, en te Ymuiden in zee gestoken zijn, om naar hun land terug te keeren. Want die twee Engelschen zijn natuurlijk de daders, dat staat bij mij vast.'

Er werd nog lang en breed over de zaak gesproken, maar Rudi nam er geen deel aan. Hij zat in diep gepeins verzonken en kon de gedachte maar niet van zich afzetten, dat de dader of een van de daders zich bij hen aan boord bevond. Het bezit van die aktentasch vond hij al heel erg toevallig, al was het dan ook niet de tasch van zijn vader, - en dat die man een geheim had, was zeker; hij had het immers zelf aan Frans bekend, en geweigerd, zijn koffertje door hem te laten onderzoeken.

Neen, dat deze man met den geheimzinnigen diefstal in verband stond, viel niet te betwijfelen, en hij besloot opnieuw, hem zorgvuldig in het oog te houden.

Eindelijk werd het tijd om te gaan slapen. Piet Rastonder zocht zijn matras op in het kajuitje van de Watertor, en de anderen bleven aan boord van de Woelwater. Maar Rudi legde zijn matras neer vlak voor de deur van de slaapafdeeling, zoodat de man, als het hem al gelukte om de gesloten deur open te maken, over hem heen moest stappen, wilde hij het jacht kunnen verlaten. En toen de anderen al lang in diepe rust lagen, was Rudi nog klaar wakker, en lag hij te peinzen over alles wat er voorgevallen was, en te luisteren naar elk geluid, hoe gering ook, dat van de andere kajuit tot hem mocht doordringen.

't Was hem onmogelijk, den slaap te vatten.

Tiende hoofdstuk.
Rudi doet een gewichtige ontdekking.

't Zal ongeveer om half een in den nacht geweest zijn, toen Rudi een licht gestommel in de slaap-afdeeling meende te hooren. Hij richtte zich heel voorzichtig op, om zijn aanwezigheid daar niet te verraden, en legde zijn oor tegen de deur, om te luisteren. Neen, 't bleef doodstil in het vertrek daarnaast. Hij moest zich vergist hebben; zeker speelden zijn zenuwen hem parten, want dat hij zenuwachtig was, zelfs in hooge mate, kon hij niet ontkennen. Hij voelde op dit oogenblik zelfs, dat hij over al zijn leden beefde.

Hij luisterde en luisterde.

Hoor, daar drong weer een zacht geritsel tot hem door. 't Scheen hem toe, of de man zich van zijn divan liet glijden. Ja, ja, dat was ook zoo, hij kon zich niet vergissen. Maar - hemel, wat was dat? Hoorde hij wel goed? O, 't was zoo, ongetwijfeld was het zoo: de man liep door de kleine kajuit heen en weer. - Maar hoe was dat mogelijk? De man kòn immers niet loopen? Hoor, - daar stootte hij zelfs tegen een of ander voorwerp aan, misschien wel het tafeltje, en meteen werd het weer doodstil in het kleine vertrek. Minuten lang deed er zich niet het minste geritsel hooren. Men zou kunnen denken, dat er zich geen levende ziel bevond.

Rudi dacht na. Ha, die man mòèst een bedrieger zijn, die onder een valschen schijn zich met voordacht aan boord van de Woelwater had laten opnemen. Rudi geloofde nu niet meer, dat hij gevallen was en zijn knie zoodanig had bezeerd, dat hij niet loopen kon.

Maar met welk doel kan dat alles geschied zijn? Wat had hij er aan, om hier eenzaam in die slaapafdeeling te liggen? Als hij de dief was, waarom poogde hij dan niet, zich zoo gauw mogelijk met zijn schat in veiligheid te stellen?

Wacht even! Misschien had hij juist de Woelwater wel uitgekozen, omdat dit jacht aan den heer Werdal toebehoorde en dat het dus wel niemand in het hoofd zou opkomen, hem daar te zoeken. Ha ja, zoo zou het zijn, en dan, Rudi moest het toegeven, was het inderdaad buitengewoon slim bedacht. Welke politie-man, 't zij hoog of laag, zou er aan denken, het jacht van den heer Werdal te inspecteeren, of zich daar de dief misschien verscholen kon hebben? Niemand immers! O, thans doorgrondde hij den man volkomen en begreep hij, wat zijn doel was. Hij wilde zich gedurende eenige dagen op een veilige plaats, en dat was in dit geval de Woelwater zeer zeker, verbergen, totdat de eerste opwinding over zijn brutale daad wat geluwd was, om dan, als men niet meer zoo scherp toekeek, de vlucht te nemen naar het buitenland.

Ha, daar hoorde hij weer eenig geluid.

Rudi luisterde met ingespannen aandacht. Hoor, er werd een slot omgedraaid, een klein slootje, zeker dat van zijn koffer. En plotseling zag Rudi even later door een klein reetje in de deur een flauw licht in de andere kamer.

Rudi's hart klopte hem haast hoorbaar in de borst van opwinding en zijn adem hokte hem in de keel. Zie, 't licht kwam dichterbij, het naderde de deur. Toen hoorde hij een sleutel in het slot steken o, zoo langzaam en stil.....

‘Zeker een looper,’ dacht Rudi. ‘Ziedaar het geheim van zijn koffertje: een dievenlantaarn en loopers.’ 't Werd hem nu alles duidelijk.

Het slot draaide om, Rudi kon zich in het geheel niet vergissen. Hij richtte zich onhoorbaar wat meer overeind, om zich op den man te kunnen werpen, zoodra het dezen gelukken mocht, de deur te openen. Maar dat kon immers niet? Er zaten aan dezen kant toch twee grendels op? Die man kon toch niet tooveren?

Maar je kon niet weten! Als hij loopers had, om sloten te openen, wie weet over welke middelen hij dan misschien wel beschikte, om ook grendels weg te schuiven.

Rudi was op zijn hoede. Hij hoorde duidelijk, dat de man met kracht tegen de deur drukte. Maar 't hielp hem niets, zij bleef dicht, de grendels bleken den uitgeoefenden druk te kunnen weerstaan.

‘Neen man,’ dacht Rudi, ‘dat is mis. Je zit achter slot en grendel en je komt er zoo gemakkelijk niet uit. Ha, hij geeft zijn pogingen op. Den sleutel draait hij weer om, - nu hoor ik hem duidelijk loopen. - Ik ben toch benieuwd, hoe het morgenochtend met zijn knie gesteld zal zijn, en of hij dan de comédie nog langer zal voortzetten. Als hij dat doet, - dan zal ik hem ronduit in zijn gezicht zeggen, wat hij vannacht gedaan heeft, en dan zal ik zijn koffer van binnen bekijken, al moet ik ook geweld gebruiken en hem kort en klein slaan. En dan zal ik

aan Papa telegrafeeren, of Frans het goedvindt of niet. Ik wacht niet langer.'

Rudi hoorde, hoe het slootje van den koffer weer werd omgedraaid en dat de man weer op zijn divan ging liggen. En na een poosje kondigde hem een luid gesnork aan, dat hij in slaap gevallen was, waaruit hij gemakkelijk kon afleiden, dat hij zijn pogingen tot ontvluchting althans voor dezen nacht had opgegeven.

Rudi strekte zich ook weer op zijn matras uit, maar hij wilde wakker blijven en luisteren. Dat deed hij dan ook, en hij luisterde net zoo lang, tot hij in slaap viel. Toen sliep hij aan een stuk door tot den volgenden morgen, maar hij was weer het eerst van allen in de kajuit wakker. Met schrik richtte hij zich half op, en zijn eerste beweging was te voelen, of de grendels nog op de deur zaten en of deze nog goed gesloten was. Alles was in orde.

Ben en Joop lagen nog in een vasten slaap. Zij hadden van hetgeen er 's nachts gebeurd was, niets gemerkt.

Rudi verliet op zijn teenen de kajuit om zich naar Frans te begeven. Wat zou deze ophooren, als hij hem het nieuwe avontuur vertelde, dat hij dien nacht beleefd had.

Hij vond hem in het kleine toiletkamertje, waar hij bezig was zich te wasschen.

'Morgen, Frans!'

'Morgen Rudi! Goed geslapen?'

'Gaat nog al, Frans. Ik heb een nieuwe ontdekking gedaan, en het geheim van het koffertje van onzen logé uitgevorscht. Ik weet, wat het bevat.'

'Wat dan?' vroeg Frans lachend, terwijl hij een

mooie scheiding in zijn haar maakte. ‘Heb je 't van binnen bekeken?’

‘Neen, - maar laat ik je eerst zeggen, dat de man een bedrieger is, die onder een valschen schijn zich hier aan boord heeft laten opnemen. Hij kan *loopen,* Frans, - hij kan *loopen!*’

‘Onmogelijk,’ zei Frans. ‘Heb je 't gezien?’

‘Neen, niet gezien, maar gehoord, Frans. Ik zeg je, dat hij even goed kan loopen als jij en ik. Die man is *niet* gevallen en heeft zijn knie *niet* bezeerd. Hij heeft dat maar voorgewend om ons medelijden op te wekken. 't Is de dief, Frans. Hij heeft dat alles even listig bedacht en uitgevoerd, als den diefstal zelf.’

Frans kamde niet meer. Hij keek Rudi verbaasd aan, en vroeg:

‘Weet je dat alles zeker, Rudi?’

‘Zoo zeker, als dat tweemaal twee vier is,’ bevestigde Rudi. ‘En ik weet nog veel meer. Wil ik je zeggen, wat zijn koffertje bevat?’

‘Ja ja, zeg het,’ zei Frans haastig, zoo nieuwsgierig was hij thans.

‘Ten eerste zitten er kleurstoffen in, waarmede hij zijn knie geverfd heeft, om ons te bedriegen.....’

‘Heb je dat gezien?’

‘Neen, maar ik weet het zeker, want hij is niet gevallen en dan kan zijn knie dus niet bont en blauw zien, of zij moet geverfd zijn. Ten tweede zit er een dievenlantaarn in.....’

‘Gezien? Zelf gezien?’

‘Neen, maar het licht wel. En ten derde zitten er valsche sleutels en loopers in, Frans.....’

‘Valsche sleutels en loopers?’ zei Frans, die ten toppunt van verbazing was. ‘Maar Rudi, je hebt gedroomd.’

‘Valsche sleutels en loopers, zeg ik je, en ik heb niet gedroomd. Hij heeft zich van zijn divan laten glijden, o zoo zacht, Frans, maar ik hoorde het toch, want ik lag op de loer, - en toen heeft hij zijn lantaarn aangestoken. Door een kiertje langs het kozijn zag ik het licht naderbij komen, toen stak hij een looper in het slot, of een valschen sleutel, dat weet ik niet, en hij draaide het slot om. Dat heb ik duidelijk gehoord, Frans, en ik was klaar wakker. Daarna drukte hij met kracht tegen de deur, om haar te openen, maar het ging niet, want zooals je weet, had je er de grendels voorgeschoven. Dat zal hem niet meêgevallen zijn, - en toen het hem niet gelukte, heeft hij het slot weer omgedraaid, de loopers en zijn lantaarn in het koffertje gesloten, en is hij gaan slapen. Ik hoorde den kerel snorken als een os, net zoo rustig, of er niets gebeurd was. Nu, wat zeg je van dat alles, Frans? Heb ik gelijk, of heb ik geen gelijk, dat ik hem voor den dief houd?’

‘'t Is een merkwaardige ontdekking, die je gedaan hebt, ongetwijfeld een merkwaardige ontdekking,’ zei Frans, die peinzend, nog met de kam in zijn hand, Rudi aanstaarde. ‘Ik geloof, dat het thans tijd wordt, om in te grijpen. Langer wachten zou gevaarlijk kunnen zijn. Wil ik je wat zeggen, Rudi? Hij moet ons thans zijn koffertje toonen, of wij maken er ons met geweld meester van, en als het alles waar blijkt, wat je verteld hebt, dan waarschuwen we onmiddellijk de politie hier, en we telegrafeeren aan je Papa. Maar ik kàn het haast niet gelooven, en het wil wij maar niet uit het hoofd, dat je gedroomd hebt.’

‘Ik was klaar wakker en heb niet gedroomd. En ik ben het met je eens, dat we thans niet langer

mogen dralen, dat er gehandeld moet worden. Laten we dadelijk naar hem toe gaan en hem de pen op den neus zetten. We zullen den bedrieger ontmaskeren. Kom, ga meê!'

'Goed, laten we gaan,' zei Frans. 'We mogen er geen gras over laten groeien. Ik zal Hansje om zijn ontbijt en een kop thee vragen en zien, hoe hij zich houdt, als wij naar zijn knie informeeren. Ik ben wel benieuwd, wat hij dan zeggen zal.'

'En ik niet minder,' zei Rudi, die doodsbleek zag van opwinding.

Met een presenteerblad, waarop het ontbijt van den vreemden gast, traden zij diens slaapvertrek binnen. De jongens sliepen nog. De man lag lang-uit op zijn divan. Terwijl Frans het blad op het tafeltje plaatste, draaide Rudi de deur achter zich op slot, teneinde een eventueele poging tot ontvluchten onmogelijk te maken.

'Morgen, mijnheer Jansen,' klonk hun groet, en Frans liet er op volgen: 'Wel, hoe voelt u je? Hoe is het met uw knie?'

'Nog hetzelfde,' zei de man, 'misschien is de pijn iets minder. Maar tot mijn spijt voel ik me nog niet in staat om te loopen. Ik moet u nog voor een enkel dagje, langer niet, hoop ik, gastvrijheid verzoeken.'

'O ja?' zei Frans met een geheimzinnig lachje. 'Wel mijnheer, wij zullen u een gastvrij onderdak gaarne bezorgen, al is het niet hier aan boord. Apropos, mijnheer, is het met uw knie weer erger geworden sedert dezen nacht? Want toen liep u hier met het grootste gemak in het vertrek op en neer, en het scheen u volstrekt geen moeite te kosten.'

De heer keek hem in de grootste verbazing aan.

‘'k Wou, dat het waar was, schipper,’ zei hij. ‘Ik vrees, dat u gedroomd heeft.’

‘Heusch niet,’ zei Frans. ‘Maar ik wil er niet met u over twisten, mijnheer, - ik ben hier gekomen, om u een verzoek te doen.’

‘Spreek op, schipper, als ik u een genoegen kan doen, zal mij dat veel vreugde geven. Ik ben u al zooveel verplicht.’

‘'t Is maar een kleinigheid, mijnheer Jansen. Wij willen graag uw koffertje eens van binnen bekijken. U ziet, wij verlangen niet veel.....’

‘Onmogelijk, schipper,’ zei de man, terwijl hij zijn arm over zijn koffer legde, om hem te beschermen. ‘Ik heb u gisteren al gezegd, dat die koffer een geheim bevat, dat ik niet aan een ander mag openbaren. Ik kan het u niet toestaan. En ik zou vannacht geloopen hebben, zegt u? Dat is een vergissing van uw kant, schipper, een heel groote vergissing. U weet, dat ik niet loopen kàn. Overtuig u maar, hoe mijn knie er uitziet.’

Bij die woorden nam hij het compres van zijn knie, die er thans bont en blauw bleek uit te zien.

Frans lachte fijntjes.

‘Geef mij dien doek eens even, mijnheer,’ zei hij.

Hij greep hem den heer Jansen uit de hand, dompelde hem in het water, en wreef hem met kracht over de geblesseerde knie.

‘Hahahaha,’ lachte hij hardop, ‘dat is vermakelijk, mijnheer, kijk eens, al die mooie kleurtjes verdwijnen, als sneeuw voor de zon! Wel heb ik van mijn leven, uw knie wordt als met een tooverslag zoo blank als kalfsvleesch, mijnheer, 't is waarlijk een wonder! En wil u eens hooren, wat er zooal in uw koffertje zit? Wij behoeven het niet eens te openen,

om het te zien. Vertel jij het mijnheer Jansen maar eens even, Rudi; jij weet er alles van.'

'Mijnheer,' viel Rudi in en hij zag zoo bleek als een doek, 'u bent de dief, die mijn Papa bestolen heeft. Dat koffertje bevat valsche sleutels en loopers, mijnheer, en een dievenlantaarn, en verfstof, waarmede u die bedriegelijke kleuren op uw knie hebt aangebracht, en vermoedelijk een chèque op de Amsterdamsche Bank, groot tien duizend pond en bovendien nog vijfduizend pond in Engelsche banknoten. U bent een bedrieger, mijnheer, die u onder een valschen schijn hier aan boord hebt laten opnemen, zeker in de gedachte, dat de politie u wel niet zoeken zou op het jacht van den man, dien u bestolen heeft. U was wel slim, mijnheer, maar niet slim genoeg. U heeft vannacht hier *geloopen,* mijnheer, *geloopen* zeg ik, ondanks uw geblesseerde knie, en u heeft een dievenlantaarn aangestoken en met een looper het slot van de deur opengedraaid, om te ontsnappen, - maar er zaten gelukkig ook nog grendels op de deur, zoodat het u niet kon gelukken. Maar nu is uw spel uit, mijnheer.....'

'Ja, nu is het uit!' riep Frans, die zich snel voorover wierp en zich onverwachts van het koffertje meester maakte.

Rudi hield zich gereed, om Frans bij te staan, zoo dat noodig mocht blijken, maar - het wàs niet noodig. De man deed geen enkele poging, om Frans te weerhouden, of bij zijn leugens te volharden. Integendeel, hij liet zich vlug van zijn divan glijden en keek Frans en Rudi lachend aan.

'Haha!' riep hij hun toe. 'Dus de comédie is uit?'

'Die is uit!' riep Frans terug.

'Volmaakt uit!' riep Rudi.

Frans greep het koffertje bij de twee handvatten en rukte zoo hard hij kon, om het slot te verbreken.

‘Pas op!’ riep de man hem toe. ‘Maak het niet stuk. Ik zal u het sleuteltje geven, dan kunt u zien, wat het bevat. Span uw verwachtingen niet te hoog, want ik herhaal, dat het geen geldswaarden bevat. Ik ben geen dief, al ben ik ook in het bezit van loopers en valsche sleutels. Wilt u niet eerst mijn kleeren fouilleeren, schipper? Dan weet u zeker, dat ik het geld daar niet heb.’

‘Dat wil ik!’ zei Frans. ‘Hier Ru, pas jij op dezen koffer.’

Frans zorgde er wel voor, dat er geen plekje op 's mans lichaam ondoorzocht bleef, en diens kleeren inspecteerde hij van boven tot onder. Hij vond echter niets van het gestolen geld.

‘Bent u thans voldaan?’ vroeg de man. ‘Ziehier den sleutel van het koffertje. Maak het open en bekijk den inhoud. Ik herhaal, dat het inderdaad mijn geheim bevat, dat ik thans echter niet langer verbergen kan en wil. Ik moet mij op uw geheimhouding verlaten.’

Frans maakte den koffer open en onderzocht, of deze geen dubbelen wand of bodem had, maar dat bleek niet het geval te zijn. Wel zag hij al dadelijk bij het openen een geladen revolver van het nieuwste model.

‘Haha,’ zei hij, ‘dat is gevaarlijk speelgoed, mijnheer. U vindt zeker wel goed, dat ik dat dingetje in mijn zak steek? U mocht er eens kattekwaad meê willen uitvoeren.’

Frans voegde de daad bij het woord.

‘Ga gerust uw gang,’ zei de man. ‘Ik zal het u niet beletten.’

‘En wat heb ik hier?’ vroeg Frans, terwijl hij een pakje van het papieren omhulsel ontdeed, waarin het gewikkeld was. ‘Wel, wel, valsche baarden en snorren, zwart, bruin, blond en grijs. U is goed voorzien, mijnheer.’

‘Niet waar?’ vroeg de man met een lachje, terwijl hij zijn knie bedekte en zijn toilet in orde bracht. ‘Hê, het doet me goed, mijn beenen weer eens lekker te kunnen strekken. Van dat langdurige liggen worden ze gauw stijf. En - hahaha! de pijn in mijn knie is totaal verdwenen, - totaal zeg ik. Ik kan weer loopen als een kievit!’

Rudi keek den man verwoed aan. Wat een brutaliteit, om nu nog grappen te durven maken.

‘Kijk Ru, daar heb je de dievenlantaarn, waarvan je sprak. Je hebt blijkbaar toch niet gedroomd. En een bos loopers en valsche sleutels, - haha, mijnheertje, u hebt wel verdachte bagage in dat koffertje. Ik kan me nu wel begrijpen, dat u het liever niet van binnen liet bekijken. Ik geloof meer en meer, dat wij een gevaarlijken logé aan boord gehad hebben, en hoe eerder we u kwijt raken, hoe aangenamer het mij zal zijn.’

‘Zet me aan wal,’ stelde de man lachend voor. ‘Dan bent u ineens van mij ontslagen.’

‘We zullen u een behoorlijk uitgeleide bezorgen, mijnheer,’ zei Frans spottend. ‘Hebben wij dan al den dader van den grooten diefstal in het Centraal-station niet in handen, - wij twijfelen er niet aan, of de politie zal u met vreugde van ons overnemen. U schijnt me een hoogst gevaarlijk individu toe, mijnheer. Rudi, ga jij hier of daar in een winkel het politie-bureau opbellen om te vertellen, wat voor vangst wij gedaan hebben.’

Rudi wilde het vertrek verlaten, toen de heer hem toeriep:

‘Wacht nog even, jonge vriend.....’

‘Vriend!’ riep Rudi hem beleedigd toe. ‘U bent een schaamteloos mensch, mijnheer..... Ik ben uw vriend niet!’

‘Toch verzoek ik u nog een oogenblik te wachten, jonge vriend,’ hernam de vreemdeling lachend. ‘Uw onderzoek is niet volledig geweest. Mijn koffertje bevat nog iets, dat aan uw aandacht ontsnapt is. Zie maar hier.’

De heer maakte een klein doosje open, en liet hun een voorwerp zien, dat wel iets op een medalje geleek. Frans nam het van hem over en bekeek het aandachtig.

‘Wat is dat?’ riep hij uit. ‘Dat lijkt wel een politie-penning!’

‘Dat is het ook,’ zei de vreemdeling met een lachje. ‘Ik ben van de politie, goede vrienden, rechercheur te Amsterdam, en laat ik er maar dadelijk bijvoegen, dat Rudi gelijk heeft gehad, toen hij beweerde, dat ik mij met voordacht en onder valschen schijn op dit jacht heb laten opnemen. Ik bewonder zijn scherpzinnigheid, al heeft hij dan ook, door mij voor den dief te houden, een verkeerde gevolgtrekking uit zijn waarnemingen gemaakt. Vergeef mij, dat ik getracht heb, u in vele opzichten te misleiden. De brutale diefstal was mij natuurlijk bekend, en ik heb juist Amsterdam verlaten, om de daders op te sporen. Gelooft u mij misschien nog niet? Welnu, zie hier mijn aanstelling.’

Bij die woorden haalde hij een geschrift uit zijn portefeuille, dat hij Frans en Rudi liet lezen.

Zij konden thans niet langer twijfelen.

‘Rechercheur!’ prevelde Rudi verbaasd. ‘Rechercheur!’

‘Van de politie!’ mompelde Frans. ‘Maar mijnheer, dat verklaart alles.’

‘Niet waar?’ sprak de heer. ‘Mijn naam is geen Jansen, maar Snellevoort, en alles, wat ik van dien mijnheer Jansen verteld heb, was verdicht.’

‘En die portefeuille, daar in uw binnenzak?’ vroeg Rudi.

‘Dat is de aktentasch, die de dieven uw vader in handen hebben gespeeld in ruil voor de zijne. De Commissaris heeft haar mij medegegeven. Misschien kon ik haar noodig hebben, dacht hij, hoewel ik daar wel aan twijfel. Gistermorgen, toen de tasch van mijnheer Werdal bij de Ruyterkade drijvende is gevonden en op het bureau gedeponeerd werd, kwamen wij al dadelijk tot de conclusie, dat de dieven per motorboot de stad verlaten moesten hebben, waarvan wij reeds een flauw vermoeden hadden, daar wij toen al wisten, dat de “Zwaluw” voor een veertien dagen was afgehuurd. De dieven hebben alles zeer slim overlegd, maar wij hopen slimmer te zijn. Begrijpt u nu, waarom ik mij bij u aan boord heb laten opnemen, en waartoe mijn comédie-spel heeft gediend? Ik wilde morgen op het Kagermeer zijn om te zien, of zij zich daar bevinden. Hoogstwaarschijnlijk nemen zij den schijn aan van een pleizierreisje te maken.....’

Frans en Rudi begonnen langzamerhand van hun groote verbazing te bekomen. Zij waren er beiden thans ten volle van overtuigd, dat zij zich leelijk in hun gast vergist hadden en hem ten onrechte hadden beschuldigd de dief te zijn, terwijl hij daarentegen juist van de politie bleek

te wezen. Een grootere vergissing hadden zij moeilijk kunnen maken. Alleen Rudi had nog iets te vragen.

‘Maar mijnheer,’ vroeg hij, ‘met welk doel trachtte u dan vannacht te ontsnappen.....’

‘Ik wilde mij in verbinding stellen met de politie hier in Leiden,’ antwoordde de heer Snellevoort. ‘Ik had den Commissaris willen verzoeken vandaag met mij per motorboot het feest op het Kagermeer bij te wonen, vergezeld van eenige agenten in politiek, vrienden zoogenaamd, om eventueel, als dat noodig mocht blijken, de behulpzame hand te kunnen bieden bij de arrestatie van de dieven. Maar ik vond de deur op slot, en achteraf beschouwd lijkt het me voorloopig beter toe, de politie hier nog met rust te laten. Als het mij gelukt, de dieven te ontdekken, dan is er toch voor hen weinig of geen kans, dat ze mij ontsnappen.’

‘Maar waarom zocht u hen juist hier, mijnheer?’ vroeg Frans. ‘'t Zal op het Kagermeer vandaag bijzonder druk zijn.....’

‘Juist daarom,’ zei de rechercheur. ‘Hoe voller en drukker, hoe liever zij het zullen hebben, want dan hebben zij minder kans op ontdekking. Als zij zich hier of daar op stille plaatsen trachten te verbergen, loopen zij veel meer gevaar gesnapt te worden, dan hier in de drukte. Vergeet niet, dat door het geheele land de politie is gewaarschuwd, en dat begrijpen zij zelf ook heel goed.’

Rudi was thans volkomen tevreden gesteld. Hij was er blij om, dat de rechercheur bij hen aan boord was en hoopte nu maar, dat het dezen gelukken mocht, de dieven te ontdekken. Hij vond het een prachtig avontuur en wreef zich vergenoegd in zijn

handen. Zijn bleekheid was totaal verdwenen en hij had weer een kleur op zijn wangen.

‘Ik hoop u thans volkomen overtuigd te hebben, dat u van mij niets te vreezen heeft, en dat ik een eerlijk man ben?’ vroeg de heer Snellevoort ten slotte met een lachje.

‘Ik ben volkomen overtuigd,’ zei Rudi, hem de hand toestekende, ‘en ik vraag u wel excuus voor de slechte gedachten, die ik omtrent u gekoesterd heb.’

‘Wat te begrijpen was, nadat mijn aktentasch eenmaal uw argwaan had opgewekt.’

‘En wat is nu verder uw plan?’ vroeg Frans.

‘Ja,’ hernam de heer Snellevoort, ‘dat is een moeilijk probleem. Zijn de andere jongens te vertrouwen?’

‘O ja, volkomen,’ zei Rudi.

‘Jawel, maar kunnen zij een geheim bewaren?’

‘Ongetwijfeld!’ riep Rudi uit, die op zijn vrienden vertrouwde als op zichzelven.

‘Aan wien zouden zij het moeten verklappen, als wij op het Kagermeer rondvaren?’ vroeg Frans. ‘Zij zouden er immers niet eens de gelegenheid toe hebben?’

‘En uw vrouw, schipper?’ vroeg de rechercheur.

‘Die verkeert immers in hetzelfde geval?’ merkte Frans op. ‘Maar waarom al die geheimzinnigheid?’

‘Omdat ik in de noodzakelijkheid verkeer, hen ons geheim mede te deelen. Kijk, ik zou graag vandaag nog bij u aan boord blijven, maar niet hier in deze afdeeling. Ik zou mij vrij en frank over het dek

willen bewegen, om onbelemmerd te kunnen kijken, waarheen ik wil. Zou u mij nog een dag gastvrijheid willen verleenen?'

'O ja, zeker!' riepen Rudi en Frans om het hardst.

'Dank u. We kunnen dan twee wegen inslaan. U kunt mij hier per raderbaar van de boot laten halen, bijvoorbeeld door de Leidsche politie. Op het bureau kan ik mij onherkenbaar maken, door een valsch baardje en een knevel.....'

'En dan?' vroeg Rudi opgetogen, want hij vond, dat het avontuur hoe langer hoe belangwekkender werd.

'Wel, juist als u van wal wil steken, kom ik aanwandelen en ik verzoek u, mede te mogen varen naar het Kagermeer. Ik sta er u voor in, dat uw vrienden, en zelfs uw vrouw, schipper, mij niet zullen herkennen. Op die manier zou ik weer aan boord kunnen komen.....'

'Juist,' zei Frans. 'En de andere weg, dien u bedoelt?'

'Is deze,' vulde de rechercheur aan, 'dat wij aan uw vrouw en uw vrienden ronduit zeggen, wie ik ben en hun medewerking inroepen, om mijn geheim niet te verklappen. Nu twijfel ik wel niet aan hun goede bedoelingen, en zij zullen mij gaarne alles beloven, wat ik hun verzoek, maar ik vrees, dat zij zoo opgetogen zullen zijn over het feit, dat zij een rechercheur aan boord hebben, dat zij mij geen moment uit het oog zullen verliezen en in al mijn handelingen, ja zelfs in het kleinste gebaar van mijn hand, iets bijzonders zullen zien. En zulk een buitengewone belangstelling kon alles wel eens in de war sturen, ja, zij zou zelfs in staat zijn, onwillekeurig de aan-

dacht van anderen op mij te vestigen. En die kans wil ik liever niet loopen.'

'Het eerstgenoemde plan lijkt mij het beste,' sprak Frans. 'Hoe minder personen in het geheim zijn, hoe beter, en wij weten het dan maar met ons drieën. Als uw vermomming maar zoodanig is, dat zij u niet kunnen herkennen.'

'Ja,' zei Rudi. 'In dat geval geef ik er ook de voorkeur aan.'

'Goed,' sprak de rechercheur. 'Zoo zal het dan gebeuren. U kunt misschien vandaag wel een mannetje gebruiken, die u af en toe aflost aan het stuur? Of een knecht, die den motor bedient? Of een monteur, om u te helpen?'

'Ja ja, dat is heel goed,' zei Frans lachend.

'Afgesproken. Laat Rudi dan maar de politie opbellen met het verzoek, om mij per brancard naar het bureau te brengen. Ik ga dus maar weer op mijn divan liggen, en zal mijn ontbijt intusschen gebruiken. Vertel maar aan de anderen, dat u mij niet een bepaald vertrouwd persoon vindt en mij liever niet langer aan boord wilt houden.'

'Goed, zoo zal het gebeuren,' zei Frans.

En hij verliet met Rudi de slaap-kajuit.

Elfde hoofdstuk.
De Woelwater neemt een monteur aan boord.

‘Komen jullie ontbijten?’ riep Hansje Frans en Rudi toe, zoodra dezen uit het slaapvertrek te voorschijn kwamen.

Joop, Ben en Piet zaten reeds aan tafel en deden zich te goed aan een geurigen kop thee.

‘Graag!’ zei Frans, en zij voegden zich bij de anderen.

‘Wat een lang bezoek hebben jullie daar af gelegd,’ hernam Hansje. ‘Hoe is het met hem?’

‘Ja, we hebben een praatje met mijnheer Jansen gemaakt,’ zei Frans. ‘Hij wenscht liever van onze gastvrijheid niet langer gebruik te maken, omdat hij vreest, dat hij ons overlast aandoet. Ook beweert hij, dat het met zijn knie maar niet beter gaat. Hij heeft dus verzocht, of wij straks de politie willen optelefoneeren, om haar te verzoeken hem per brancard af te halen. Dan kunnen ze hem naar een dokter brengen.’

‘De arme man,’ zei Hansje met medelijden. ‘Hij kon toch ook heel goed een dokter hier laten komen? Dat was toch veel gemakkelijker voor hem?’

‘Och, waarom?’ zei Frans. ‘Laat hem maar gaan, hij wil het immers zelf?’

‘Dat zeg ik ook,’ zei Ben. ‘We zijn veel vrijer, als

hij van boord is. Wil ik straks even telefoneeren? Ik ga toch nog een paar prentbriefkaarten koopen.'

'Ik ook, ik ook!' riepen de andere jongens. En Rudi voegde er aan toe: 'We hebben gisteravond niet geschreven. Laten we het dus straks dadelijk doen, dan kunnen we ze hier nog posten, voor wij afvaren. En dan zal ik meteen wel telefoneeren.'

'Goed,' zei Frans. 'Laten we zoo afspreken. Hansje moet toch ook zeker nog even de stad in, om den noodigen voorraad in te slaan. Op het Kagermeer zal wel niet veel te krijgen zijn.'

Na het ontbijt gingen Hansje en de jongens de stad in, Hansje om brood, vleesch, groente en vruchten te koopen, en de jongens, om mooie prentkaarten uit te zoeken. In den boekwinkel mocht Rudi van de telefoon gebruik maken. De Commissaris van politie beloofde hem, den zieken man onverwijld door een paar agenten te zullen laten afhalen.

Dat deed hij dan ook, want de jongens waren nog maar pas aan boord teruggekeerd, of reeds verscheen de brancard op de aanlegplaats. Een hoofdagent kwam aan boord, waar Frans hem dadelijk naar den rechercheur bracht, met wien hij een geheim onderhoud had. Toen werden de jongens en Hansje binnen geroepen, om afscheid van hem te nemen. Hij drukte hun allen hartelijk de hand en betuigde hun, en Hansje in het bijzonder, zijn groote erkentelijkheid voor alles, wat zij voor hem gedaan hadden. Daarna kwamen de agenten terug, en droegen hem in hun sterke armen naar boven en legden hem in den brancard. Hansje had tranen in de oogen, toen zij dat zag, en zij mompelde:

'Arme man! - Waarom bleef hij niet aan boord?'

Er was op de straat een groote oploop van menschen ontstaan, die allen even nieuwsgierig waren naar hetgeen er gebeuren zou.

‘'t Is een man!’ riep de een.

‘Hij heit zijn been gebroken,’ beweerde een ander.

‘Ze gane hem naar het ziekenhuis brengen,’ voorspelde een derde.

‘Of naar het bero,’ opperde een vierde, die wat wantrouwig van aard was.

‘Wel ja, zeg maar van naar de gevangenis!’ spotte een ander.

‘Kijk, daar komme zij met z'n fiets!’

Een van de beide agenten nam de fiets van Piet Rastonder over, die haar aan den wal had gebracht, en de andere duwde den brancard voort. Weldra waren zij uit het gezicht verdwenen, en de menschen aan den wal gingen uiteen. De jongens begaven zich naar de kajuit, om hun kaarten te schrijven, en brachten ze, toen zij er mede gereed waren, naar een brievenbus, die zich op een kleinen afstand van de boot bevond.

‘En nu gaan we varen, hè Kappie?’ vroeg Ben.

‘Ga jij met mij mede, Joop?’ vroeg Piet Rastonder, terwijl hij aan boord van zijn Watertor stapte.

‘Goed,’ zei Joop. ‘Jij ook, Ben? - Of Rudi?’

Neen, Ben en Joop besloten eerst nog aan boord van de Woelwater te blijven. Later op den dag zouden zij graag eens op de Watertor overstappen.

‘Gaan we, Kappie?’ riep Piet Frans toe.

‘Goed, - klaar!’ riep Frans terug.

De touwen werden losgemaakt en Piet stak van wal.

Weldra snorde zijn motor er gezellig op los en kliefde zijn scherpe boeg de golfjes, die dartelden in den gouden zonneschijn. Want het was prachtig weêr, en de jongens troffen het in dat opzicht bijzonder.

Piet zette koers naar het Kagermeer, maar toen hij een poosje later nog niets van de Woelwater merkte en eens omkeek, waar zij bleef, zag hij, dat het jacht nog aan den wal lag.

'Wat is dat?' zei hij tegen Joop, die er nog geen erg in had.

'De Woelwater ligt nog aan den wal. Zou hij pech hebben? Ik keer terug, Joop.'

Hij wendde het roer en had spoedig de Woelwater weder bereikt.

'Wat is er, Kappie? Heb je pech?' riep hij Frans toe, die de motorkast geopend had en de machine met aandacht bekeek.

'Ik kan hem niet op gang krijgen,' zei Frans, terwijl hij Rudi, die naast hem stond, een knipoogje van verstandhouding gaf. Deze wist wel, dat Frans met voordacht den toevoer van benzine verstopt had, om den rechercheur gelegenheid te geven, onder een geschikt voorwendsel aan boord te komen.

'Kun je 't niet vinden, Kappie?' vroeg Piet, die den motor stop gezet had en zijn Tor weer vastlegde aan den wal, voor de Woelwater. Ben, die zich op de Woelwater verveelde, kwam nu ook bij hen zitten.

'Neen,' zei Frans. 'Ik begrijp er niets van.'

'Misschien zit er weer een oud vischnet met een metaaldraad om je schroef,' plaagde Joop. 'Willen we even naar Kampen varen, om hem weer vrij te laten maken?'

'Dat is me te ver,' zei Frans. 'Komaan, ik zal het

nog maar eens probeeren, misschien lukt het me dezen keer.'

Maar het ging niet, er kwam niet het minste leven in den motor, wat Frans trouwens wel vooruit had kunnen voorspellen.

'Hij wil niet, Piet,' riep hij dezen toe. 'We zullen vandaag hier moeten blijven.'

'Hè, wat zou dàt jammer zijn!' zei Piet, wiens gezicht betrok bij dat droevig vooruitzicht. 'Juist, nu het daar zoo feestelijk zal wezen.'

'Wat kan ik er aan doen?' zei Frans, die nogmaals zijn motor inspecteerde. 'Ik begrijp niet, wat de oorzaak is.'

Op dat oogenblik klonk een stem van den wal:

'Een monteur noodig, mijnheer?'

Frans en Rudi keerden zich haastig om, want zij stonden met hun rug naar den spreker, en keken hem aandachtig aan. 't Was een nog betrekkelijk jonge man, met een donkeren knevel en baardje. Zijn kleeding bestond uit een kiel en pantalon van blauw linnen, zooals monteurs gewoonlijk dragen, en op zijn hoofd droeg hij een geruite pet met voorop een club-penning. Hij zag er op en top als een monteur uit, en geen van beiden herkenden in hem den man, die een groot uur geleden van het jacht afgedragen was.

''t Is hem niet,' fluisterde Rudi Frans toe.

'Neen, 'k geloof het ook niet,' antwoordde Frans.

'Een monteur noodig, mijnheer?' riep de man nogmaals. 'Is uw motor defect?'

'Ja,' zei Frans. 'Ben je monteur?'

'Ja mijnheer, - ik ben monteur. Wil ik eens even kijken?'

'Wees voorzichtig, Frans,' fluisterde Rudi.

‘Laten we geen verkeerde aan boord nemen. 't Is hem niet.’

‘Niet noodig?’ vroeg de man, die aanstalten maakte om zich te verwijderen.

‘Kom even aan boord,’ was het antwoord van Frans.

De man stond weldra naast hen, en alle drie bogen zich voorover, om in de motorkast te kijken.

‘Is mijn vermomming goed?’ vroeg de man, terwijl hij hen lachend aankeek.

Alle twijfel was thans verdwenen.

‘Uitstekend,’ zei Frans.

‘Ik had u niet herkend, hoewel ik u verwachtte,’ voegde Rudi er bij. En hij moest er zelf om lachen, dat hij zich zoo had laten beetnemen.

‘Heeft u verstand van motoren?’ vroeg Frans.

De man lachte.

‘Ik ben vijf jaar bij de haven-politie geweest,’ gaf hij ten antwoord. ‘Zou ik geen verstand van een motor hebben? En ik kan varen als de beste. U kunt me het stuur gerust toevertrouwen.’

‘Mooi,’ zei Frans. ‘Het defect zit in den benzinetoevoer. U moet de fout niet al te gauw vinden, dunkt mij. Des te meer reden bestaat er voor ons, om u vandaag aan boord te houden.’

‘Goed,’ - sprak de man, en hij schroefde een en ander van den motor los, om alles goed na te kijken.

‘Nu zal het zaakje wel in orde komen,’ riep Piet hun toe. ‘Wij gaan intusschen wat heen en weer varen.’

En lustig zongen zij hun lijfliedje van die dagen:

Varen, varen, over de baren,
Varen, varen, over de zee.

Na een half uurtje klonk hun, toen zij weer de aanlegplaats passeerden, plotseling het geronk van de Woelwater tegen en zagen zij deze van wal steken.

‘Hoera! Hoera!’ riepen zij, en zij zwaaiden met hun petten. ‘Leve de Woelwater! Leve Kappie! Leve Kappie!’

Piet wendde het roer en, op eenigen afstand gevolgd door het jacht, dat door vele Leidenaars met bewondering nagestaard werd, hield koers naar het Kagermeer.

De Woelwater haalde de Tor meer en meer in en na korten tijd voeren zij naast elkander. Toen zagen de jongens aan boord van de kleine boot, dat Frans en Rudi lachend naar hen stonden te kijken op de plecht, en dat de monteur, die in Leiden aan boord gekomen was, het stuurrad bediende.

De jongens wuifden en juichten, en Ben riep:

‘Blijft die monteur aan boord?’

‘Ja, vandaag nog wel,’ riep Rudi terug. ‘Hij denkt de fout gevonden te hebben, maar weet het nog niet zeker. Daarom hebben wij hem aan boord gehouden.’

‘Prettig voor Frans,’ riep Piet. ‘Dan heeft hij de handen ook eens ruim!’

‘Ja!’ knikte Rudi, want hij kon zich moeilijk verstaanbaar meer maken, daar de Woelwater thans te ver op de Tor voorkwam.

't Werd een heerlijke tocht, en 't was druk op het water door de vele groote en kleine vaartuigen, die, evenals zij, op weg waren naar het Kagermeer, waar de wedstrijden gehouden zouden worden.

En toen zij op het meer zelf aankwamen, waren zij verrast over de vroolijke drukte, die daar heerschte. Overal, waar zij ook keken, zagen zij

mooie motorbooten, die lustig de golven doorkliefden, stoombooten, met wel honderden vlaggetjes van allerlei kleur en teekening versierd, wherries, waarin studenten, geheel in het wit, hun kracht en behendigheid toonden, en vlugge zeiljachten, die met hun blanke zeilen wel meeuwen geleken, die over het breede watervlak scheerden. En op verschillende plaatsen waren platboomde vaartuigen, waarop muziekcorpsen hadden plaats genomen, om door hun schetterende hoornmuziek de duizenden menschen, die de feesten bijwoonden, in een vroolijke stemming te houden.

Langzaam voeren de Woelwater en de Tor het meer op en neer, om alles, wat er te zien was, eens goed op te nemen.

De aandacht van Frans en Rudi werd vooral getrokken door drie mooie jachten, die ook langzaam heen en weer voeren. De eigenaars waren ongetwijfeld van plan, aan den wedstrijd deel te nemen en elkander den eerepalm te betwisten.

‘Mooie jachten, Frans,’ zei Rudi. ‘Vooral de “Ariadne” daar.’

‘Zeker, 't is een mooi vaartuig,’ stemde Frans toe. ‘En die “Waternimf,” links van ons, ook. Maar de mooiste van alle vier vind ik onze Woelwater. Ik geloof niet, dat je Papa met een van alle zou willen ruilen!’

‘Ook niet met de “Witte Zwaan”, die daar zoo statig over het water glijdt?’

‘Neen, ook met de “Witte Zwaan” niet,’ hernam Frans. ‘Van bouw is het zeker wel de mooiste, 't is een statig jacht, maar wat snelheid betreft, zal het voor de Woelwater ongetwijfeld onder moeten doen.’

‘Hoe weet je dat? Je kent het toch niet?’

‘Neen, maar dat zie ik wel aan den bouw.’

‘Zeg Frans, wat zou ik graag aan den wedstrijd willen deelnemen. Zou dat niet kunnen?’

Frans keek hem lachend aan.

‘Wel ja, Ru, waarom zou het niet kunnen?’

‘En ben je niet bang, dat we een gek figuur zullen slaan?’

‘Een gek figuur? Geen sprake van. Kom, dan zullen we onzen monteur zeggen, dat hij ons bij het Bestuur brengt, om ons voor den wedstrijd te laten inschrijven.’

‘Fijn!’ zei Rudi, die zich in de handen wreef van pleizier. Weldra voer de Woelwater regelrecht op de boot aan, waarop het Feestcomité zich bevond, en daar bleek het, dat er tegen de inschrijving van de Woelwater in het geheel geen bezwaar bestond.

‘Wat doen jullie hier?’ klonk het hun toe uit de Watertor, die hen gevolgd was.

‘Wij doen mede aan den wedstrijd,’ zei Rudi. ‘Wij hebben ons zooeven laten inschrijven.’

‘Dan doe ik ook meê!’ riep Piet Rastonder uit. En met een vlugge beweging sprong hij aan boord van de boot der Feestcomissie, waar hij zich liet inschrijven voor den wedstrijd van kleine motorbooten.

Nu ook hoorden zij, dat het een feest van twee dagen zou worden. Den eersten dag werden de wedstrijden gehouden voor de motorbooten, den tweeden dag voor de zeiljachten.

Nauwelijks was Piet weer in zijn Torretje afgedaald, of een andere kleine boot draaide met een sierlijken zwaai de Commissieboot langszij en de stuurman riep hun vroolijk toe:

‘Goeden morgen! Goeden morgen!’

‘Goeden morgen!’ klonk een vrouwenstem.

't Waren hun kennissen van den vorigen dag, die hun Alligator wenschten te laten inschrijven voor den wedstrijd. Beiden knikten de jongens in de Tor vriendelijk toe, en met een zwaai van hun hand begroetten zij Frans, Hansje en Rudi, die in den kuil van de Woelwater stonden.

‘Doen jullie ook meê?’ vroeg de man, wiens naam zij nog altijd niet kenden.

‘Ja mijnheer,’ antwoordde Piet, ‘maar alleen voor de mop, want nu u ook meêdoet, heb ik geen kans meer op den prijs.’

De heer begaf zich aan boord bij het Bestuur en liet zich inschrijven. Hij had er geen erg in, dat de monteur op de Woelwater aan de andere zijde zoo dicht mogelijk bij diezelfde boot gekomen was en den motor stop zette, waardoor hij woord voor woord kon verstaan, wat er gesproken werd.

‘Wenscht u in te schrijven, mijnheer?’ hoorde hij zeggen.

‘Ja graag, voor de kleine motorbooten.’

‘Hoe is uw naam?’

‘Jonkheer X, mijnheer. Ik wensch onbekend te blijven.’

‘Zeer goed, in de couranten zult u vermeld worden als jonkheer X, maar wij moeten uw naam weten. Hoe heet u?’

‘Jonkheer van Wijck van der Voorde, woonplaats Antwerpen. Wijck met c k.’

‘Dank u, van middag om twee uur starten.’

‘Ik zal present zijn,’ was het antwoord.

Jonkheer van Wijck nam weer plaats in zijn Alligator, en zei tegen Piet:

‘Willen wij nog eens probeeren, wie de baas is?’

‘Graag,’ zei Piet, ‘over een half uur.’

‘Afgesproken. Over een half uur ben ik weer hier.’

Juist, toen hij den motor aangezet had en een blik wierp op de Woelwater, om hun daar zijn groet toe te wuiven, viel zijn oog op den monteur, die iets in een boekje opschreef.

‘Hé, een nieuwe passagier,’ mompelde hij, terwijl hij den man scherp aankeek en hem monsterde van top tot teen. En zich tot zijn vrouw wendende, zei hij, terwijl de Alligator zich in beweging zette:

‘Zie je dien nieuwen passagier, daar aan boord van de Woelwater?’

‘Ja, - zijn gestalte komt me bekend voor, maar ik weet hem nog niet thuis te brengen.’

‘Laten we voorzichtig wezen,’ sprak de heer, ‘en ons plan niet langer uitstellen. Vanavond moeten we onzen slag slaan.’

‘'t Geloof het ook,’ stemde de dame toe. ‘Hoe eerder, hoe beter.’

De boot verdween tusschen de andere vaartuigen, die zich bewogen op het breede watervlak.

‘Kappie,’ riep Piet, ‘mag je monteur mijn motor eens even nakijken? Ik ga weer een wedstrijd houden met de Alligator, en ik zou graag alle zeilen willen bijzetten. Hij heeft gisteren wel van mij gewonnen, maar mijn motor is al sedert lang niet nagekeken. Mag hij? Ik zou hem dezen keer graag willen verslaan.’

‘Wel zeker,’ stemde Frans toe. ‘Monteur, wil je den motor van den Watertor eens even nakijken?’

‘Ja mijnheer, neem u dan het stuur van mij over.’

‘Goed,’ zei Frans.

De monteur bleek veel verstand van motoren te hebben, wat Piet en den anderen jongens niet be-

vreemdde, daar hij een man van het vak was. Zij zagen, hoe hij verschillende onderdeden losschroefde en schoonmaakte, en vooral de kleppen een goede beurt gaf. De handen van den monteur dropen weldra van de olie, wat hem blijkbaar niets kon schelen.

‘Wel,’ vroeg Piet, ‘zou mijn Torretje er harder door loopen, nu hij zoo tip top in orde komt?’

‘Daar behoef je niet aan te twijfelen,’ zei de monteur. ‘Scheelde je gisteren veel met die Alligator?’

‘O neen, niet dan met de grootste moeite kon hij mij vóór komen,’ zei Piet. ‘'t Was maar bij het randje af, dat hij het won.’

‘Dan zul je het dezen keer wel winnen, denk ik,’ voorspelde de man, terwijl hij alle onderdeelen weer op hun plaats bracht. ‘'t Is een best motortje, en nog nieuw, hè?’

‘O ja, nog maar een paar maanden in gebruik,’ zei Piet.

‘Zie zoo, hij is klaar,’ zei de monteur. ‘Gooi eens wat benzine over mijn handen, want zij druipen van de olie.’

‘Ik dank u wel,’ zei Piet. ‘Kijk, hier is een blik met benzine. Daar kunt u ze geschikt in wasschen. En hier heb ik zeep ook, en een handdoek.’

Even later klom de monteur weer aan boord van de Woelwater, en Piet wierp zijn motor op gang.

‘Ha, hooren jullie dat?’ riep hij verheugd Ben en Joop toe, toen de motor opeens krachtig begon te snorren. ‘Wat een verschil, hè?’

‘En óf!’ schreeuwde Ben. ‘Laat die twee krokodillen nu maar komen, dan zullen we hen mores leeren!’

‘Ik hoop, dat we 't winnen!’ riep Joop uit, terwijl

hij een bokkesprong maakte van de voorpret. ‘Wat zullen ze dan op hun neus kijken.’

‘Daar komen zij al!’ zei Piet, terwijl hij zijn boot een sierlijken zwaai om de Woelwater liet maken, die thans ook weer langzaam in beweging kwam. De monteur hield het stuur en keek hen lachend aan.

‘Goed succes!’ riep hij hun toe.

‘Ja ja,’ riep Rudi, ‘goed succes, Piet!’

Frans en Hansje wuifden hun toe.

De Alligator maakte een draai en kwam naast de Watertor. De heer en dame zagen er vroolijk uit en keken hen lachend aan.

‘Klaar?’ riep de Jonkheer zijn tegenpartij toe.

‘All right, Sir!’

‘Voorwaarts dan! Tot de boei aan de overzijde van het meer, en wie dan het eerst weer hier is!’

‘Accoord!’ riep Piet.

‘Hoera! Hoera!’ juichten Joop en Ben.

De monteur had gedurende dit korte gesprek zijn blik geen oogenblik van de twee ‘krokodillen’, zooals Ben hen schertsend noemde, afgewend. Hij koesterde, dat was hem duidelijk aan te zien, de grootste belangstelling voor hen, een belangstelling, die echter niet wederkeerig was, want zij namen van hem niet de minste notitie en verwaardigden hem zelfs met geen blik.

Met groote snelheid doorkliefden de beide booten het water, en zij bleven elkander precies gelijk. Maar Piet voer nog niet op volle kracht, wat, naar hij meende, de Alligator wel deed. Hij hoopte het althans.

De Woelwater kon de beide booten met het grootste gemak bijhouden en voer op een korten afstand achter hen. Allen daar aan boord volgden met de grootste belangstelling het beloop van den wedstrijd.

Piet voer links, de Alligator rechts. Als zij gelijk bleven, kon het niet anders, of zij moesten achter de boei elkander passeeren, en Piet nam zich voor zijn uiterste best te doen om bij den draai den binnenkant te nemen, waardoor hij op zijn tegenstander een kleinen voorsprong zou krijgen. Als het hem dan gelukte, dien te behouden, zou hij als overwinnaar uit den strijd te voorschijn komen.

Maar hij begreep zeer goed, dat de stuurman van de andere boot wel hetzelfde plan zou koesteren. Het kwam er dus nu maar op aan, op 't laatste oogenblik, door krachtig te spurten, hem de loef af te snijden. Daarom voer hij nog niet op zijn maximum-snelheid. Hij wilde zijn tegenpartij op een dwaalspoor brengen.

‘Bewaar je een appeltje voor den dorst?’ vroeg Ben, wiens oogen schitterden van opgewondenheid. ‘We blijven nog precies gelijk.’

‘Ja, ik kan nog harder,’ zei Piet. ‘Maar ik vrees, dat de ander ook nog niet full-speed vaart.’

‘Zoo'n krokodil!’ zei Piet.

‘Zoo'n kaaiman!’ bromde Joop, om ook een duit in het zakje te gooien.

De wedstrijd had ook de belangstelling op de andere vaartuigen gaande gemaakt, en het ontbrak den jongens niet aan de noodige aanmoedigingen.

Meer en meer naderden de beide kampioenen de boei, die zij in de verte al duidelijk konden onderscheiden.

Piet gaf een ietsje meer gas, met het gevolg, dat hij zijn tegenpartij een halve bootlengte voorkwam.

‘We winnen!’ juichte Piet. ‘Ha, kijk, hoe die krokodil lacht! Ja, lach maar, mijnheertje, dezen keer zul je 't niet winnen.’

‘Pas op, pas op!’ riep Joop plotseling Piet toe. ‘Hij loopt op ons in.’

Een haastige blik op zijn tegenpartij overtuigde Piet, dat Joop gelijk had.

‘Zie je wel, dat hij ook een appeltje bewaarde?’ bromde Piet zijn vrienden toe. ‘Hij haalt ons weer in.’

't Was zoo, de beide booten voeren thans weer precies gelijk-op. Zij naderden meer en meer de boei, en Piet besloot zijn laatste kans te wagen. Hij gaf volgas, en suizend sneed zijn Tor door het water.

Nauwelijks had zijn bestrijder deze beweging opgemerkt, of hij zette zijn motor ook op het maximum. Piet was hem nu een halven meter voor. In de grootste opgewondenheid wachtten Joop en Ben af, wat er nu gebeuren zou. Zou het verschil grooter worden of kleiner, zou de Alligator het eerst bij de boei zijn en den binnenkant kunnen houden, of de Tor? Hun wangen gloeiden van extase en Joop liet telkens onbewust een piepend keelgeluid hooren. Opeens sprong hij overeind en schreeuwde, met zijn beide armen in de hoogte:

‘Wij winnen, Piet, wij winnen! Geef hem nog meer gas!’

‘Ja ja,’ jubelde Ben, ‘de krokodillen verliezen het! Toe Piet, harder! Harder!’

‘Ik kan niet harder,’ siste het Piet tusschen zijn tanden door, want hij hield zijn kaken stijf op elkander geklemd. ‘Maar hij ook niet, - zie je wel, - hij ook niet! Ha, wij hebben het eerst de boei. - Hoepla! Daar gaan we!’

Hij gooide het stuur om en draaide vlak langs de boei heen, zoodat de Alligator gedwongen was een grooteren bocht te maken. Toen de booten elkander

passeerden, stak Ben lachend zijn vuist naar de krokodillen op, wat de dame beantwoordde door dreigend haar wijsvinger te verheffen. De heer aan het stuur lachte nu niet meer. 't Was hem blijkbaar ernst met den wedstrijd en het verdroot hem het onderspit te moeten delven.

Frans, Rudi en Hansje juichten hun vrienden toe, en de monteur aan het stuur keek hen lachend aan.

'Wij winnen het! Wij winnen het!' jubelden Ben en Joop, toen zij langs de Woelwater voeren. Deze wendde ook het roer en voer thans full-speed terug.

De krokodillen hadden verder geen kans meer op de overwinning. De Tor kwam het eerst op de afgesproken plaats aan, waar de Woelwater hun al opwachtte. Enkele seconden later arriveerde daar ook de Alligator.

'Geféliciteerd!' riep de heer hun toe. 'Je boot vaart inderdaad schitterend. Mijn compliment!'

De Alligator maakte een zwenking en toen zij tusschen de honderden vaartuigen verdwenen was, zei de monteur tegen Frans:

'Ik zou graag even naar Warmond willen, heeft u daar bezwaar tegen?'

'Gaat u ons daar verlaten?' vroeg Frans.

'Neen, liever nog niet. Ik ben nog niet zeker van mijn zaak; ik wil alleen maar even een telegram afzenden.'

'Goed, houd maar op Warmond aan,' zei Frans. ''t Is hier dicht bij.'

De Watertor voer vlak achter hun aan, en toen haar jeugdige bemanning in het aardige dorp voet aan wal zette, verkeerden zij alle drie nog in den roes van hun overwinning. Zij hadden allemans praats, klopten elkander herhaaldelijk op den schouder en

waren veel te luidruchtig voor het mooi. Rudi voegde zich bij hen, en Frans en Hansje stapten van boord, om het dorp eens te gaan bekijken.

De monteur bond de Woelwater aan de kade van het haventje vast, en deed de kajuiten op slot. Toen liep hij ook het dorp in, echter niet, dan zich vooraf terdege te hebben vergewist, dat de Allligator hen niet gevolgd was. Het verheugde hem, dat men daar hun uitstapje naar Warmond blijkbaar niet had opgemerkt.

Hij spoedde zich naar het postkantoor en stelde daar een tamelijk uitgebreid telegram op, gericht aan het Hoofd-Commissariaat van politie te Antwerpen. Hij vroeg inlichtingen, of in die stad een Jonkheer van Wijck van der Voorde bekend was, gehuwd, leeftijd ongeveer dertig jaar, zwart haar. Spoedig antwoord werd ingewacht poste-restante te Warmond door Snellevoort, rechercheur bij de politie te Amsterdom. Hij bood het telegram ter verzending aan en verzocht den Directeur van het Postkantoor te spreken. Hij maakte zich bij dezen bekend en deelde hem mede, dat hij in den loop van den dag zelf het antwoord zou komen afhalen. Mocht hij den volgenden dag om twaalf uur nog niet aan die afspraak hebben voldaan, dan verzocht hij het telegram door te zenden naar het Hoofd-Commissariaat van politie te Amsterdam.

Welgemoed keerde hij naar de Woelwater terug, om zijn nieuwe kennissen af te wachten. Hij zag er zeer opgewekt uit en floot een vroolijk deuntje.

Het duurde niet lang, of het gezelschap kwam opdagen. Piet Rastonder kreeg ditmaal geen gezelschap mede aan boord, waarvan het geheim wel was, dat het tijd voor het twaalf uurtje werd. De jongens be-

hoefden niet op een klok te kijken, om dat met zekerheid te kunnen constateeren. En Hansje werd aangemoedigd, om voort te maken.

Na een kwartiertje zaten allen aan tafel, uitgezonderd de heer Snellevoort, die het stuur hield en langzaam koers zette naar het meer. Hansje bracht boterhammen, die er heerlijk uitzagen, en een glas melk bij hem in zijn stuurstoel en keerde toen naar haar gezelschap in de kajuit terug. Piet kreeg zijn gerechte deel in de Watertor.

'Waar logeeren we vannacht, Kappie?' vroeg Ben.

'Waar jullie maar wilt,' zei Frans. 'Na afloop van den wedstrijd kunnen we nog best naar den Haag varen.'

'Ik zou graag eens een avondje willen hengelen, Frans,' zei Rudi, 'en dat zal in den Haag moeilijk gaan. We behoeven ons toch niet te haasten?'

'Ja ja, hengelen!' zei Ben. 'Laten we vanavond gaan hengelen!'

'Mij is alles goed,' zei Frans. 'Neen, haast hebben we niet.'

'Maar dan doe ik ook meê, hoor,' zei Hansje lachend.

'Als je maar een hengel hadt,' merkte Joop op.

'We hebben hengels,' zei Frans. 'Ik heb er voor Hansje en mij twee aan boord gebracht.'

'Prachtig,' zei Rudi. 'En waar gaan we het doen? Zou er niet veel visch zitten in het Kagermeer?'

'Ik denk van wel,' zei Frans. 'Er komen op dit meer tal van kanalen en vaarten uit.....'

'En de slooten niet te vergeten,' viel Ben in. 'In slooten zit altijd veel paling. Ja zeg, laten we vannacht op het meer blijven en vanavond gaan hengelen.'

Dat werd algemeen goedgevonden, en toen de koffietafel afgeloopen was, werden de hengelsnoeren te voorschijn gehaald, die aan een nauwkeurige inspectie werden onderworpen.

‘Piet, we blijven vannacht hier en gaan vanavond hengelen!’ riep Joop zijn kameraad in de Tor toe.

‘Hengelen?’ vroeg deze. ‘Hengelen? - Maar ik heb geen hengel. Wat is dat jammer. Ik ben dol op hengelen.’

‘Keer even terug naar Warmond en koop er daar een,’ riep Rudi hem toe. ‘Zóó ver is dat niet.’

‘Dat doe ik!’ zei Piet. Hij wendde het roer en keerde naar het dorp terug. Daar schafte hij zich een prachtigen hengelstok aan, den mooisten, dien hij vinden kon, met een sterk zijden snoer en fijne stalen haken. De dobbertjes waren wit en rood gekleurd, en den stok kon hij in drie stukken uit elkaar nemen. Ook kocht hij een schepnet om garnalen te vangen, die als aas moesten dienen. Hij wist, dat baarzen die als een lekkernij beschouwen en stelde er zich veel succes van voor.

Heel langzaam voer hij terug, zoo dicht mogelijk langs den oever, en liet zijn net diep door het water slepen. Het gelukte hem inderdaad, daarbij menig zoetwater-garnaaltje te verschalken, die hij in een emmertje, half gevuld met water, bewaarde.

Toen hij het meer eindelijk bereikte, om zich bij de Woelwater aan te sluiten, had hij al een voldoenden voorraad om ook zijn vrienden te kunnen voorzien. Met wat aardappeltjes en brooddeeg erbij zouden zij aan aas geen gebrek behoeven te hebben.

Twaalfde hoofdstuk.
De gestoorde hengelpartij.

Toen zij op het meer terugkwamen, bleek het daar nog veel drukker geworden te zijn, en van verschillende vaartuigen klonken hun vroolijke groeten toe.

‘Hallo, hallo!’ werd hun toegeroepen door mijnheer Ordener, die met zijn kleinen tjotter langs hen heengleed, ‘hallo, hallo!’ riep hun de heer Aarten toe van zijn sierlijken boeier met zijn blanke zeilen, ‘hallo, hallo!’ klonk de stem van Piet Schoenhoven, die dicht bij hen in de buurt woonde en met zijn zeiljacht een kijkje van de feesten kwam nemen, 't Waren allen kennissen uit hun woonplaats.

Overal in den zonneschijn was het een vroolijk gewarrel van vlaggen en wimpels, en de muziek daverde over de groote watervlakte.

Zij voeren het eilandje om, dat midden in het meer ligt, en genoten volop van de vroolijkheid en de feestvreugde, die rondom hen heerschte.

De Alligator schoot hen weer op zijde, en de heer Van Wijck van der Voorde riep Rudi toe:

‘Waar logeert u vannacht?’

‘Hier ergens aan den oever van het meer,’ riep Rudi terug. ‘Wij gaan vanavond hengelen en willen morgen de feesten hier nog bijwonen.’

‘Wij blijven vannacht ook hier! Ginds tusschen de rietzoden slaapt het heel rustig en er zit veel visch. Wij hebben daar al twee nachten doorgebracht.’

‘Goed, - dan komen wij daar ook!’ zei Rudi.

De Alligator schoot weer verder en koerste naar de boot van de Feestcommissie. 't Werd tijd, want de wedstrijden zouden een aanvang nemen.

Piet Rastonder zat, toen hij startte, heelemaal alleen in zijn Torretje, die hij niet noodeloos had willen belasten, door een of meer van zijn vrienden aan boord te nemen. Hij moest kampen tegen een mooi, rank vaartuigje, waarvan hij den eigenaar niet kende, maar hij had wel reeds gelegenheid gehad om te zien, dat het een groote snelheid kon ontwikkelen. 't Heette de Mug en was bijzonder vlug gebouwd. Piet twijfelde niet, of hij zou het kwaad tegen dat kleine ding te verantwoorden krijgen.

Op een gegeven sein van den starter schoten de beide vaartuigjes vooruit, terwijl honderden en honderden oogen op hen gericht waren. Piet klemde zijn kaken op elkander en hield zijn mededinger goed in 't vizier. Langen tijd bleven zij naast elkander voortsnorren, en Piet was besloten dezelfde truc te gebruiken, die hij tegenover de Alligator had toegepast. Telkens vroeg hij zich af:

'Zou hij al op zijn maximum varen?'

Dat kon hij natuurlijk niet zien, maar wel kon hij er de proef van nemen. Hij gaf een klein tikje meer gas, waaraan zijn Torretje dadelijk gehoorzaamde door de Mug vooruit te schieten, maar op 't zelfde oogenblik zag Piet, dat de Mug weer op hem begon te winnen. Ha, wat sneed dat kleine ding door het water. Als het geen wedstrijd gegolden had, zou het voor Piet een lust geweest zijn, om er naar te kijken. Maar nu stemde het hem verre van prettig.

'Die kleine, venijnige mug zal het nog van mij winnen,' dacht hij.

Om een voorsprong te krijgen besloot hij vol-gas te

geven. Hij schoot dientengevolge zijn mededinger weer voorbij, maar op 't volgende oogenblik had deze hem weer ingehaald, en steeds bleef hij op hem winnen. Tot zijn bittere spijt zag Piet, dat de Mug het eerst de boei bereikt zou hebben en dat de kans op de overwinning voor hemzelf verkeken was.

't Gebeurde zoo inderdaad. De Mug kon den kortsten draai nemen en Piet bleef verder over de geheele vaart in de achterhoede. Hij verloor wel met meer dan twee bootlengten. De fanfares schetterden ter eere van de Mug.

De Alligator was bij de loting veel gelukkiger geweest. Haar tegenpartij was een oud motorbootje, dat zijn beste dagen al sedert langen tijd achter den rug had, en de eigenaar ervan deed dan ook alleen maar mede voor de aardigheid.

Hij bleef meer dan een halve baan op zijn tegenstander achter. Toch had de Antwerpenaar verder niet veel succes, want de Mug versloeg ook hem eenigen tijd later. Het kleine ding ging zelfs met den eersten prijs strijken.

Rudi beleefde van zijn mooie Woelwater veel meer genoegen. Zijn eersten toer maakte hij tegen den statigen Witten Zwaan, welk jacht wel prachtig op het water lag, doch maar een matigen gang kon ontwikkelen. Het had dan ook tegen de Woelwater, die thans door Frans bestuurd werd, terwijl de monteur het oog hield op den motor, geen schijn van een kans.

De wedstrijd tusschen de Waternimf en Ariadne was veel interessanter. De beide jachten bleken elkander in snelheid weinig toe te geven, en 't bleef langen tijd onzeker, wie de overwinning zou behalen. Eindelijk kwam de Nimf een klein weinigje op haar

concurrent voor, en het gelukte haar, dat voordeeltje verder te behouden.

Toen volgde de spannendste wedstrijd van den geheelen dag, de strijd namelijk tusschen de Waternimf en de Woelwater. Dat Piet, die zijn Tor zoo lang ergens vastgelegd had, Joop, Ben en Rudi aan boord van het laatstgenoemde jacht waren, spreekt wel van zelf. Frans had wel liever zijn boot zoo licht mogelijk gehouden, om des te meer snelheid te kunnen ontwikkelen, maar hij had hun het genoegen, om den strijd aan boord van het jacht zelf mede te maken, niet willen ontzeggen. Bovendien meende hij, dat zijn weinige passagiers op den gang van de Woelwater niet zoo'n grooten invloed zouden uitoefenen. Daarbij kwam nog, dat zich op de Waternimf ook verscheidene personen bevonden, zelfs nog wel meer dan op de Woelwater.

Nauwelijks was het sein om te starten gegeven, of de beide mooie jachten voeren af met een snelheid, die elke seconde grooter werd. Langen tijd gaven zij elkander geen handbreed toe en bleef het twijfelachtig, wie het winnen zou. Frans gaf steeds meer gas, en de monteur zorgde er voor, dat de olie-toevoer geen oogenblik haperde, maar ook op de Waternimf spande men zich in, om uit den motor te halen, wat er in zat.

't Was een prachtig gezicht!

Honderden oogen volgden de fraaie jachten in hun spannenden strijd en beide vaartuigen bleken bewonderaars te hebben, wier favorite zij waren. Aan aanmoedigingen ontbrak het niet, en de spanning werd steeds grooter, naarmate de twee kampioenen langer boeg aan boeg bleven, zonder een van beide eenig voordeel te kunnen behalen.

De jongens op de Woelwater stonden niet roode wangen en glinsterende oogen in den kuil, want op de plecht mochten zij niet wezen, omdat zij daar te veel windvang zouden hebben, wat belemmerend op de snelheid kon werken, en zij tuurden met krampachtig samengeknepen vuisten over het dek naar de Waternimf, die in hun onmiddellijke nabijheid bleef. Soms scheen het, of zij even een klein voordeeltje behaalde, en dan klonk daar aan boord een luid gejuich, maar als het dan een paar seconden later Frans gelukt was, het verlies weer in te halen, dan brulden de jongens hun vreugde uit, zoodat men het op verren afstand kon hooren. En kwamen zij een paar handlengten voor, dan waren zij niet meer te houden en sprongen als gekken in den kuil rond.

Ten slotte kwam Frans zichtbaar in het voordeel. De Waternimf was reeds een paar meter achter. Thans kwam het er maar op aan het behaalde voordeel te behouden, om het eerst bij de boei aan te komen en daar den korteren draai te kunnen nemen.

En dat gelukte, tot groote vreugde van de passagiers in den kuil, die een gejuich aanhieven, dat wel wat op het oorlogsgeschrei van een troep Apachen geleek. Hun kelen werden er schor van en Hansje kreeg het kwaad te verantwoorden, want in hun onbegrensd enthousiasme sprongen zij haar haast tegen de vlakte. En zelf had zij zoo luid medegejubeld, dat zij haast geen geluid meer kon geven.

Onder een oorverdoovend gejuich, dat van alle vaartuigen weerklonk, gepaard aan de schetterende fanfares van het muziekcorps, kwam de Woelwater het eerst aan en had een schitterende overwinning bevochten. Rudi genoot de eer een fraaien zilveren beker in ontvangst te nemen, die als eerste prijs was

uitgeloofd. De Waternimf kreeg er ook een, maar van kleiner formaat.

Dat er groote vreugde heerschte aan boord van de Woelwater, behoeft niet te worden gezegd, en toen zij trotsch op hun overwinning, langzaam over het groote watervlak tuften, kwamen hun kennissen tot dicht in hun nabijheid om hen te féliciteeren. Maarten de Zwart, die met zijn mooien boeier ook aanwezig was, stond lachend op, zwaaide zijn pet hoog boven zijn hoofd, en riep hun toe:

‘Leve de Woelwater! Leve het Zaantie!’

‘Hoera! Hoera!’ juichten zij van de Woelwater terug.

De monteur lette weinig op die algemeene vreugde, maar hij gaf zijn oogen goed den kost, en 't waren vooral de kleine motorbooten, die hij nauwlettend bestudeerde.

't Werd nu weldra stiller op het meer, daar de wedstrijden voor dien dag waren afgeloopen en velen naar hun respectievelijke woonplaatsen terugkeerden. De Alligator schoot hun op zijde en de Antwerpenaar riep hun toe, naar de rietzoden in de verte wijzende:

‘Wij overnachten daarginds! Zien we jullie daar nog?’

‘Ja!’ riep Rudi. ‘Wij komen daar ook.’

De rietzoden lagen aan de stille zijde van het meer.

Allen vonden het een zeer geschikt plekje om daar den nacht door te brengen en er 's avonds te gaan visschen, want het was er buitengewoon rustig. Er liep geen weg langs en er stonden geen huizen. Achter het meer lagen alleen groene weilanden, met grazend vee.

‘Thans zou ik wel van boord willen,’ zei de mon-

teur zacht tegen Frans. ‘Kunt u me even naar Warmond brengen?’

‘Zeker,’ was het antwoord. ‘Komt u weer aan boord terug?’

‘Neen,’ zeide de man. ‘Ik weet, wat ik weten wilde en geloof de dieven op het spoor te zijn. Spreek er echter met niemand over, want ik weet het nog niet zeker, en mijn onderzoek is nog niet afgeloopen.’

‘Ik beloof het u,’ zei Frans, terwijl hij het roer wendde.

‘Waar ga je naar toe, Kappie?’ vroeg Piet Rastonder, die weer in zijn Torretje zat.

‘Den monteur afzettten!’ riep Frans hem toe, ‘wij hebben hem niet meer noodig.’

Zoo voeren zij dus weer naar Warmond, waar de monteur zijn loon kreeg en afstapte. Van de jongens nam hij bij het afscheid weinig notitie; hij groette hen alleen door vluchtig met zijn vinger naar zijn pet te wijzen. Regelrecht begaf hij zich naar het postkantoor, waar de Directeur hem een telegram overreikte, dat afgezonden was uit Antwerpen. Hij brak het haastig open en las: ‘Hier onbekend.’

Een kwartier later zat hij in den trein, die hem naar Amsterdam voerde.

De Woelwater was intusschen naar het meer teruggekeerd en voor anker gegaan tusschen de rietzoden, dicht bij de Alligator, waarvan de eigenaars hun met een vriendelijk handgewuif hadden begroet. Ook Piet Rastonder lag daar met zijn Torretje, dat hij met een stevig touw vastbond aan een paaltje op den oever. Allen waren nu aan boord van de Woelwater, waar zij wachtten op het middagmaal, dat Hansje bezig was te bereiden, en zij verkeerden

in de vroolijkste stemming. De hengels lagen gereed op de plecht.

‘Gaat u ook hengelen, mijnheer?’ riep Ben den heer uit Antwerpen toe.

‘Neen, daar houden wij niet van,’ was het antwoord. ‘Wij blijven aan boord.’

't Was al laat, eer de tafel gereed stond en Hansje hen uitnoodigde voor het middagmaal, veel later dan gewoonlijk, maar Hansje had het aan dek zoo prettig gevonden te midden van de feestvreugde op het meer, dat zij er niet toe had kunnen komen om naar beneden te gaan en aan het bakken en braden te trekken. En de jonge passagiers hadden zich dat zeer goed kunnen begrijpen.

‘Haast je maar niet, Mama,’ hadden zij herhaaldelijk gezegd. ‘Wij kunnen best wachten, tot het feest afgeloopen is.’

Zoodoende was het zonnetje al aan het ondergaan, eer zij om de tafel zaten geschaard met een honger van geweld. Maar daar had Hansje op gerekend. Er kwam een quantum op tafel, waar de jongens respect voor hadden, en de qualiteit deed er niet voor onder. Zij bewezen dan ook de noodige eer aan de opgediende spijzen en zorgden er voor, dat er maar net genoeg overschoot, om als aas gebruikt te worden bij het visschen.

‘Ik ga op karper hengelen,’ zei Ben, terwijl hij zich voorzag van een paar aardappeltjes, die nog in den schotel lagen. ‘Zoo'n aardappeltje, daar zijn ze dol op.’

‘Ik ga met deeg visschen, zei Joop. ‘Heb je niet een stukje brood voor me, Mama, en een tikje stroop. Ik wil ze eens extra trakteeren.’

‘Als jullie garnalen wilt hebben, - met alle

pleizier, hoor,' presenteerde Ben. 'Ik heb er in overvloed, en je vangt er baars mede.'

'Ben je klaar, Hans,' vroeg Rudi, die veel zin in de hengelpartij had, 'of moet je eerst alles nog afwasschen?'

'Ik zal wel helpen,' zei Frans. 'Dan zijn we in een kwartiertje klaar. Gaan jullie vast maar vooruit, jongens.'

Dat deden ze. De loopplank werd uitgelegd en vroolijk stapten zij van boord.

'Goede vangst!' werd hun van de Alligator toegeroepen.

't Begon al duister te worden, want de zon was reeds ondergegaan, maar de hemel was in het westen nog tot een groote hoogte roodgekleurd. De kikvorschen in het riet zongen hun avondlied en rekkekten er lustig op los. Rietvinken vlogen van halm tot halm en zongen:

'Karekiet, karekiet, karekiet,
Mijn nestje vind-je niet,
Vind-je niet, vind-je niet!'

De jongens liepen nu op het land, aan de onbewoonde zijde van het meer, en zochten ieder een goed plekje op, om hun snoeren uit te werpen. Ieder was van een net voorzien, om er hun buit in te kunnen opbergen. Eindelijk stonden zij allen, op korte afstanden van elkander, aan den oever en lieten hun snoeren op open plekken tusschen het kroos in het water zakken. Zij stonden doodstil en tuurden op hun dobbers.

Op eenigen afstand sprong een groote visch boven het water uit, en ieder voor zich dacht:

'Hè, had ik dien eens aan mijn haak!'

't Was nu geheel stil geworden op het meer. De feestelingen waren huiswaarts gegaan, en slechts een enkele tjalk voer in de verte voorbij. De jongens zagen, dat die de voorgeschreven lichten reeds hadden aangestoken.

't Duurde niet lang, of ook Frans en Hansje voegden zich bij hen, en allen vonden het prettig weer eens van boord te zijn en verheugden zich in hun hengelpartijtje. Onafgebroken tuurden zij op hun dobbers, die zij, hoewel het meer en meer avond werd, nog duidelijk konden zien, daar de maan als een heldere schijf aan den hemel verscheen.

Piet Rastonder was de eerste, die succes had. Een flinke baars was voor de verleiding van het hem aangeboden garnaaltje bezweken en werd het slachtoffer van zijn vraatzucht. Hansje haalde een klein zilveren bleitje uit de diepte op en Ben bemachtigde een nietig vorentje in plaats van den grooten karper, waarop hij gehoopt had.

Maar over het algemeen bleef de oogst zeer gering, en langzamerhand dwaalden de hengelaars verder van de booten af, tot zij aan een dwarssloot kwamen, die hun den weg afsneed. Maar Piet Rastonder wist goeden raad. Hij liep naar de Watertor en kwam weldra met zijn loopplank terug, die hij over de sloot legde.

‘Zie zoo,’ zei hij, ‘nu krijgen wij de ruimte.’

Hoe later het werd op den avond, des te grooter werd de afstand, die de hengelaars scheidde van hun vaartuigen, totdat, het zal zoo ongeveer om elf uur geweest zijn, plotseling hun aandacht getrokken werd door het ronken van een motor, niet ver van hen verwijderd.

‘Hoor,’ riep Ben, ‘daar gaat nog een motorboot.’

‘Neen,’ zei Rudi, ‘'t is een motor, die op gang gemaakt wordt, - en hoor je dat, Frans? - Hemel, - 't lijkt de Woelwater wel!’

Frans luisterde. Opeens riep hij uit.

‘'t Is hem! 't Is de Woelwater! Maar dat is niet in orde!’ En voort vloog hij in de richting van de plaats, waar de Woelwater aan den wal lag.

‘'t Is de Woelwater!’ riep Rudi den anderen toe, en vliegensvlug liep hij Frans achterna, die zich, bij de sloot gekomen, niet eens den tijd gunde om de loopplank te zoeken, die hij in de duisternis niet zoo gauw vinden kon, maar met een geweldigen sprong aan den overkant terecht kwam.

De andere jongens volgden hem, zoo hard hun beenen konden gaan, en Hansje was de laatste in de rij. Piet Rastonder wachtte haar op bij de loopplank, want hij begreep wel, dat zij niet over de sloot zou kunnen springen. Dat had hij duidelijk gemerkt aan Joop, die het gewaagd had, maar een paar natte voeten had opgeloopen. Zoodra Hansje de plank over was, trokken zij deze naar zich toe en droegen haar gezamenlijk op een drafje naar de aanlegplaats. Daar stonden de anderen reeds in de grootste opgewondenheid aan den oever.

‘Daar gaat ze, - daar gaat ze!’ riep Joop, in de verte wijzende. ‘Wat zou er aan de hand zijn?’

Hij voelde niet eens, dat het water hem uit zijn schoenen sijpelde.

‘Domkop, die ik ben,’ zei Frans, ‘om de boot zonder bewaking te laten.....’

‘Maar wie kan dat zijn, die met hem wegvaart?’ vroeg Rudi, die doodsbleek zag.

‘Geef hier die loopplank!’ riep Frans, toen Piet

en Hansje zich bij hen voegden. ‘Wij zullen hen zien in te halen.’

De plank werd op zijn kant gezet en voorzichtig met het andere einde op de Watertor neergelaten, en in 't volgende oogenblik bevonden allen zich daar aan boord.

‘Maak voort, Frans!’ werd hem herhaaldelijk toegeroepen, en allen tuurden naar de Woelwater in de verte, die zich, dat konden zij duidelijk hooren aan het geronk van den motor, full-speed verwijderde.

‘Zeeroof!’ schreeuwde Ben. ‘Je reinste zeeroof!’

‘We zullen ze wel krijgen!’ riep Joop. ‘Gooi den motor op gang, Frans, toe dan toch, gooi den motor op gang!’

‘Maar hij wil niet!’ zei Frans met een zucht.

‘Maak toch voort!’ riep Rudi. ‘De Woelwater raakt uit het gezicht. Zij hebben geen lichten aangestoken.’

‘Dat zal wel,’ zei Joop. ‘Zoo dom zullen ze niet zijn.’

‘Wat een brutaliteit!’ riep Ben. ‘Wat een gemeene zeeroovers!’

‘Laat mij het probeeren, Frans!’ zei Piet. ‘Ik ken den motor beter dan jij!’

Maar ook onder de leiding van Piet Rastonder kwam er geen leven in de machine.

‘Hij zal toch niet onklaar gemaakt zijn?’ vroeg Rudi. ‘Heb je geen lantaarn, Piet?’

‘Breng een fietslantaarn!’ riep Hansje.

‘Ja - - neen, - de fietsen zijn aan boord van de Woelwater!’ merkte Ben op. ‘We zijn onze fietsen kwijt! Dat is me ook wat moois. Daar had ik nog niet eens aan gedacht.’

‘Ha, ja, we zijn onze fietsen ook kwijt, gestolen, tegelijk met de Woelwater! Wat een schurkerij!’ riep Joop.

‘Ik weet raad!’ zei Ben plotseling. ‘Wacht, ik zal de menschen van de Alligator wakker maken. Die liggen zeker al in diepe rust!’

Hij maakte met zijn handen een soort van trompet om zijn mond, en schreeuwde uit alle macht:

‘Heidaar, mijnheer, heidaar, Alligator!’ Maar het bleef stil op de kleine boot, die op geringen afstand aan den oever lag.

‘Heidaar! - Alligator! Alligator!’ gilde Ben.

Intusschen deden Frans en Piet wanhopige pogingen, om den motor op gang te brengen, - tevergeefs echter.

‘Krokodillen! - Krokodillen!’ schreeuwde Ben. ‘Wordt dan toch wakker! Er zijn hier dieven geweest!’

‘Laten we hen gaan wekken!’ zei Joop, en tegelijkertijd verliet hij de Tor, om zich naar de Alligator te begeven.

‘Ja, - laten we de Alligator te leen vragen,’ stelde Piet Rastonder voor. ‘Dan kunnen we hen achtervolgen.’

Joop was al aan boord van dat vaartuig. Hij vond de deur van de kleine kajuit wagenwijd open.

‘Hallo! Hallo!’ riep hij. ‘Word wakker, mijnheer, word wakker, mevrouw! Hallo! Hallo!’

Maar er kwam geen antwoord. Alles leek wel uitgestorven in de Alligator.

Joop snelde het vertrekje binnen en vond er niemand. De boot was verlaten.

‘Ze zijn weg! Ze zijn weg! De kajuit is verlaten!’ roep hij den anderen toe.

‘Weg?’ zei Frans peinzend, terwijl hij zich de zweetdroppels van het voorhoofd wischte. ‘Weg? - Maar dan begrijp ik alles, Piet. Verspil maar geen verdere moeite aan dien motor. Hij is met voordacht onklaar gemaakt, om het ons onmogelijk te maken, hen te achtervolgen.....’

‘Wacht, daar vind ik de oorzaak,’ zei Piet. ‘De benzine-tank is leeg, - geen wonder dus, dat wij hem niet op gang konden krijgen. Gelukkig, dat hij niet stuk is. Ik heb nog benzine in overvloed in voorraad.’

Vlug begaf hij zich naar de bewaarplaats van de benzine, maar wie beschrijft zijn verontwaardiging en ergernis, toen hij bemerkte, dat zijn geheele voorraad verdwenen was. Ook was er geen droppel olie meer.

‘'t Is weg!’ riep hij Frans toe. ‘Alles is gestolen!’

‘Begrijp je daar wat van, Frans?’ vroeg Rudi.

‘Ja, ik geloof, dat ik er àlles van begrijp. Gaat maar mede naar de Alligator. Ik wil wedden, dat ook daar de tank ledig en de benzine-voorraad verdwenen is.’

Zij stapten aan boord van de Alligator, en bemerkten, dat Frans gelijk had. Er was geen droppel benzine of olie meer te vinden. Somber keerden zij naar de Watertor terug.

‘En wàt begrijp jij er nu van, Frans?’ vroeg Rudi, toen zij daar weer aan boord woren. ‘Wat is er aan de hand?’

‘Die Alligator-menschen zijn de dieven,’ zei Frans. ‘Zij zijn er niet alleen met onze Woelwater van door, maar zij zijn ook de dieven uit het Centraal-station. Met voordacht hebben zij ons gezelschap gezocht, en nu zij hebben gezien, hoe snel

onze boot varen kan, hebben zij er zich meester van gemaakt om te vluchten, waarschijnlijk naar het buitenland. O zeker, zoo is het, ik begrijp er nu alles van. Domkop, die ik ben, om niet beter wacht te houden.....'

De anderen stonden Frans een oogenblik verbaasd aan te staren. Zij konden haast niet gelooven, dat hij gelijk had.

'Wat! Die krokodillen?' riep Ben eindelijk uit 'Die kaaimannen! Zouden zij de dieven zijn, die de aktentasch gestolen hebben en zijn zij er nu met de Woelwater vandoor, om naar het buitenland te vluchten?'

'Zulke schoeljes!' zei Joop.

'Jammer, dat ik het niet geweten heb,' zei Piet Rastonder. 'Want dan had ik hen met mijn Tor vierkant in den grond gevaren.'

'Daar staan we nu,' zei Rudi met een zucht. 'Wat moeten wij nu beginnen? Zou je je niet vergissen? Zouden die menschen uit de Alligator niet alleen maar een grap bedoelen, al is het dan ook ver van een aardige grap?'

'Neen, neen, 't is geen grap!' viel Frans in. 'En wat wij nu beginnen moeten? Ik weet het niet, - ik weet het niet. 't Is onmogelijk om hen te achtervolgen, al was het dan ook maar in de verte, want zij hebben alle benzine en olie naar de Woelwater overgebracht, natuurlijk met een tweeledig doel.'

'Waarom tweeledig, Frans?' vroeg Hansje.

'In de eerste plaats om ons machteloos te maken. Zooals je zult moeten toegeven, kunnen we op 't oogenblik niets beginnen.....'

'Totaal niets!' viel Rudi in. 'Ja ja, - en daardoor krijgen zij een geweldigen voorsprong.'

‘Juist, - en in de tweede plaats, omdat zij een langen tocht op het oog hebben,’ vervolgde Frans. ‘Zij zullen het niet wagen hier of daar een haven aan te doen, om benzine en olie in te slaan, daar dat te gevaarlijk zou zijn. Ik vermoed, dat zij zullen probeeren naar Engeland over te steken.....’

‘Ha,’ riep Rudi uit, ‘konden wij maar aan den overkant komen, dan zouden wij wel een middel vinden, om het hun te beletten.’

‘Hadden wij maar een zeil of een paar riemen, dan konden wij met de Tor het meer oversteken naar Warmond,’ zei Joop.

‘Ja, - als hadden komt, is hebben te laat,’ zei Piet. ‘Ik heb alleen maar een vaarboom.’

‘Die is veel te kort om er den bodem van het meer mede te kunnen bereiken,’ zei Frans. ‘Neen, er zit niet anders op dan af te wachten, of er niet een of ander schip voorbij komt, waar ze ons aan boord willen nemen. Maar ik vrees er voor, of ze ons wel zullen opmerken. We zitten hier in een eenzamen hoek, bijna onzichtbaar tusschen de rietzoden. Ja, ja, die twee Alligators hebben alles heel slim overlegd. 't Zijn een paar gevaarlijke kerels.....’

‘Maar de een is een dame, Frans,’ zei Hansje.

‘Een als vrouw verkleede man bedoel je zeker,’ bromde Frans.

‘Waarom denk je dat?’

‘Wel, ik denk het maar. Hebben jullie ooit haar geluid gehoord? Ze is wel zoo voorzichtig geweest, om haar stem niet te laten hooren.’

‘Niet meer dan een enkel woord,’ viel Ben in, ‘en toen leek het niet veel op een sopraantje. Neen, het had veel meer van een zware altstem.’

‘O, wat zijn we 'n domkoppen geweest, dat we ons

zoo met open oogen hebben laten bedriegen! Dat vergeef ik me nooit.'

'Kwam er maar een schip voorbij, niet te ver uit de buurt,' zei Rudi. 'De dieven krijgen nu zoo'n kolossalen voorsprong op ons.'

'Ja, en waarheen gaan ze?' viel Piet in. 'Wie zal dat uitmaken? Ze kunnen allerlei richtingen inslaan.'

Langen tijd stonden zij te turen over het groote meer, in de hoop, dat er een vaartuig zou komen, dat hen wilde opnemen, maar zij wachtten tevergeefs. En van lieverlede maakte een groote moedeloosheid zich van hen meester.

Opeens begaf Frans zich naar de Alligator.

'Help mij even, om hem zoo ver mogelijk op den oever te trekken,' riep hij de anderen toe. 'Ik wil zekerheid hebben.'

En toen dat gebeurd was, krabde hij met zijn zakmes de vergulde letters weg, die het woord 'Alligator' vormden. Zij lieten zich heel gemakkelijk verwijderen, blijkbaar doordat de verf nog versch was. En toen Frans met afkrabben voortging, kwamen er andere letters te voorschijn. Na een kwartiertje lazen zij de woorden:

'De Zwaluw.'

Toen was alle twijfel verdwenen, en Frans bleek in zijn veronderstelling gelijk te hebben gehad. De dieven hadden van hun verborgen plekje tusschen de rietzoden gebruik gemaakt, om in den nacht de boot een andere kleur en een nieuwen naam te geven.

En thans waren zij voortvluchtig met het mooie motorjacht van den heer Werdal, die hierdoor ten tweeden male hun slachtoffer werd.

Meer dan twee uren gingen langzaam voorbij, en in diepe verslagenheid zaten zij eindelijk zwijgend bij elkander in Piet's kleine Watertor.

Zij hadden den moed reeds opgegeven, dat zij voor den morgen uit hun isolement zouden worden verlost, toen hun plotseling van uit de verte het geronk van een motor in de ooren drong.

Allen richtten het hoofd op en luisterden met gespannen aandacht.

Dertiende hoofdstuk.
De verschijning van de Komeet.

‘Hoor,’ riep Piet Rastonder uit, ‘een motor!’

‘Zou het de Woelwater zijn, die terugkeert?’ opperde Ben.

‘Stil, laten we luisteren,’ zei Frans, terwijl hij opstond om uit te kijken. ‘Maar 't zal hem wel niet wezen.’

Allen luisterden met gespannen aandacht.

‘Neen, 't is de Woelwater niet,’ sprak Frans na enkele seconden.

‘Misschien een vrachtboot,’ meende Joop.

‘Neen, een vrachtboot is het ook niet,’ hernam Frans. ‘Hoor, de boot nadert met groote snelheid, en zal weldra in zicht zijn.’

Allen rekten de halzen.

‘'t Is een motor, waar kracht achter zit!’ merkte Piet op.

‘Geweldig,’ zei Rudi. ‘'t Zou me niet verwonderen, als het een race-boot was. Ha, als hij eens hierheen kwam.’

‘Een race-boot? Dat zou een pracht wezen,’ merkte Hansje hoopvol op.

‘De boot vaart in onze richting,’ zei Frans. ‘Kijk, kijk, daarginds zie ik hem. Ik geloof heusch, dat Rudi gelijk heeft en dat het een race-boot is. Dat zou een geluk wezen, als hij ten minste dicht genoeg hierheen komt, om ons hulpgeroep te hooren.’

‘Een geluk bij een ongeluk!’ merkte Ben op, die weer moed begon te krijgen. Hij wreef zich in de handen en zeide:

‘Wat een pracht-avontuur beleven we toch.’

‘Wat jij een pracht-avontuur noemt,’ bromde Rudi. ‘Je vergeet, dat we onze mooie Woelwater kwijt zijn.....’

‘Juist, en onze fietsen,’ stemde Ben toe, ‘en dat we hier van God en goed mensch verlaten zitten, als Robinson op zijn eiland. Ik noem het een mooi pracht-avontuur.’

‘Ik zie de boot nu heel duidelijk,’ riep Frans uit. ‘Hij vaart regelrecht in onze richting en 't is een groote race-boot. Ha jongens, daar komt hulp opdagen, of ik moet mij al heel erg vergissen. Ik hoop, dat het mijnheer Snellevoort is, de rechercheur uit Amsterdam.....’

‘Wat? Wie?’ werd hij van alle kanten in de rede gevallen. ‘Mijnheer Snellevoort? Een rechercheur? Dat-ie terugkomt? Wien bedoel je?’

‘Ik bedoel den man, dien we met een zoogenaamd geblesseerde knie een dag en een nacht aan boord hebben gehad en die er per brancard afgehaald is, om een uurtje later als monteur terug te keeren. Maar jullie hebben hem toen natuurlijk niet herkend.....’

Allen keken Frans in stomme verbazing aan, en Ben's mond en oogen stonden wagenwijd open.

‘Waren dat rechercheurs?’ mompelde hij eindelijk. ‘Houd je ons nu heelemaal voor den gek, Frans?’

‘Neen, dat waren geen rechercheurs, maar dat was één rechercheur, Ben, ééntje maar. De zieke man en de monteur waren dezelfde.’

‘Wat een reusachtig reuzen-avontuur,’ bromde Ben. ‘Ik begrijp er niets van. Dat gaat mijn petje te boven.’

Op dit oogenblik kwam er beweging in het kleine Torretje. De race-boot naderde met groote snelheid en zoog met kracht het water van den oever weg. Als de Watertor niet terdege vastgemaakt geweest was, zou zij in het meer getrokken zijn.

De motor van de race-boot werd stop gezet, de boot kwam met een sierlijken zwaai langs den oever te liggen, en op hetzelfde oogenblik sprongen eenige mannen op het land. Allen zagen, dat de boot de Komeet heette.

‘Hierheen!’ riep een van hen, en de jongens herkenden nu dadelijk den man in hem, dien zij, naar zij meenden, ziek van de Woelwater hadden zien dragen.

De man ging zijn volgelingen voor en stapte aan boord van de Alligator. ‘Volgt mij, mannen!’ gebood hij.

Maar toen riep Frans hem toe:

‘Te laat, mijnheer Snellevoort. De schurken hebben zich, terwijl wij ginds aan het hengelen waren, van onze Woelwater meester gemaakt en zijn ontvlucht. Ze zijn wel al een paar uur op weg.’

De rechercheur keek bij het hooren van die tijding al even verbaasd, als de andere gedaan hadden, toen zij de Woelwater hoorden wegtuffen.

‘Wat is dàt jammer,’ mompelde hij zacht voor zich heen. ‘Ik meende zoo zeker van mijn zaak te zijn.’ En luid liet hij er op volgen: ‘Maar waarom ben je hen niet gevolgd? Je kon toch nog over deze twee booten beschikken?’

‘Ja, dat zou gekund hebben, als ze niet

alle benzine en olie naar de Woelwater hadden overgebracht. We stonden hier totaal machteloos. O, 't zijn een paar slimme rakkers, mijnheer.'

'Ja, maar toch niet zoo slim, of ze zitten nu leelijk in de val,' sprak de rechercheur. 'We zullen eens kijken, wie het slimst is. - Fransen en Geerman, breng voldoende olie en benzine naar deze twee booten over, zoodat ze varen kunnen.....'

'U vermoedt zeker wel, dat deze boot eigenlijk niet Alligator heet?' vroeg Frans.

'Neen, 't is de Zwaluw, dat weet ik wel. Die boot neem ik in beslag. Fransen, vaar jij hem naar Warmond en wek den burgemeester daar, om hem te zeggen, wat er gebeurd is en te vragen, waar de boot voorloopig geborgen kan worden. - Piet Rastonder, - zoo heet je immers -?'

'Jawel, mijnheer, zoo heet ik,' zei Piet.

'Jij kunt je eigen boot besturen. En nu, allen aan boord! We mogen geen seconde onnoodig laten verloren gaan.'

Wat was Piet in zijn nopjes, toen hij weer achter het stuur van zijn Torretje zat. De machine bleek niet onklaar gemaakt te zijn. Zoodra zij weer van olie en benzine voorzien was, sloeg zij onmiddellijk aan. Full-speed voeren de Watertor en de Alligator in het zog van de Komeet, die met een geweldige snelheid door de golven sneed. De twee kleinere booten konken haar op geen stukken na bijhouden.

Intusschen werd aan boord van de Komeet een ernstig gesprek gehouden over hetgeen er thans gedaan moest worden, en de heer Snellevoort werd met vragen als bestormd.

'Luister,' sprak deze. 'Ik zal jullie zeggen, wat ik van de zaak denk en wat ik thans van plan ben te

doen. Ten eerste, die dieven van de boot zijn ook de dieven van de aktentasch in het Centraal-station. Zij moeten door iemand van het kantoor van mijnheer Werdal zijn ingelicht, want uit alles blijkt, dat zij gehandeld hebben volgens een vooraf beraamd plan. Om niet afhankelijk te zijn van een publiek middel van vervoer, tram, stoomboot of spoortrein, hebben zij voor den tijd van twee weken een motorboot gehuurd, waarvan zij de huur vooraf hebben betaald, zoodat zij er elk oogenblik over konden beschikken.....'

'Juist,' viel Frans in, 'de Zwaluw, en die boot hebben zij nog in denzelfden nacht hier tusschen de rietzoden overgeschilderd en den naam van Alligator gegeven. De verf is nog versch, en de oude naam werd weer zichtbaar, toen ik er de nieuwe verf afkrabde.'

'Zoo is het,' hernam de heer Snellevoort. 'En waar dat zoo vast staat als een paal boven water, rijst thans de vraag: "Waarom hebben zij zich meester gemaakt van de Woelwater?" Het antwoord hierop is gemakkelijk te geven: omdat zij thans weten, dat het een snelvarende boot is, die hun veel kans geeft, om te ontsnappen. Zij hebben alles heel slim overlegd. Met voordacht hebben zij zich bij u aangesloten en uw vriendschap gezocht, met voordacht ook hebben zij u, nadat zij zich zekerheid hadden verschaft, dat de Woelwater snel varen kan, naar een afgelegen uithoek van het meer gelokt, en met voordacht hebben zij geen deel genomen aan de hengelpartij. Zij hebben gedacht: "nu of nooit," en zoodra jullie je ver genoeg van de booten verwijderd hadt, hebben zij alle benzine en olie uit de twee kleine booten overgebracht naar de Woelwater. Daarmede

beoogden zij een tweeledig doel. In de eerste plaats maakten zij het u onmogelijk, hen te achtervolgen, en in de tweede plaats verrijkten zij daarmede hun eigen voorraad, wat het bewijs is, dat zij van plan zijn een groote reis te maken. Daarom staat het bij mij vast, dat zij thans op weg zijn naar het buitenland. 't Is een brutaal stuk, dat geef ik toe, maar zij verkeeren natuurlijk in den waan, dat zij ons een geheelen nacht vóór zijn en wellicht reeds het land verlaten kunnen hebben, eer jullie uit je isolement verlost waart.'

'Ja ja,' zei Rudi, 'en zij hebben goed gezien. We kunnen hen immers onmogelijk meer inhalen?'

'Ja, maar ze hebben buiten den waard gerekend, en die waard ben ik dezen keer. Wacht maar, wij zullen hen wel krijgen,' sprak de rechercheur. 'Thans is het de vraag, in welke richting wij hen moeten zoeken. Zijn zij op weg naar België? Neen, ongetwijfeld niet. Ze weten wel, dat de politie door het heele land naar hen zoekt. Die reis duurt voor hen veel te lang en zij zouden daarbij veel te veel gevaar loopen van ontdekt te worden. - Dan misschien naar Duitschland? Maar dan gelden dezelfde bezwaren; neen, dat zullen zij evenmin wagen. Al waren zij zelfs een heelen nacht op ons voor, wat ze niet zijn, dan zouden telegraaf en telefoon hen morgenochtend toch overal den pas afsnijden, want in die beide richtingen kunnen zij in den tijd van één nacht de grens niet bereiken. Neen, het staat bij mij vast, dat het hun plan is, naar Engeland over te steken, en dan is het maar de vraag, welken weg zij zullen kiezen. Zij zouden een poging kunnen wagen, en daar zijn zij brutaal genoeg voor, om de kortste route te nemen door het Noordzee-kanaal,

om dan via Ymuiden zee te kiezen. Maar de Woelwater zou, dat weten zij zeer goed, onderweg ongetwijfeld de aandacht trekken van de haven-politie, zoodat zij groot gevaar zouden loopen ontdekt te worden. Neen, dan is de weg over de Zuiderzee veel veiliger, vooral omdat zij in den waan verkeeren, dat zij een voorsprong hebben van een heelen nacht. Zij zullen natuurlijk hopen den Helder gepasseerd te zijn, voordat de tijding, dat de Woelwater gestolen is, daar aangekomen kan zijn. Wij zullen den bandieten echter den pas afsnijden. Volgens mijn heilige over tuiging zitten zij in een val, die hun ondergang zal worden. Maar hier zijn wij te Warmond. Ik ga dadelijk naar het telegraafkantoor. Schipper, wil u intusschen voor de booten zorgen?'

'Maar het telegraafkantoor zal hier wel gesloten zijn,' merkte Rudi op. ''t Is hier maar een dorp..'

'Wij zullen zien!' antwoordde de heer Snellevoort, die van boord stapte en zich met groote schreden verwijderde. Ook de agent Fransen ging het dorp in, ten einde zich naar den burgemeester te spoeden, om zich van de hem gedane opdracht te kwijten Hij kwam, in gezelschap van den burgemeester en een veldwachter veel eerder terug dan de rechercheur, en de burgemeester gaf last, de Alligator in een schuitenhuis aan den ketting te leggen.

Piet Rastonder, die wel begreep, dat er, zoodra de rechercheur teruggekeerd was, een spannende jacht zou gehouden worden om de Woelwater in te halen, en die heel graag den tocht zou willen medemaken, verzocht aan den burgemeester, of zijn Torretje ook een plaatsje mocht krijgen in het schuitenhuis en of de politie ook op zijn boot een waakzaam oog zou

mogen houden, wat hem met de grootste bereidwilligheid werd toegestaan en beloofd.

Thans wachtten allen in de grootste spanning de terugkomst van den heer Snellevoort af, die intusschen den directeur van het post- en telegraafkantoor had gewekt en diens hulp inriep, om ten spoedigste een telegram verzonden te krijgen naar Amsterdam.

'Maar het kantoor is gesloten,' zei de Directeur.

'Dat weet ik, mijnheer,' sprak de rechercheur, 'maar u zult ongetwijfeld gelezen hebben van de geheimzinnige verwisseling van twee aktentasschen in het Centraal-station te Amsterdam. Ik ben van de politie.....'

'Zeker, wie heeft dat niet gelezen,' zei de Directeur. 'En u is van de politie?'

'Ja mijnheer, en ik verzoek u dringend, mij te helpen. Vanavond hebben de dieven zich meester gemaakt van een prachtig motorjacht, de Woelwater, en zijn daarmede ongetwijfeld op weg naar Engeland, om zich met hun buit in veiligheid te stellen. Dat moet hun belet worden, mijnheer, en ik kom uw hulp inroepen. Kunt u Amsterdam bereiken?'

'Ja, dat kan ik,' was het antwoord, 'en ik ben tot uw dienst. Niets zal mij aangenamer zijn dan een handje te helpen, om die schavuiten in handen te krijgen. Hier heeft u papier. Stel uw telegram maar dadelijk op.'

Onverwijld zette de heer Snellevoort zich aan het schrijven. Hij stelde een lang telegram op aan den Hoofdcommissaris van politie te Amsterdam, waarin hij mededeelde, wat er gebeurd was, en verzocht dadelijk naar Ymuiden te telegrafeeren om de Woel-

water, zoo die daar verschijnen mocht, aan te houden en de opvarenden gevangen te nemen. Ook moesten er onmiddellijk agenten naar de Oranjesluizen gezonden worden, om daar een oog in het zeil te houden. Vervolgens gaf hij als zijn meening te kennen, dat de dieven waarschijnlijk zouden trachten te ontsnappen door het Marsdiep, ten Noorden van den Helder, en verzocht hij de uitgebreidste maatregelen te treffen, om hun dat te beletten, ja, hij drong er zelfs op aan de hulp in te roepen van den Marine-commandant aldaar, om met zijn vaartuigen een eventueele ontvluchting langs dien weg onmogelijk te maken. Zelf zou hij zich zoo spoedig mogelijk naar Muiden begeven, om te trachten de Woelwater voor te komen en haar te beletten, aldaar te schutten.

Nadat de Directeur hem beloofd had, dat telegram dadelijk te zullen afzenden, begaf hij zich zoo vlug mogelijk naar de ligplaats der booten, waar de burgemeester nog op hem wachtte. Hij vertelde dezen, wat er gebeurd was en verzocht hem, de Alligator onder politie-bewaking te stellen tot tijd en wijle, dat hij van justitie-wege nader van de zaak zou hooren. De burgemeester beloofde hem, stipt voor alles te zullen zorgen.

‘En nu nog één vraag, burgemeester,’ sprak de heer Snellevoort. ‘Kunt u mij ook zeggen, waar ik hier op het dorp een auto zou kunnen huren, om mij naar Muiden te brengen? Maar geen rammelkast, asjeblief, die me onderweg in den steek laat, - en hoe meer gang, hoe liever. Wij hebben geen seconde te verliezen.’

‘Er zijn hier geen huur-auto's te krijgen, mijnheer,’ zei de burgemeester. ‘Maar ik stel den mijne

beschikbaar. Dat is een goede wagen. Heeft u een chauffeur?'

'Present, burgemeester,' zei Frans. 'Ik ben de chauffeur van mijnheer Werdal, den eigenaar van de Woelwater.'

'Mooi zoo, - ga maar mede, dan zal ik u naar mijn garage brengen. U zult goed voor mijn wagen zorgen?'

'Daar kunt u verzekerd van zijn.'

De jongens waren intusschen onder het nemen van al die voorbereidende maatregelen hoe langer hoe opgewondener geworden, en Hansje niet minder.

'Wat een avontuur! Wat een avontuur!' riep Ben uit, terwijl hij de dolste bokkesprongen maakte. 'Wie had dàt nu kunnen denken, toen wij een dag of vijf geleden aan boord van de Woelwater stapten!'

'Neen,' zei Piet Rastonder, 'dat had zeker niemand kunnen voorspellen. 't Is een wonderbaarlijke geschiedenis.'

'Ik hoop, mijnheer de rechercheur, dat u te Muiden te laat komt, en dat ze al op zee zijn!' riep Joop den heer Snellevoort toe.

'Ja ja, wij moeten hen op zee gevangen nemen!' schreeuwde Ben.

Mijnheer Snellevoort lachte maar even; hij hoopte natuurlijk heel wat anders, en hij riep hun toe:

'En nu allen aan boord van de Komeet, jongelui. De jacht gaat beginnen.....'

'Hoera, hoera, de jacht gaat beginnen!' vielen Ben en Joop hem in de rede. 'Nu gaan we op de Krokodillenjacht!'

'Fransen, jij neemt het stuur, en Geerman, jij den motor voor je rekening. Denkt er aan, full-speed,

hoor, langs den kortsten weg op Muiden aan, waar wij elkander weer zullen ontmoetten. Jij weet hier immers goed den weg, Fransen?'

'Ik ben in deze streek geboren, mijnheer, en was vroeger bij de binnenvaart, dus u begrijpt!'

Allen stapten aan boord, behalve Rudi.

'Mijnheer, mag ik met u mede in den auto?' vroeg hij. 'Ik zou dat graag willen.'

'Goed, - maar jij dan ook alleen. - All right?'

'All right!' antwoordde Fransen, die den motor aanzette.

'Voorwaarts dan!'

De motor sloeg krachtig aan en de Komeet kwam onmiddellijk in beweging.

'Adieu! Adieu!' klonk het van boord de achterblijvenden toe.

'Adieu!' riep Rudi. 'Tot straks te Muiden!'

Even later hoorden zij het getoeter van den auto-hoorn.

'Daar is Frans!' zei Rudi.

De rechercheur en Rudi stapten in, en de eerste zeide:

'Zoo hard, als het gaan kan, Schipper, en langs den kortsten weg.'

Voort vlogen zij. 't Was gelukkig niet donker, want de maan stond als een ronde schijf aan den hemel en er was geen wolkje te bekennen, dat haar kon verduisteren. Frans was een uitstekend chauffeur. 't Scheen wel, of er aan den weg niets aan zijn aandacht ontsnapte. De auto vloog met een razende snelheid voort.

''t Is de vraag, of ik den kortsten weg weet,' zei Frans. 'Maar dan moet een kleine omweg maar vergoed worden door een grootere snelheid. Gelukkig

dat het nacht is en wij geen last hebben van een druk verkeer.'

In korten tijd hadden zij Sassenheim bereikt. Even voorbij het dorp sloegen zij rechtsom en kwamen weldra aan de pont, waarmede zij over de Ringvaart van de Haarlemmermeer moesten worden gezet. Mijnheer Snellevoort stapte uit om den veerman te wekken, terwijl Frans intusschen den auto op de pont reed.

De rechercheur belde aan het huis van den veerman aan, maar deze lag òf in zoo'n diepen slaap, dat hij haast niet wakker kon worden, òf hij had niet veel lust om op te staan. In allen gevalle, hij scheen het bellen niet te hooren. Toen bonsde de rechercheur zoo hard hij kon op de deur, maar dit had al evenmin succes; de veerman bleef, waar hij was.

'Heila! Opstaan, veerman, opstaan!' riep hij, terwijl hij van ongeduld op den grond trappelde.

De veerman bleef onzichtbaar.

'Hallo! Politie! Politie! Opstaan!'

't Bleef doodstil in de woning.

'Maar dat is om razend te worden!' riep de heer Snellevoort uit. 'Zoo gaat door de luiheid van dien man onze kostelijke tijd verloren. Dat is niet om uit te staan!'

Hij raapte een steen op van den grond en beukte er mede op de deur. Als de man daardoor niet wakker werd, zou hij vermoedelijk zelfs niet door een kanonschot worden gewekt.

'Hallo! Opstaan, veerman, - politie!'

Ha, eindelijk werd er eenig gestommel gehoord in het huis, en na nog enkele minuten geduld te hebben geoefend, zagen zij de deur opengaan. De veerman kwam brommende te voorschijn.

‘Wat maak je een helsch lawaai!’ snauwde hij den heer toe, die hem bij zijn kraag greep en hem voortduwde naar de pont.

‘Vooruit, luilak, maak voort!’ roep deze. ‘Breng ons zoo snel mogelijk naar den overkant. We zijn van de politie!’

De veerman bleef mopperen, maar niemand nam daar notitie van. Nauwelijks had hij de pont ontsloten, of deze werd door Frans, Rudi en den recher cheur in beweging gebracht.

In korten tijd waren zij aan den overkant en reden zij verder. 't Was een opwindende rit. De rechercheur raadpleegde herhaaldelijk zijn horloge, en Rudi zat met hoogroode wangen voor zich uit te staren. Zij passeerden de Kaag en hielden verder koers in Noord-Oostelijke richting. Het eene dorp na het andere lieten zij achter zich en in ongeveer een uur tijds bereikten zij Muiden. Bij de sluis hielden zij halt, en met groote schreden begaven zij zich alle drie naar de sluiswachterswoning, waar blijkbaar niemand wakker was. Er heerschte de diepste stilte.

‘Hallo, schutten!’ riep de heer Snellevoort, en dezen keer was hij gelukkiger dan bij het veer over het Ringkanaal. De sluiswachter antwoordde onmiddellijk op zijn geroep en verscheen na een paar minuten in de deur.

‘Schutten, mijnheer?’ vroeg hij met een geeuw. ‘'t Is drukke nering vannacht.....’

‘Waarom?’ viel de rechercheur hem in de rede.

‘Och, - zoo maar, - het doet er niet toe.’

‘Neen, neen, het doet er wel terdege toe. U behoeft niet te schutten, want we zijn hier per auto, niet met een schip. We hebben alleen inlichtingen

noodig. Heb je misschien in kort een groot motorjacht geschut?'

'Ja mijnheer, - een mooi, groot jacht, - de Woelwater heette het. 't Zal ongeveer een drie kwartier geleden zijn.....'

'Dus we komen te laat,' zei de rechercheur tot Frans en Rudi. 'Maar het doet mij genoegen, dat ik thans van de juistheid van mijn veronderstellingen het bewijs heb. De dieven hebben het ruime sop gekozen en zijn op weg naar Engeland. Ha, wij zullen hen wel krijgen.'

'Dieven, mijnheer?' vroeg de sluiswachter. 'Dieven, zegt u?'

'Ja, dieven. Zij hebben dat mooie jacht gestolen en nog heel wat meer. Jammer, dat je 't niet geweten hebt, hè?'

'Als dat het geval geweest was, zaten ze nu nog in de sluis, mijnheer, dan zouden ze een kwade pijp bij me gerookt hebben.'

'Maar je hebt het niet geweten, vriend, en nu zijn ze ontsnapt. Ga maar weer naar bed. We verwachten hier over eenigen tijd een andere motorboot, waarmede we hen gaan vervolgen. We zullen u wel roepen, zoodra we u noodig hebben. Heb je de opvarenden van de Woelwater gezien?'

'Ja mijnheer, een heer en een dame, en ze schenen bijzonder veel haast te hebben.'

'Wat te begrijpen is.'

'Nou mijnheer, dan ga ik vast nog maar een dutje doen. Zoodra u me noodig hebt, roept u me maar.'

De wachter ging weer naar zijn bed, om zijn gestoorden slaap te vervolgen, en Frans reed het stadje binnen, om een garage te zoeken voor den auto, wat hem spoedig gelukte.

Frans wilde in geen geval de jacht op de dieven missen en dacht er niet over, den auto dadelijk terug te brengen. Dat had hij trouwens vooraf aan den burgemeester gezegd en deze had het goedgevonden. Hij koesterde maar een wensch, en die was, weer aan boord van de Woelwater te komen.

In spanning wachtten zij de komst van de Komeet af. Zij begrepen zeer goed, dat die nog wel een poosje op zich zou laten wachten, want door de binnenwateren kon zij geen buitengewoon groote snelheid ontwikkelen. Stellig zouden zij wel een vol uur geduld moeten oefenen. Zij liepen met hun drieën in de grootste spanning heen en weer, of namen plaats op een bank in het tuintje van den sluiswachter. De tijd scheen hun toe om te kruipen, en Rudi hield herhaaldelijk zijn horloge tegen zijn oor, omdat hij meende, dat het stilstond. En hoe langer de Komeet uitbleef, hoe meer hun spanning toenam.

'Wat krijgen zij een geduchten voorsprong,' zei hij meer dan eens. 'Als de Komeet maar geen pech gekregen heeft onderweg. Dat zou verschrikkelijk wezen.' -

'Stil,' zei Frans, 'hoor ik geen motor in de verte?'

Zij luisterden alle drie met de grootste inspanning.

'Ja, - zij komen,' zei eindelijk de rechercheur, en dadelijk stond hij op om den sluiswachter te wekken, die zich gekleed op bed had gelegd en heel spoedig te voorschijn kwam.

'De boot is op komst,' zei de heer Snellevoort. 'Maak, dat we zoo weinig mogelijk oponthoud hebben. Hoor - 't geluid wordt duidelijker. Zij zullen dadelijk hier zijn.'

Dat was ook zoo. De boot kon regelrecht de sluis

invaren, zoodat er geen oogenblik gewacht behoefde te worden.

‘Hoe is het? Is de Woelwater al in zee?’ riep Hansje hun toe.

‘Ja,’ zei Frans, ‘we zijn te laat gekomen.’

‘Hoera, hoera!’ juichten Ben en Joop.

En Ben liet er op volgen

‘Nu gaan we op de krokodillenjacht!’

‘Ja, ja, op zee,’ juichte Joop. ‘We zullen ze wel krijgen, die kaaimannen!’

Veertiende hoofdstuk.
Een spannende jacht.

‘Regelrecht koers zetten naar Enkhuizen, Fransen,’ gebood de heer Snellevoort. ‘De kortste weg is thans de beste, en zoo hard als het maar gaan kan.’

Voort vloog de boot, die thans op het groote water al haar snelheid ontwikkelen kon. De jongelieden lagen languit op de plecht uitgestrekt, want de Komeet bevatte maar weinig plaats voor passagiers. Ook de politiemannen moesten met een plaatsje op het dek tevreden zijn. Stoelen of banken waren niet ter hunner dispositie; die vindt men niet op racebooten.

En allen tuurden scherp voor zich uit over het groote watervlak, of zij de Woelwater ook ergens ontdekten. Maar dat kon voorloopig nog niet het geval zijn, want deze had een veel te grooten voorsprong op hen gekregen.

Ha, wat vloog die Komeet met een razende snelheid over het water. Zij gleed er als het ware overheen. De jongens moesten er om lachen en twijfelden niet, of zij zouden de Woelwater wel inhalen. Neen, zoo snel hadden zij nog nooit gevaren, en zelfs de Woelwater, die toch ook niet tot de langzaamste behoorde, was er om zoo te zeggen maar een kindje bij.

‘Deze boot doet vijftig kilometer per uur, als zij op haar maximum vaart,’ zei de heer Snellevoort. ‘O,

als wij geen pech krijgen, mòèten we de Woelwater inhalen. 't Ligt voor de hand, dat zij daar ook wel den kortsten weg zullen gekozen hebben, want de heeren zullen zich wel niet veilig voelen, vóór zij goed en wel in de Noordzee zitten. Wij kunnen hen dus niet misvaren.'

'Ginds zie ik een licht,' riep Piet Rastonder plotseling uit. 'Zou hem dat wezen?'

'Onmogelijk,' meende Rudi. 'Ik denk, dat het een botter is.'

'Ja, dat zijn botters,' zei Joop. 'Ik zie nog meer lichten in de verte.'

'We naderen Marken,' hernam Rudi. 'Wat kun je zoo'n vuurtoren toch ver zien.'

'O, dien zag ik al, zoodra we bij Muiden in zee staken,' zei Hansje, die ook op de plecht zat. 'Wat varen we hard, hè? Weet je, waar ik maar bang voor ben?'

'Waar dan voor?' vroeg Piet.

'Ik ben bang, dat die dieven schieten zullen, als ze in de benauwdheid raken, - en daar heb ik het niet op begrepen.'

'Ik houd ook niet van blauwe boonen,' merkte Ben op. 'Maar van boonen gesproken, - wat heb ik een razenden honger. Heb je geen boterhammetje voor me, Mamaatje?'

'We hebben hier geen kruimel aan boord, en op Warmond waren alle winkels gesloten,' zei Hansje lachend.

'Met een leêge maag vecht het 't beste,' zei Piet. 'Kijk, nu hebben we den vuurtoren al achter ons.'

'Ja, en we varen regelrecht op gindschen botter aan,' zei Rudi. 'Ik denk, dat mijnheer Snellevoort hem wil praaien. Stil, laten we luisteren.'

Even later klonk het:

‘Hallo, hallo!’

‘Hallo!’ was het antwoord van den visscherman.

‘Is u geen motorjacht gepasseerd?’

‘Ja, - een mooie boot, een groot half uur geleden.’

‘Welken koers hield hij?’

‘Noord, - vermoedelijk naar Enkhuizen.’

‘Mooi, - dank je. Goede vangst!’

‘Goede reis!’

‘Vooruit maar weer, Fransen, we zullen probeeren hen nog voor Enkhuizen te pakken te krijgen. - Full speed!’

In vliegende vaart werd de vervolging voortgezet, en de jongelui geraakten hoe langer hoe meer in spanning. Zij lagen voorover op de plecht en tuurden en tuurden, dat zij er een stekende pijn van in de oogen kregen.

Maar van het jacht was nog geen spoor te zien.

't Begon al langzamerhand lichter te worden en de horizon in het Oosten kreeg een rossige tint ter plaatse, waar de zon boven de kim zou verrijzen. Het gezichtsveld werd dus veel uitgebreider, en men kon veel verder voor zich uitzien. De heer Snellevoort stond op het dek, met een binocle voor zijn oogen.

‘Nog niets van de Woelwater te zien, mijnheer?’ vroeg Rudi.

‘Neen, nog niets, en we naderen Enkhuizen reeds. Als het hun maar niet gelukt, ons hun spoor op een of andere wijze bijster te doen worden.’

‘Dat zou verschrikkelijk wezen, mijnheer.’

De Komeet gleed over het water als een pijl uit den boog. Enkhuizen werd gepasseerd, en Fransen, de

stuurman, hield thans koers in meer Noord-westelijke richting.

De heer Snellevoort stond nog altijd onbeweeglijk op de plecht, met den kijker voor zijn oogen.

Opeens riep hij uit.

‘Ik zie hem! Ik zie hem!’

‘Waar? Waar?’ werd er van alle kanten gevraagd, en allen stonden op. - ‘Waar, mijnheer?’

‘Met het bloote oog kun je hem nog niet zien,’ was het antwoord. ‘Maar 't is hem, ik kan mij niet bedriegen. Hier Rudi, kijk zelf maar.’

Rudi nam den kijker van hem over en keek uit.

‘Ja ja, 't is hem, ik zie hem duidelijk. Ha, wij krijgen hem, wij krijgen hem!’

‘Laat mij ook eens kijken!’ riep Frans.

‘En mij ook, - en mij ook!’ klonk het van alle kanten. En de kijker ging van de eene hand over in de andere.

Aan boord van de Komeet heerschte thans de grootste opgewondenheid, en Ben maakte weer zulke reusachtige bokkesprongen, dat hij haast over boord viel.

‘Voorzichtig, Ben!’ riep de heer Snellevoort hem toe.

‘We krijgen hem! We krijgen hem!’ juichte Ben.

Eindelijk riep Hansje, terwijl zij met haar vinger in de verte wees:

‘Daar zie ik hem! Wat halen we hem snel in!’

‘Hoera! Nu gaan we op de krokodillenjacht!’ schreeuwde Ben. ‘Gaat u op de kaaimannen schieten, mijnheer, als zij zich niet over willen geven?’

De Woelwater begon zich steeds duidelijker tegen

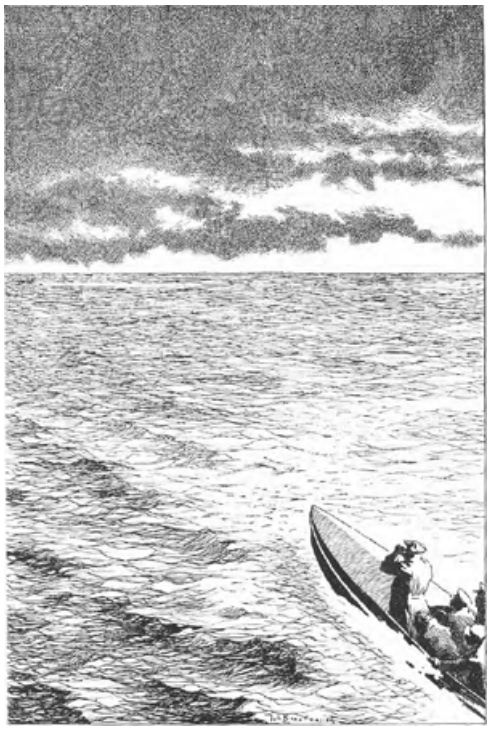

‘Ik zie hem! Ik zie hem!’

den horizon af te teekenen, en de afstand tusschen de beide booten werd zienderoogen kleiner.

De heer Snellevoort haalde zijn revolver te voorschijn en riep Fransen toe:

'Vaar hem vlak langs zijn boord, dat ik met hem spreken kan.'

'Best, mijnheer,' was het antwoord.

De Komeet liep snel op de Woelwater in, en allen zagen duidelijk, dat de twee opvarenden zich niet op hun gemak voelden over hun nadering. De heer en dame spraken driftig met elkander en maakten drukke gebaren. De dame wees herhaaldelijk naar de Komeet, wier nadering haar blijkbaar zeer verontrustte.

De afstand werd bij de seconde kleiner, tot eindelijk de Komeet op enkele meters afstand naast de Woelwater voer.

De heer Snellevoort richtte zijn revolver op den stuurman, den valschen Jonkheer Van Wijck van der Voorde, met c.k., en riep hem toe:

'Politie! - Halt! - Geef je over!'

Aan boord van de Komeet stonden allen onbeweeglijk op het dek, behalve Fransen en Geerman natuurlijk, daar die hun plaats niet konden verlaten, - en allen verkeerden in de vreeselijkste spanning over hetgeen er nu gebeuren zou. Frans stond doodsbleek en met gebalde vuisten vlak bij het boord, en Hansje hield haar handen voor haar oogen om niet te zien, wat er gebeuren zou, als er misschien geschoten werd.

De dieven keken den heer Snellevoort een oogenblik aan, maar het was duidelijk, dat zij er niet aan dachten om zich over te geven. De Komeet voer sneller dan de Woelwater en schoot haar vooruit.

‘Geef je over, of ik schiet!’ riep de heer Snellevoort nogmaals.

Een schamper lachje van den man aan het roer was het eenige antwoord op die bedreiging.

Toen begaf Frans zich naar den stuurman van de Komeet en vroeg hem:

‘Wil je terugkeeren, en dan zóó dicht langs de Woelwater varen, dat ik er op over kan springen?’

‘Wat wou je doen, schipper?’ vroeg de heer Snellevoort, die gehoord had, wat Frans zeide.

‘Ik wil hem uit den stuurstoel gooien,’ zei Frans, wiens oogen vonken schoten van woede en opwinding. ‘Dat is *mijn* plaats, mijnheer, en niet de *zijne!*’

‘Maar 't is gevaarlijk!’ waarschuwde de rechercheur.

‘Dat doet er niet toe,’ zei Frans. ‘Ik wil het!’

‘Goed dan. - Ga je gang maar, Fransen.’

Met een sierlijken zwaai keerde de Komeet om en hield ten tweeden male op de Woelwater aan, doch dezen keer scheen hij er zich van achteren wel bovenop te willen werpen.

‘Pas op, pas op, we krijgen een aanvaring!’ gilde Hansje.

‘We springen hem op zijn staart!’ schreeuwde Ben. ‘Hoera! Hoera! Weg met de krokodillen!’

‘Weg met de kaaimannen!’ schreeuwde Joop.

En zelfs Piet raakte zoo in enthousiasme, dat hij gilde:

‘Weg met de Alligators! Naar den grond met de Alligators!’

Frans stond weer, met samengenepen lippen en gebalde vuisten aan den rand van het boord. Rudi, die echter niet wist, welk plan in het brein van Frans had post gevat, stond vlak naast hem. De Komeet

bereikte de Woelwater aan bakboord. Er stond geen geen meter water tusschen hen.....

Opeens nam Frans een geweldigen sprong en kwam op het voordek van de Woelwater terecht. En nauwelijks zag Rudi, wat Frans gedaan had, of hij sprong hem achterna. Dat hij daarbij met een smak op het dek van de Woelwater terecht kwam, kon hem niet schelen, en dat hij zijn arm bezeerd had, voelde hij niet eens. Hij liep Frans na, die den zoogenaamden jonkheer reeds bij zijn kraag gegrepen had en hem uit den stuurstoel rukte, waarna hij hem vierkant tegen het dek smakte.

'Dat is mijn plaats, schurk!' schreeuwde Frans hem toe.

Opeens voelden allen een hevigen schok. Door den geringen afstand tusschen de beide booten, gevoegd bij hun snellen gang, was er een geweldige zuiging tusschen de twee vaartuigen ontstaan, welke tengevolge had, dat zij plotseling met kracht naar elkander toegezogen werden en met een schok tegen mekaar terecht kwamen. Zij hingen thans als klitten aan elkaar, en door den schok waren allen tegen het dek geworpen.

Maar de beide dieven richtten zich schielijk op en wierpen zich op Frans, om hem uit den stuurstoel te trekken, wat hun zeker gelukt zou zijn, als Rudi niet de dame voor zijn rekening genomen had. Het bleek hem echter, dat zij over heel wat meer kracht beschikte, dan hij had kunnen vermoeden, en hij zou het kwaad tegen haar te verantwoorden gekregen hebben, als niet de heer Snellevoort en zijn trawanten te hulp gesneld waren en zich in minder dan geen tijd van de vluchtelingen hadden meester gemaakt. Hij rukte de dame de mooi opgemaakte pruik van

het hoofd, en toen bleek het Rudi en al de anderen opeens, dat zij niet met iemand van het zwakke geslacht, maar met een pootigen kerel te doen hadden, die over niet weinig kracht te beschikken had. Zij werden beiden overmand, want tegen de groote overmacht konden zij het niet lang uithouden.

Op bevel van den heer Snellevoort werden hun de boeien aangelegd en voerde men hen naar de kajuit, waar zij dadelijk aan een verhoor werden onderworpen.

De gevangenen verzetten zich thans niet langer en legden een volledige bekentenis af. In den zak van den oudsten werd een portefeuille gevonden, die de geroofde chèque en de banknoten bleek te bevatten. Zij hadden het nog niet gewaagd, die hier of daar ter inwisseling aan te bieden.

Op de vraag, hoe zij heetten en waar zij woonden, gaven zij ten antwoord broeders te zijn, genaamd Herman en Willem de Vosser, uit Haarlem, en het bleek, dat zij omtrent de reis van den heer Werdal naar Parijs ingelicht waren door hun neef Jacob Udener, die daar als jongste bediende op het kantoor werkzaam was. Tijdens de afwezigheid van den boekhouder was hij in diens bureau geslopen en had daar inzage genomen van de gehouden correspondentie. Reeds sedert langen tijd hadden zij met hun drieën geloerd op een goede gelegenheid om hun slag te slaan.

Nadat de heer Snellevoort van alles proces-verbaal had opgemaakt, liet hij de beide gevangenen overbrengen naar de Komeet, waar zij in het ruim werden opgeborgen, en toen was het oogenblik van scheiden gekomen.

De Komeet zou met haar bemanning en de twee

gevangenen naar Amsterdam terugkeeren, en de Woelwater kon gaan, waarheen zij wilde. De heer Snellevoort had haar niet meer noodig.

Er volgde een hartelijk afscheid, en zij wuifden elkander toe, zoolang zij konden. Het duurde echter niet lang, of de Komeet was uit het gezicht verdwenen.

'En wat gaan wij nu doen, Rudi?' vroeg Ben.

'Eerst gaan wij naar Enkhuizen, om inslag te doen,' was het antwoord, 'en dan keeren ook wij naar huis terug. Weldra zullen alle couranten vol staan over hetgeen er met de Woelwater gebeurd is, en ik zou het jammer vinden, als wij niet de eersten waren, om het thuis te vertellen. Zij mogen het niet het eerst van anderen hooren.'

'Ja ja, je hebt gelijk. We gaan naar huis! Tjonge, tjonge, wat hebben wij toch reusachtige avonturen beleefd!' riep Ben uit.

'Goed,' zei Piet Rastonder, 'naar huis dus, maar via Warmond dan, want ik mag mijn Watertorretje niet in den steek laten.'

'En den auto van den burgemeester dienen wij behoorlijk bij hem thuis te brengen,' voegde Frans er aan toe.

In de vroolijkste stemming werd dus koers gezet naar Enkhuizen, waar Hansje inslag deed voor den heelen dag. En toen werd de terugreis aanvaard.

Het was weer een heerlijke dag geworden en de zon schoot haar warme stralen op de jeugdige reizigers neder, die hoe langer hoe stiller werden en eindelijk een goed plaatsje opzochten in de kajuit, waar zij weldra in een diepen slaap vielen. Ook Hansje had zich in haar kajuit teruggetrokken en was geruimen tijd alle beleefde avonturen totaal vergeten. Alleen Frans waakte.

Zij werden pas wakker, toen Muiden in het gezicht kwam. De sluiswachter féliciteerde hen met den gelukkigen afloop van het avontuur en hielp hen zoo gauw mogelijk door de sluis.

Frans gaf het roer over aan Rudi, wien dit wel toevertrouwd was, en begaf zich naar de garage, om den auto te halen, waarmede hij naar Warmond in heel wat kalmer tempo terugreed, dan dat hij die plaats verlaten had.

Toen eindelijk de Woelwater op het Kagermeer verscheen, waar de wedstrijden tusschen de zeiljachten nog niet afgeloopen waren en waar het er weer even feestelijk en vroolijk uitzag als den vorigen dag, werden zij met luide bravo's begroet. Het bleek hun, dat de diefstal van de Woelwater daar algemeen bekend was, en dat allen zich ten zeerste verheugden over haar behouden terugkomst.

Zij werden dadelijk bij hun komst door een zwerm van vaartuigen omringd en geluk gewenscht, en het gejuich was niet van de lucht. Ook de Zaankanters met hun mooie zeiljachten scheerden langs de Woelwater heen en weer en juichten hun hartelijk toe.

'Geféliciteerd! Geféliciteerd!' klonk het vroolijk. 'Leve het Zaantje!' juichten zij terug. 'Hoera voor het Zaantje!'

Toen voeren zij tusschen de wuivende menschen door naar Warmond, waar Piet Rastonder zijn Torretje nog heel vriendschappelijk naast de Alligator in het schuitenhuis aantrof. Met Joop tot gezelschap nam hij achter zijn stuurrad plaats, en toen werd de thuisreis aanvaard.

Zij hadden een pleizierreis gemaakt, die zij hun leven lang niet zouden vergeten.

Besluit.

Onder vroolijk gejuich kwamen zij tegen den avond thuis, waar Frans de Woelwater in het groote schuitenhuis borg en Piet Rastonder zijn Watertor op haar gewone plaats onder een houten overkapping vastmeerde.

Het bleek hun al dadelijk, dat het nieuws reeds tot hun respectievelijke familiën was doorgedrongen, wat geen wonder was, want in den loop van den middag was de politie aan het kantoor van mijnheer Werdal verschenen, om Jacob Udener, den jongsten bediende, als medeplichtige aan den opzienbarenden diefstal, gevangen te nemen. Wàt er precies gebeurd was, wisten de agenten, die hem kwamen halen, niet te vertellen, maar dat de dieven gepakt waren, konden zij met de grootste stelligheid verzekeren. Dat dit voor den heer Werdal een blijde tijding was, behoeft niet te worden gezegd, ook al betreurde hij het zeer, dat zijn jongste bediende aan het misdadige plan debet bleek te zijn.

's Avonds waren alle jongelui, die de reis hadden meegemaakt, met hun ouders in den tuin van de familie Werdal bijeen, waar onder den grooten beukeboom stoelen en een paar tafeltjes waren geplaatst, en door Hansje en Frans, die hiervoor expresselijk waren uitgenoodigd, de thee werd gediend.

En dat daar aan het vertellen geen einde kwam, spreekt wel van zelf. Ben schreeuwde herhaaldelijk in zijn opgewondenheid boven allen uit, zoodat niemand eigenlijk iets verstaan kon, en Joop kon soms niet op zijn stoel blijven zitten, maar ging kopje-

buitelen over het groote gazon, waarom de ouderen niet weinig lachen moesten.

‘Maar wij waren die krokodillen de baas!’ schreeuwde Ben over allen heen. ‘Die Alligators!’

‘Die kaaimannen! Ha, wat was dat een mooie dame, met een pruik op van wapperende krullen!’ riep Joop, met zijn beide armen zwaaiende. En een venijnige greep in de lucht doende, vervolgde hij: ‘Kijk, - zóó trok mijnheer Snellevoort haar de pruik van haar hoofd, en toen was het een kerel, een kerel, o, ik wou, dat u het gezien had, - 't was een kerel!’

De verhalen klonken wel wat verward door elkaar, maar door vragen en nog eens vragen wist de heer Werdal toch het naadje van de kous aan de weet te komen, en hij kon geen woorden genoeg vinden, om aan de scherpzinnigheid van den heer Snellevoort den noodigen lof toe te zwaaien.

Eindelijk kwamen de jongelieden, die alles nu wel een keer of tien hadden verteld, wat tot bedaren, maar de geestdrift laaide opnieuw hoog op, toen de poort geopend werd, en de heer Snellevoort in den tuin verscheen. Het bleek, dat de heer Werdal hem uitgenoodigd had, een kop thee te komen drinken.

‘Hoera voor mijnheer Snellevoort!’ juichten de jongens.

En mijnheer Werdal stond op, om hem de hand te drukken en herhaalde:

‘Ja, juist, goed gezegd, jongens, hoera voor mijnheer Snellevoort, wien ik ten zeerste mijn compliment maak over zijn scherpzinnigheid en mijn hartelijken dank betuig voor de moeite, die hij zich heeft willen getroosten, èn om de dieven te vangen, die mij mijn tasch hadden ontstolen, èn om mij weer in het bezit te stellen van mijn Woelwater, die zij mij op zoo'n

listige wijze hadden ontroofd. Mijnheer Snellevoort, nogmaals mijn compliment en mijn dank. - En hierbij, mijn waarde heer,' vervolgde de heer Werdal, terwijl hij hem een pakje overhandigde, 'heb ik het genoegen u in het bezit te stellen van de door mij uitgeloofde belooning voor dengene, die de dieven zou opsporen. Zij komt u eerlijk toe.'

De beide mannen drukten elkander de hand.

'Hartelijk dank, mijnheer Werdal, voor uw koninklijk geschenk. Vergun mij echter mij van mijn plicht te kwijten, door één van deze bankjes van duizend aan te bieden aan Frans, uw chauffeur en schipper, zonder wiens hulp en medewerking het mij zeker nooit gelukt zou zijn, zoo spoedig te slagen. Frans, pak aan, en aanvaard met je vrouw de verzekering van mijn erkentelijkheid voor uw hulp en medewerking.'

Wat Frans en Hansje groote oogen opzettten, toen zij verrast werden door deze milde daad van den heer Snellevoort.

'En nu, dames en heeren,' riep de heer Werdal uit, 'noodig ik u allen uit, Zondag met mijn vrouw en mij een pleiziertochtje te maken met onze Woelwater. Dat zal ons veel genoegen doen!'

'Aangenomen! Graag aangenomen!' klonk het van rondom.

'Hoera voor de Woelwater!' juichte Ben.

En allen herhaalden:

'Hoera voor de Woelwater!'